

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA LULLABY

ZARKOV BRATVA BOOK ONE
PENNY DEE

BRATVA LULLABY

ZARKOV BRATVA DÜET
KİTAP 1

PENNY DEE

Copyright © 2024 by Penny Dee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için tasarlanmıştır. **İçerik uyarıları için lütfen Yazarın Notu'nu okuyunuz.**

Sara-Jane Higgins (Kat's Literary Services) tarafından geliştirme

editörlüğü Steph White (Kat's Literary Services) tarafından düzenleme

Cormar Covers tarafından kapak

YAZARIN NOTU

Zarkov Bratva düetini okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Bu bir mafya romantizmi olduğu için hikaye boyunca adam kaçırma, saldırı ve cinayet gibi bazı karanlık temalar içermektedir. Ayrıca çok fazla cinsel eylem ve küfür de var. Ancak bu düşmandan aşığa romantizmin asıl odak noktası, aşkın her şeyi nasıl fethedebileceği ve kan dökmek için yaratılmış bir mafya dünyasında gelişmeye devam edebileceğidir. Eğer devam etmeye karar vererseniz, umarım Brooke ve Lev'in hikayesini beğenirsiniz.

Rachael için

İÇİNDEKİLER

[Açıklama](#)

1. [Brooke](#)
2. [Brooke](#)
3. [Brooke](#)
4. [Lev](#)
5. [Brooke](#)
6. [Brooke](#)
7. [Brooke](#)
8. [Brooke](#)
9. [Brooke](#)
10. [Lev](#)
11. [Brooke](#)
12. [Brooke](#)
13. [Brooke](#)
14. [Brooke](#)
15. [Lev](#)
16. [Brooke](#)
17. [Brooke](#)
18. [Brooke](#)
19. [Lev](#)
20. [Brooke](#)
21. [Lev](#)
22. [Brooke](#)
23. [Brooke](#)
24. [Brooke](#)
25. [Lev](#)
26. [Lev](#)
27. [Brooke](#)
28. [Brooke](#)
29. [Brooke](#)
30. [Lev](#)
31. [Brooke](#)
32. [Lev](#)
33. [Brooke](#)
34. [Lev](#)
35. [Brooke](#)
36. [Brooke](#)
37. [Brooke](#)
38. [Lev](#)
39. [Brooke](#)

40. [Lev](#)
41. [Lev](#)
42. [Brooke](#)
43. [Lev](#)
44. [Lev](#)
45. [Brooke](#)
46. [Brooke](#)
47. [Lev](#)
48. [Lev](#)
49. [Brooke](#)
50. [Lev](#)
51. [Lev](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Penny Dee](#)

AÇIKLAMA

Zarkov Bratva'nın patronuyla sahte bir randevum var. Ne yanlış gidebilir ki?

Lev Zarkov gerçek hayatta bir canavar.

Hayır, düzeltiyorum, o aslında şeytan.

Onunla ilk tanıştığımnda, New York'a giden birinci sınıf bir uçakta yanımda seyahat eden gizemli, yakışıklı bir adamdı.

Ve düğünümüzün sabahında sırra kadem basan ezik nişanlım tarafından mihrapta terk edildikten sonra, gizemli yabancıyla aramızda bir şeyler flörtleşmeye başladığında, neden olmasın diye düşündüm.

Elbette, unutmak için bir geceyi hak ediyorum. Yani, biraz hoşgörünün ne zararı var, değil mi?

Sana tam olarak zararın nerede olduğunu söyleyeceğim. Görünüşe göre tek gecelik ilişkim sadece Zarkov Bratva'nın pakhan'ı değil, aynı zamanda istediğini elde etmeye alışkın bir milyarder... ve istediği şey parmağında onun yüzüğüyle benim olmam.

Halkın karşısına onun sahte nişanlısı olarak çıkacağım ve karşılığında ezik eski sevgilim beynini kafasının içinde tutacak.

Tüm içgüdülerim bunu yapmak istemediğimi
söylüyor. Ama Lev Zarkov çok ikna edici
olabiliyor.

**Bratva Ninnisi, Zarkov Bratva düetinin birinci kitabıdır. Brooke v e
Lev'in hikâyesi ikinci kitap Geceyarısı Zehri'nde sona eriyor.**

BROOKE

Aynadaki yansımama bakıyorum ve elbisemin önünü düzeltiyorum. Gelinlik, küçük bir kızken annemin gelinlik butiğinden gelip giden gelinleri izlerken hayal ettiğim her şeydi. En yumuşak İtalyan ipeği. Beyaz ve en küçük kristallerle kaplı. Midemde garip bir his karıncalanırdı. O zamanlar ben de beni alıp götürecek ve karısı yapacak yakışıklı bir prensin hayalini kurardım. Ama bugün kesinlikle bir prensle evlenmiyorum. Daha çok ıslah olmuş bir kötü çocukla. Eskiden kulüpteki tüm kızları kendinden geçiren takım elbiseli adamla. Benim için yollarını değiştiren açgözlü çapkın. *Beni evcilleştirdin, Brooke; ben değişmiş bir adamım.*

Onunla, yönettiği kulüpte çalışmaya başladığımda tanıştım. Ben pazarlama müdürüydüm ve o da uzak durmam gerektiğini bildiğim muhteşem bir patrondur. Ama çocuksu cazibesi ve gamzeleri sonunda beni yıprattı ve farkına varmadan bir çift olduk ve birlikte yaşamaya başladık.

Derin bir nefes alıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için yavaşça bırakıyorum. *İstediğim şey bu, değil mi?* Wilson'ı seviyorum. İki yıldır birlikteyiz ve her şey *harikaydı*.

Kıvrıcık saçımı kulağımın arkasına itiyorum.

Sadece sinir.

"Hazır mısın?" diye soruyor en iyi arkadaşım Elsa. Şampanya rengi ipek bir elbise giymiş, bana şefkatli bir bakış atıyor. "Limuzin ön tarafta."

Gergin bir nefes daha veriyorum ve başımı sallıyorum. *Bunu istiyorum.*

Elsa'nın yanından geçerken beni durdurdu. Yedi aylık hamile, elimi tutuyor. "Seni kiliseye götürmesine gerek yok, biliyorsun. Sadece söyle ve şoför bizi istediğin yere götürsün."

Wilson hakkında çekinceleri olduğunu biliyorum. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşım, bu yüzden Wilson'ın yine başka bir çalışanla aşırı flört etmesi ya da Wilson'ın mesafeli davranması ve doğum günümü ya da ailemin ölüm yıldönümünü hatırlayamayacak kadar meşgul olması ya da *buraya atladığı herhangi bir önemli tarihi ekleyin.* Aynı zamanda neredeyse bir aydır sevişmediğimi bilen kişi de o çünkü Wilson kulüple o kadar meşgul ki eve gelip beni beceremiyor.

Ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum, ama hepsi duman ve aynalar. Çünkü arkasında, kötü bir soğuk ayak vakası yaşıyorum.

Bileğimdeki bileklikten sarkan baykuş tılsımıyla gergin bir şekilde oynuyorum. Annemin hediyesi, hiç çıkarmıyorum.

Kapı açılıyor ve diğer iki nedimem Chloe ve Samantha içeri giriyor ve hemen gelinliğim hakkında övgüler yağdırmaya başlıyorlar. Chloe bana bir bardak şampanya uzatıyor, Samantha da Elsa'ya bir bardak şampanya suyu uzatıyor.

Bir yudum alıyorum ve umarım sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur. *Bunu istiyorum.*

Kapıya bir kez daha vuruldu ve Henry içeri girdi. Henry benim başka bir anneden olan kardeşim.

Elsa, Chloe ve Samantha'yı liseden beri tanıyor olsam da Henry ile üç yıl önce benim dairemın karşısındaki daireye taşındığında tanıştım. Bir gün telefon şarj aletini ödünç almak için kapımı çaldı ve Gucci terliklerimi görünce hemen en iyi arkadaş olduğumuzu ilan etti ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olduk. Yapımcı erkek arkadaşıyla birlikte şehrin öbür ucundaki lüks bir çatı katına taşındığında bile kokteyl randevularımızı sürdürmeyi başardık.

Bugün beni evlendiriyor. Ailem öldüğünden ve yaşayan başka akrabam olmadığından, bu küçük grup benim ailem oldu ve Wilson bana evlenme teklif ettiğinde, koridorda benimle yürümesini istediğim tek kişi Henry'ydi.

"Tost için çok mu geç kaldım?" diye soruyor.

Bir bardak şampanya taşıyor. Açık bir şişe taşıyor.

"Vay canına!" Samantha gözlerini adamın mor balıksırtı takım elbisesi ve kravatının üzerinde gezdirerek "Vay canına!" diyor.

"Biliyorum, harikayım," diyor küçük bir reveransla ve gözlerinde parlak bir pırıltıyla.

Geleneksel bir düğünde tamamen alışılmışın dışına çıkmak için Henry'ye güvenin. Takım elbisesi tam bir şov yıldızı ve son derece muhteşem görünüyor.

"Henry, tost sen yapmak ister misin?" Chloe sorar.

Henry bana göz kırptı. "Dünyanın en güzel gelinine. Umarım güzel bir düğün ve harika bir evlilikle kutsanırsınız." Şişeyi kaldırıyor. "Ve tüm iniş çıkışlarınız sadece yatak odasında olsun."

Chloe kadehini kaldırıyor. "Evet, harika bir evliliğin

şerefine." "Ve harika sekse," diye ekliyor Samantha.

Kristal çınlamasının sesi otel odasında yankılanıyor.

Sinirden midem bulanmasına rağmen şampanyamdan bir yudum alıyorum ve bitmemesi için dua ediyorum. Belki alkol kelebekleri yatıştırır ve sinirlerimi sabit tutar. Şampanya güzel, bu yüzden bir yudum daha alıyorum ve içime yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Ama içimdeki o gergin hissi düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Kendine gel. İstedğin şey bu.

Henry şişeyi bırakıp bana kolunu uzatarak, "Acele etsek iyi olur, yoksa geç kalacağız," diyor. "Hadi gidelim, Sindirella."

Gölümsemeye zorluyorum ve kolunu kabul ediyorum, bunun için minnettarım çünkü bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim.

Koridorda nasıl yürüyeceğim? Tek yapmak istediğim koşmakken.

BROOKE

Kiliseye yirmi dakikalık uzun bir yol var ve her dakikanın her saniyesini hissediyorum.

Ama araba yolculuğu sırasında sinirlerimin gergin olduğunu düşünsem de, Wilson'ın en iyi arkadaşı Chad'in kilisenin otoparkına park ettiği şık Aston Martin'inin yanında bizi beklediğini gördüğüm anla kıyaslanamazdı. Doğru olmayan bir şeyler var. O Wilson'ın sağdııcı ama takım elbisesini giymemiş.

Yanına gitti ve Henry camı indirdi. "Her şey yolunda mı?" Henry sorar.

Chad rahatsız görünüyor. "Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok."

Chad'den gerçekten hoşlanmıyorum. Tiki ve gösteriş meraklısı biri ve sadece paran varsa senden hoşlanıyor. O da benden hoşlanmıyor çünkü ben zengin ya da bağlantıları olan biri değilim ve ben ortaya çıktığımdan beri, bir sonraki ilişkisini ararken barlarda ve kulüplerde birlikte dolaşacağı her zamanki ekürisi yok. Ama Wilson yüzünden birbirimize tahammül ediyoruz.

Henry sesini sertleştirerek, "Çıkar ağzındaki baklayı," diyor.

Chad avucunu ensesinde gezdiriyor. "O gelmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek gelmiyor? Bir şey mi oldu?"

"O gitti, Brooke, ve geri dönüp dönmeyeceğini

bilmiyorum." Ona boş boş bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Bu sabah dairende buluşmamız gerekiyordu. Ama geldiğimde kapıya
iliştirilmiş bir not buldum. "Brooke'a üzgün olduğumu söyle." yazıyordu.

Kafam bu bilgilerle dolup taşıyor. Elim

karnıma gitti.

Kendimi hasta hissediyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" Henry talep ediyor.

Chad rahatsız görünüyor ve bilmediği çok açık. Wilson da onu bu
döngünün dışında bırakmıştır. "Tek bildiğim bu. Babası ve erkek kardeşi
içeride tüm konuklara düğünün iptal olduğunu bildiriyor."

Zihnimde canlandırdığım bu görüntü, daha önce içtiğim şampanyayı
gündeme getirecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor.

"Yani onunla hiç konuşmadın mı?" diye sordum.

"Notu gördüğümde onu aradım. Sadece kısa bir telefon

görüşmesiydi." "Peki ne dedi?" Henry soruyor.

"Şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi. Düşünmek için zamana ihtiyacı varmış."

Boğazımdaki soğuk yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Ne hakkında

düşünmek için?" "Nereden bilebilirim ki?"

Henry tersler, "Sen onun en iyi arkadaşısın."

"Evet, bu benim için bile biraz sürpriz oldu."

Henry ona ters ters bakar. "Eğer bunu sabahtan beri biliyorsan, Brooke'a
söylemek için buraya gelmesini beklediğin için sen bir pisliksin. Oteli
arayabilirdin ama evlenmek üzere olduğunu düşünerek buraya gelmesine
izin verdin. Nerede senin merhametin?"

"Ne fark eder ki? Her halükarda evlenmeyecek."

Henry, Chad'e öldürücü bir bakış fırlattı. "Senin gibi insanlar için cehennemde özel bir yer var."

Chad'in bizden uzaklaşıp arabasına binmesini izlerken midem bulanıyor.

"Telefonum kimde?" Henry ve benim karşımda oturan üç nedimeme soruyorum.

Chloe hemen bankta yanında duran küçük çanta da n alıp bana uzatıyor.

Cevapsız arama yok.

Ama bir mesaj var. Ve

Wilson'dan.

Üzgünüm
bebeğim.

Bu kadar mı?

İki zavallı küçük kelime.

Düğünümüzde beni ektiği için yapabildiği tek şey buydu. Ben de çekindim ama en azından kendimi gösterdim.

Nefesim ciğerlerimi terk etti ve telefonu düşürdüm. Henry hemen aldı ve mesajı okudu.

"Pekâlâ, şoför bey, lütfen bizi otele geri götürün," diyor, her zaman ki karizmatik sesi öfkeyle kırılmış.

Telefonu Elsa'ya verir, o da Chloe ve Samantha'ya gösterir, o n l a r d a otomatik olarak hasar kontrolüne geçerler.

Samantha: "Belli ki ucuz atlatmışsın." Chloe: "O

seni hak etmiyor."

Samantha: "Ama onu tekrar gördüğümde burnuna indireceğim yumruğu hak ediyor."

Chloe: "Seni eve götürelim, sonraki hamleni düşünüyoruz."

Samantha: "Yolda biraz daha şampanya alırsanız, sonra da Wilson'ı nasıl öldürebileceğimizi ve cesedinden nasıl kurtulacağımızı planlarız."

Elsa hamile karnını ovuşturuyor ve bana ağırbaşlı bir bakış atıyor. "Ne yapmak istiyorsun, Brooke?"

Güzel soru.

Ben ne yapmak istiyorum?

Ağlayamıyorum bile.

İncinmiş hissediyorum. Aşağılanmış. Kızgın.

Yine de, diğerlerinin altında sessizce kaynayan başka bir duygu var.

Rahatlama.

BROOKE

Dün geceyi nedimelerimle birlikte geçirdiğim otele geri dönmek istemiyorum. Boş daireyi kendim görmek istiyorum, böylece bunun gerçekten başıma geldiğine inanmaya başlayabilirim. Ancak gelinliğimi ve duvağımı giyip eve girdiğimde tüm eşyalarının gitmiş olduğunu görüyorum ve oturup bir nefes almak zorunda kalıyorum. Gerçekten gitmişti. Dolaptaki tüm kıyafetleri. Gitmiş. Tüm pahalı spor ayakkabıları. Gitmiş. Diş fırçası. Gitmiş.

Kahretsin, daha birkaç dakika önce rahatladığımı hissetmişken neden bu kadar kötü acıyor?

Çünkü seni küçük düşürdü. Yüz yüze ayrılma zahmetine bile girmedi. Bunun yerine, tek yapması gereken beni arayıp benimle konuşmakken bu şekilde devam etmesine izin verdi.

Wilson kesinlikle benim adamım değil.

Asıl üzücü olan ise bunu bir süredir biliyor olmam. Sadece yüzleşmek istemedim.

Henry, Chloe ve Samantha eve dönerken aldığımız şampanyayı düzenlemek için doğruca mutfığa gidiyorlar. Ama Elsa yanımdan ayrılmıyor.

Benimle birlikte masaya oturdu ve elimi tuttu. "Bunun şimdi olması, iki ay ya da altı ay sonra evlendiğinde olmasından daha iyi."

"Dün daha iyi olurdu."

"Doğru. Ama düşünceli olmak hiçbir zaman Wilson'ın güçlü yanı olmamıştır."

Haksız değil. Randevumuz olduğunu unuttuğu için beni kaç kez restoranda bekletmişti?

Yukarı baktım. "Bunun olacağını tahmin etmeli miydim?"

"Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin etmemiştik," diyor Henry arkamdan. Arkamı dönüyorum ve bana bir kadeh şampanya uzatıyor. "Çıktığım onca hıyardan sonra hıyar radarımın yerinde olduğunu düşünebilirsin."

Chloe başını sallar. "Ben de öyle. Flört geçmişime bakılırsa, saçmalıklara karşı burnum çok daha güçlü olmalı."

Elsa hiçbir şey söylemiyor. *Çünkü Wilson'ın sana göre olmadığını biliyordu ve bunu dile getirdiğinde sen onu dinlemedin.*

Samantha masada bize katılıyor. "Bu kadar geriye dönük konuşma yeter. İntikamdan bahsedelim."

"Evet, onu nasıl öldüreceğiz ve cesedinden nasıl kurtulacağız?" Chloe onun yanına oturarak soruyor.

"Muhteşem olmak en iyi intikamdır," diyor Henry göz kırparak. "Sürünerek geri gelip af dilediğinde, ona muhteşem olmakla o kadar meşgul olduğunu söyleyeceksin ki varlığını bile kabul etmeyecek."

"Kendini beğenmiş suratına yumruk atmadan hemen önce," diye ekliyor Samantha.

Samantha altı ağabeyi ile büyüdü. Kendini nasıl savunacağını biliyor ve dalga geçilecek biri değil.

Chloe, "Bunu yapmak için önce onu bulmamız gerekiyor," diyor.

Otele dönüş yolculuğu sırasında limuzinin arkasında bir telefon telaşı yaşandı. Wilson'ın kardeşini aradım, o da annesinin üzerine yemin ederek ezik kardeşinin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Elsa, Wilson'ın sahibi olduğu kulübü aradı ve müdür Rita ile konuştu, o da annesinin hayatı üzerine yemin etti ki

nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Chloe, Samantha ve Henry, damadın nereye kaybolduğu hakkında bir fikri olabilecek farklı arkadaşlarını aradılar ama kimse bir şey bilmiyordu.

Sanki Wilson yeryüzünden silinmiş gibi.

"O sana göre değil," diyor Elsa sonunda, daha önceki düşüncelerimi yankılayarak. "Ve sanırım bunu bir süredir biliyorsun."

O haklı. İçten içe bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama bununla yüzleşmek istemiyordum. Ve kesinlikle gelinlik giyerken, damadın nerede olduğunu merak eden düğün davetlileriyle dolu bir kilisede bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Şampanya kadehimdeki baloncukların yükselişini, kadehimde köpürmesini izliyorum ve neden daha önce bir şey söylemediğimi merak ediyorum. "Biliyorum. Kısmen suçluyum."

"Hayır, hepsi onun suçu," diyor Elsa.

Şampanyamdan uzun bir yudum alıyorum. Yanımdaki masada, telefonum mesajlarla titreşmeye devam ediyor-arkadaşlarım üzüntülerini dile getiriyorlar. Ama onları görmezden geliyorum çünkü onlarla yüzleşmeden önce çok daha fazla şampanyaya ihtiyacım olacak.

"İsterseniz mesajlarla ben ilgilenebilirim," diyor Elsa.

Ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, yapmalıyım ve yapacağım. Ama önce bu elbiseden kurtulmam gerek."

"Sana yardım edeceğim," diyor Elsa.

"Hayır, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Yatak odasında, duvardaki boy aynasında kendime bakıyorum. Dönüp büyük boy yatağa bakıyorum. Sadece iki gece önce, horlayan Wilson'ın yanında uyanık yatmış, onunla evlenerek doğru kararı verip vermediğimi merak etmiştim. Aramızdaki ilişki soğumuştı. Seks yapmayalı haftalar olmuştu. Ama seks hayatımız çok daha uzun süredir yavaş yavaş ölüyordu. Yeni aşık bir çiftken yaptığımız ön sevişmeler çoktan bitmişti. Spontane gün ortası seksleri de gitmişti. Gerçi bu hiç olmamıştı

Düşündüğüm gibi patlayıcı. Yani, Wilson bir oyuncuydu. Size tüm orgazmları yaşatabilecek gibi görünen kötü bir çocuk. Ama gerçek çok daha az heyecan vericiydi. Seks yatak odası içindi. Genellikle misyoner. Ve genellikle hızlı. Her şeyi boşalmayla ilgiliydi ve yaratıcılıkla pek ilgisi yoktu. Bir keresinde saate bakmıştım, yuvarlanıp beni becermeye başladığı andan kulağıma yüksek sesle boşaldığı ana kadar iki dakika içinde her şey bitmişti. Bazen kendimi sadece içine boşalacağı bir kapmışım gibi hissediyordum. Diğer zamanlarda, beni boşaltmak onun için önemli görünüyordu ve içime girerken "*Yaklaştın mı?*" diye sormaya devam ediyordu. "*Benim için gelmene ihtiyacım var. İşte bu, Brooke bebeğim, benim için gel.*" Ama bunun gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmadı.

Onu daha iyi hissettirmek için kaç kez numara yapmıştım?

Bazen, bunu benimle ilgili yapmak güzel olurdu. Bazen sadece kolunun bir hareketiyle masayı temizlemesini ve beni hemen orada, yüzeyin üzerinde almasını istiyordum.

Bir keresinde kontrolü ele almaya çalıştım ama o hemen misyoner pozisyonuna geri döndü. Ayrıca hızı yavaşlatmak ve seksimizi daha samimi hale getirmek için onu renklendirmeye ve yatağa daha fazla şey getirmeye çalıştım, ancak girişimlerimi sinir bozucu ve zaman kaybı olarak buldu.

"Masaj spor yaralanmaları içindir Brooke, sevişmek için değil ve kim plastik bile olsa başka bir aleti denkleme sokmak ister ki?"

İşaretler. Hepsini. Mesafe. Seks eksikliği. Bugüne kadar içimi kemiren o his.

Başka hangi işaretleri kaçırmışım?

Duvağımı tutan elmas tokayı çıkarıyorum ve saçlarımı sallayarak sırtımdan aşağıya gevşek dalgalar halinde dökülmesini sağlıyorum. Elbisemi çıkarıp üzerime bir çift yoga pantolonu ve atlet giyiyorum.

Elbisemi asıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Gördüğüm yansıma kalbi kırık bir kadın değil. Acı çekiyor ve cevaplara ihtiyacı var ama kalbi kırık değil.

Birdenbire kendi pazarlama danışmanlığı işimi kurmak için biriktirdiğim parayı hatırlayarak, sakladığımız kasayı hızla kontrol ediyorum

Dolap boş. Altı yüz dolar. Gitmiş.

Pislik.

Ertesi gün evleneceğimi düşünerek şehrin öbür ucundaki bir otelde kalırken her şeyi toplama telaşıyla geride bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Ta ki yatağın altında buruşturulmuş bir kağıt parçası bulana kadar. Açtığımda bir telefon numarası ve kırmızı mürekkeple yazılmış bir isim görüyorum. *Laura.*

Yatağa oturup numarayı aradım.

Üçüncü zil sesinde bir kadın telefonu açar.

"Evet?" "Merhaba, kiminle görüşüyorum, lütfen?"

"Tatlım, beni sen aradın. Soran ben olmalıydım."

"Benim adım Brooke Masters."

Bir duraklama oldu. "Ah, sen nişanlısın."

İçimde bir alarm dolaşüyor ve omurgamın tabanında garip bir karıncalanma hissi oluşuyor.

"Nişanlımı tanıyor musun, Wilson?"

Alay ediyor. "Evet, onu tanıyorum. Muhtemelen senin istediğinden daha iyi."

Midem bulanıyor ve telefonumu daha sıkı kavriyorum. "O seninle mi?"

Yine alay ediyor. "Demek seninle de ortadan kaybolma numarası yaptı, öyle mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer seni terk ettiyse, tatlım, o zaman sana bir iyilik yapmış demektir."

Telefonu kapatıyor ve ben bir süre orada oturup az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Numarayı tekrar aradım ve hemen cevap verdi.

"Onu istediğimden daha iyi tanıyorum da ne demek? Onunla bir ilişkin var mıydı?"

"Dinle, onu aramaya gidene kadar senden haberim yoktu, tamam mı? Biriyle birlikte olduğunu öğrendiğimde geri çekildim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç ay önce. Onunla kulübünde tanıştım. Birkaç kez takıldık. Beni terk ettiğinde, onu aramaya gittim ve çoktan konuşulduğunu öğrendim. Başka bir kadının ayağına basacak biri değilim, bu yüzden bunu kötü bir deneyim olarak değerlendirdim ve yoluma devam ettim."

"Kaç kez."

Sesi yumuşar. "Dinle, özür dilerim-"

"Kaç kere?" Şak diye söyledim.

"Dört, belki beş kez. İşten sonra uğrardı."

Ben genellikle akşam altı civarında kulüpte işimi bitirirken, Wilson genellikle sabah üç ya da dörtte işini bitirirdi. O eve geldiğinde ben uyuyor olurdum ve geç gelip gelmediğini anlamazdım.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

"Haftalar önce."

Yalan söylüyor olabilir. Onunla birlikte bile olabilir ve bu onun beni kandırmak için kullandığı bir yol.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum. Çünkü telefonun diğer ucunda onun bana gülüyor olduğu düşüncesini midem kaldırmıyor.

"Hayır, tatlım. Ve eğer seni hayalet gibi gördüyse, üzgünüm ama ucuz atlattın."

Bunu bugün ikinci kez duyuyorum ve dürüst olmak gerekirse, koroya vaaz veriyorlar. Ucuz atlattığımı biliyorum ama cevaplara ihtiyacım var.

"Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır ve sana tavsiyem aramaya gitmemen." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Onsuz daha iyisin, tatlım. O iyi bir adam değil."

Tekrar kapatıyor ve bu sefer geri arama zahmetine girmiyorum. Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve garip hissin üzerimden geçmesine izin veriyorum. Garip bir şekilde, yeni öğrendiğim şey beni daha güçlü hissettiriyor.

Hile yapan pislik.

Yatak odasından çıkarken koridorda Chloe ve Samantha'ya kulak misafiri oluyorum. Chloe, "Sakin ve bu beni geriyor," diyor.

Samantha, "Ne demek istediğini anlıyorum, fırtına öncesi sessizlik gibi," diye yanıtlıyor. "Sanki her an patlayacakmış ve bu bok fırtınası onu mahvedecekmiş gibi hissediyorum."

Chloe sesini alçak bir fısıltıya düşürdü. "Her ihtimale karşı gözümüzü yirmi dört-yedi ondan ayırmamalıyız."

"Kendine zarar vermeyecek."

"Hayır, ama onu arayıp pisliklerine devam edebilir. Bektan davranışlarının suçunu ona atabilir. Kendini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olur. O pislğin neler yapabileceğini kim bilebilir?"

"Tanrım, sırf canını yakabilmek için onunla karşılaşmayı çok isterdim," diyor Samantha hüzünle.

"Biliyorum, değil mi? Paslı bir bıçakla karanlık bir sokakta. Aletini keser ve taşaklarını yedirirdim." Chloe bir melek gibi görünüyor ama seri katil eğilimleri olduğundan eminim.

Kendi kendime gülümsüyorum. Arkadaşlarımı seviyorum. Ne olursa olsun, arkamı kolluyorlar. Koridora çıkıyorum ve beni gördüklerinde hepsi gülümsüyor.

"Tahmin et ne oldu?" Samantha diyor. "Ne?"

"Seninle balayına geliyoruz," diyorlar ikisi birden.

Balayı. Vegas'ta. Tamamen unutmuştum.

Birdenbire, tüm o sıcaklık ve parlak ışıklar fikri, Wilson'ın bana balayımız için oraya gideceğimizi söylediği zamanki kadar heyecan verici gelmemeye başladı.

Arkadaşlarımın yanına gidip ikisine de sarılıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Sizi seviyorum çocuklar ama Vegas'a gitmiyorum."

"Hayır mı?" Samantha sorar.

Chloe kaşlarını çatıyor. "Burada kalmıyorsun, değil mi?" "Tabii ki hayır. Gitmek istediğim bir yere gidiyorum."

Şimdi Samantha kaşlarını çatıyor. "Peki bu nerede?"

"New York. Hep gitmek istemiştım ve işte fırsat. Waldorf'a yerleşeceğim, Tiffany'de vitrinlere bakacağım, simit yiyeceğim, Central Park'ta dolaşacağım ve Broadway'i ziyaret edeceğim." Bunları aklımdan uyduruyorum çünkü bir anda bir kuş kadar özgür olduğumu, istediğim yere gidebileceğimi ve istediğim her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Her zaman New York'u ziyaret etmeyi hayal etmişimdir. Ve Tanrı biliyor ki bu kâbustan kurtulmam gerekiyor.

"Biz de gelebiliriz," diyor Samantha.

Ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bunu tek başıma yapmalıyım."

"Ya sen yokken Wilson ortaya çıkarsa?" Chloe soruyor.

İçimden bir ses gelmeyeceğini söylüyor.

"Burada olamayacak olmam çok kötü," diyorum. "Nerede olduğumu merak etsin." "Ya ikimizden biriyle temasa geçerse?"

Samantha soruyor.

"İstediğiniz tüm renkli dili kullanarak ona cehenneme gitmesini söyleyin. İsim takma konusunda da yaratıcı olmaktan çekinmeyin."

Samantha sırtıyor. "Benim için bir zevk olacak." Ama Chloe kararsız görünüyor.
"Emin misin?"

Kolumu onunkine doladım. "Eminim. Şimdi gidip şampanya içelim, sen de bana karanlık sokaklardaki fantezilerini anlatırsın, özellikle de Wilson'ın aletini kesmekle ilgili olanları."

Arkadaşlarımın etrafımda saf tutmak istemelerini seviyorum ve onlar için sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Ama şu anda tek istediğim biraz boşluk.

LEV

Karşımda oturan adam henüz farkında değil ama ölmek üzere. Aleks

Baracoff. Zarkov Bratva'dan *Vor*.

Bratva'm.

Dört gün öncesine kadar en güvendiğim adamlarımdan biriydi. Tıpkı benden önce babam için olduğu gibi. Benim için ölebilecek biri. Bratva için. Bu yüzden onu Chicago'daki operasyonların başına getirdim ve bu yüzden hassas bilgiler konusunda güvendiğim çok az kişiden biri.

Ta ki bana bir cinayetin ilginç kamera görüntülerini gösteren isimsiz bir e-posta gelene kadar.

Şu anda bana şantaj yapılan bir cinayet çünkü şantajcı bunun basına sızması halinde Bratva'ya zarar verebileceğine inanıyor ve bunun olmaması için para istiyor.

Ama şantajcının onu zengin edeceğini düşündüğü cinayet umurumda bile değil. Benim dünyamda cinayet pek göz açıcı değildir. Hayır, o görüntülerde gördüğüm başka şeyler beni kırmızıya boyadı. Draconi ailesine yeni katılan Angelo Draconi'nin Aleks'in elini sıkması ve sanki kardeşleriymiş gibi onunla parti yapması.

Draconi bizim rakibimiz. Ve en büyük tehdidimiz.

Görüntüler tam bir baş ağrısı. Çünkü şimdi temizlemem gereken iki pislik var. En güvendiğim vor'un ihaneti ve bana şantaj yapabileceğini düşünen dibe vurmuş bir özentisi.

Masanın karşısındaki Aleks bana bir zamanlar benim için bir anlamı olan bir gülümseme veriyor.

Ama artık gerçeği biliyorum; bunun arkasında sözünün hiçbir anlamı olmayan bir adam var. Sadakati rakiplerim tarafından satın alınabilecek biri. İhanetini iliklerime kadar hissettiğim biri.

Nehir kenarındaki sahibi olduğu restorandayız, Ortabatı'daki en iyi Rus mutfağından bazılarını satan pahalı bir yer. Birkaç metre arkamda kuzenim Feliks, Aleks'in Thor adında yedi ayaklı bir dev olan korumasıyla birlikte duruyor.

"Geleceğini bana söylemeliydin," diyor Aleks. "Kalmanızı daha keyifli hale getirmek için düzenlemeler yaptım. Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Elina sana bir tabak hazırlasın. Restoranın açılmasına daha dört saat var ama buzdolaplarında bol miktarda yiyecek var."

Başımı salladım. "Gerek yok."

"Emin misiniz? Bildiğin gibi Elina Amerika'daki en iyi *pirozhki*'yi yapar." "Buraya yemek yemeye gelmedim Aleks," diye homurdandım.

Gülümsemesi kaybolur. "Tabii ki."

Silahımı göğüs cebimden çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyorum ve o da hemen soluyor.

"Bunu neden yaptın?" Sakince sordum.

Sandalyesinde doğrulur ve kalın kalın yutkunur. Grinin hastalıklı bir tonuna bürünmüştü. "Ne demek istiyorsun, Pakhan?"

"Sanırım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Aleks. Soulless'taki gecen." Yine de kafası karışmış gibi davranıyor, ben de soruyorum. "Lincoln Park'taki kulüp."

Gözlerinden neden bahsettiğimi çok iyi anladığını görebiliyorum. Korku şu anda onu mahvediyor. İtiraf etmeli mi yoksa yalana devam mı etmeli diye düşünüyor.

Yarı gerçeikle devam etmeye karar verir.

"Kızdan haberin var mı?" diye soruyor.

"*Kızı* herkes biliyor Aleks. Bütün haberlerde o var. Bütün haber kanalları onun yüzünü yayınlıyor. Ona Chicago Deniz Meleği diyorlar. Dövülmüş ve limana atılmış olarak bulundu."

Kamera kayıtlarını ve cinayeti düşünüyorum. Aleks'in kulübün VIP bölümünde bir eskortla nasıl sertleştiğini. Onu nasıl boğarak öldürdükten sonra çıplak ve ölü bir halde limana attığını. *Şimdi birilerinin bu görüntüleri bana şantaj yapmak için nasıl kullanabileceğini düşündüğünü.*

Öfke enseme diken diken oluyor.

"Kız bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum." Aleks sandalyesinde gergin bir şekilde kayıyor. "Ama o böyle olmasını seviyordu. Sertlik isteyen bir fahişeydi. Acıyı sevdiğini söyledi. Benim üzerimde öleceğini düşünmemiştim."

Ona inanmıyorum. Onu öldürürken yüzündeki ifadeyi gördüm. Kızın gözlerinden hayatın çekilişini izlerken yüzündeki zevki gördüm. Kadının korkusundan zevk alıyordu ve hala insan olan küçük bir parçam ellerimi boğazına dolamak ve kadına yaptıkları için onu boğmak istiyor. Medyaya göre boyu 1.80'miş. Ufacık bir şeymiş. Gençmiş. Önünde yaşanacak koca bir hayat varmış. Ve adam bunu ondan vicdansızca aldı.

Ama bu yüzden burada değilim.

"Ben kızdan bahsetmiyorum," diyorum sesimde bir gerginlikle.

Çok hareketsizdir. Çünkü kızın endişeleneceği en son şey olduğunu biliyor. O gece başka ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyor. Kiminle olduğunu. Birlikte ne planladıklarını. Gözleri önümdeki masada duran silaha kayıyor ve küçük bir parçam onun Ruger tabancasına gitmesini istiyor.

göğüs cebine bir kurşun sıkarak bu duruma bir son verebilirim.

Gülümsemeye çalışıyor ama korku dolu. "Anlamıyorum."

Silahı aldım ve ona doğrulttum. "Bana bir kez daha anlamadığını söylersen seni vururum."

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam, tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"Don Draconi ile neden buluştuğunu bilmek istiyorum."

"Ben yapmadım-"

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem geriye doğru düşüyor.

"Bana bir daha yalan söyle, *Mudak*. Sana meydan okuyorum."

"Tamam!" diye bağıyor. Onu köşeye sıkıştırdığımı biliyor. "Evet, onunla görüştüm. Ama düşündüğün gibi değil."

"Asla düşündüğüm gibi değil. Neden en büyük rakibimizin Don'u ile buluştun?"

"Konuşmak istedi."

"Ve?" Sabırsızlıkla talep ediyorum.

Korku yüzünden okunuyor. Şimdiye kadar anlamıştır. Ceplerini doldurmak için sırlarımı Ortabatı ve Doğu Yakası'ndaki en büyük rakiplerimiz olan lanet olası Draconi'lere satma planını bildiğimi. Kamera görüntülerini izledikten sonra Aleks'in o zamandan beri neyin peşinde olduğunu daha derinlemesine araştırdım ve bilmem gerekenleri bulmak zor olmadı. Ne de olsa ben Lev Zarkov'um. Bu ülkenin her yerinde gözlerim ve kulaklarım var. İhtiyacım olan her türlü bilgiyi toplayıp benim için derli toplu bir paket haline getiren en iyi insanlara sahibim, böylece neler olup bittiğini tam olarak bilebiliyorum.

Bu *Mudak'ın* Draconi'ye bilgi sızdırdığını biliyorum. Beni ve kardeşlerimi tehlikeye atan bilgiler. Bana milyonlarca dolarlık gelir kaybına mal olan bilgiler. *Aleks'in son nefesini elinden alacak bilgiler*.

"Beni Draconi'ye sattın."

Aleks'in elleri titremeye başlar.

Ama sonra tavrı değişiyor çünkü artık çok geç olduğunu biliyor. Sanırım yaşlı sikik, bir patlama ile gidebileceğini düşünüyor.

"Baban benim ölümümü onursuzluk olarak görürdü," diyor tiksintiyle.

"Babam şimdiye kadar tetiği çekmiş olurdu."

Gözleri keskinleşiyor. "Baban hâlâ pakhan olsaydı bunlar olmazdı."

Bu duygu son sinirlerime kadar işliyor. Zayıf bir pakhan olduğumu ima ettiği için onu vurmalıyım.

Ama saygısızlığın cezası beklemek zorunda. İhanetini hızlı bir ölümle onurlandırmayacağım. Onunla biraz daha oynamak istiyorum. Onu terletmek. Bana hiç ihanet etmemiş olmayı dilemesini sağlayacağım. Pişmanlığı iliklerine kadar hissetmesini sağlayacağım.

"Biliyor musun, bugün kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden sana yaşamak için bir şans vereceğim." Sandalyeyi yerden alıp oturuyorum ve silahı masanın üzerine koyuyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki korkuyu görüyorum. "Tek yapman gereken sıradaki soruya dürüstçe cevap vermek."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ailemin öldürülmesinden kim sorumlu?"

Neredeyse on iki ay önce, annem ve babam bir araba bombalamasında öldüler ve sorumlu kişiyi bulamadık. Aylardır bunun içeriden birinin işi olduğundan şüpheleniyorum. Zarkov Bratva'dan biri. Yani Vadim Amcam. Öldükleri gece babam ve annemle birlikte restorana gitmesi gerekiyordu ama gizemli bir hastalığa yakalandı ve iptal etti.

Bu da benim hoşuma gitmek için biraz fazla uygun.

Babamın ölümünden en çok Vadim yararlandı. Pakhan olacağını düşündü. *Patron*. Ne yazık ki babam onun yerine benim geçmem gerektiğini çoktan açıkça belirtmişti ve iş

Bratva'nın yakın çevresinin oylaması, tüm eski voryler kabul etti ve ben pakhan seçildim.

Amcam çok kızdı.

Aleks sandalyesinde kayar. Yaşamak için kendine ikinci bir şans kazanmak istiyor. Ama yanlış cevap vermekten korkuyor.

"Annem ve babamın öldüğü gece Vadim'in onlarla birlikte olması gerekiyordu. Ama öğleden sonrayı seninle geçirdikten sonra iyi olmadığını söyleyerek iptal etti. Bu doğru mu? O öğleden sonra gerçekten seninle miydi? Her zaman onun hikayesini desteklediniz, ama şimdi hayatınızın tehlikede olduğu gerçek anla yüzleşirken, hikayede daha fazlası olup olmadığını bilmek istiyorum. Vadim babamı öldürdü mü?"

"Size duymak istediklerinizi söylersem yalan söylemiş olurum. Gerçeği söylersem, beni vurursunuz."

Onu yine de vuracağım.

"Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyi söylemeni istemiyorum. Lanet olası gerçeği istiyorum. Amcam babama karşı komplo kurdu ve suikastı organize etti mi?"

"O gece o arabada olmaması tamamen şans eseri idi. Eğer o öğleden sonra katıldığımız yemekte aşırıya kaçmamış olsaydık, ailenle birlikte o arabada olacaktı ve biz de onu kaybedecektik."

Ona inanmıyorum ama bu yüzden onu öldürmeyeceğim. Bana Draconi'ye ihanet ettiğinde bunu çoktan hak etti.

Gözlerimiz buluşuyor ve o biliyor. Son gün doğumunu gördü.

"Kız." Silahı elime aldım. "O sadece bir çocuktü, Aleks."

Küçümsüyor. "Seni de o orospu sürtüğünü de sikeyim."

İlk kurşun onu gözlerinin arasından vuruyor. İkincisi göğsünün ortasına. Chicago Deniz Meleği için üçüncüyü suratına sıktım. Çünkü lanet olsun, ona yaptığı şey doğru değil ve ben de bunu bratva'mda hoş görmeyeceğim.

Arkamda bir silah sesi duyduğumda dönüp bakıyorum. Feliks, Thor'u göğsünden vurarak yere sermiş ve anında öldürmüştü.

"Sana onu öldürmemeni söylemiştim," diyorum kuzenime. "Ölmesine gerek yoktu. Onu tekrar rotasyona sokabilirdik."

Feliks öfkeyle, "Yedi metrelik bir Neandertal bana silahını doğrulttuğunda, ben de ona doğrultup ateş edeceğim," diyor.

Yeterince adil.

Restoranın mutfak kapısı pat diye açıldı ve yaşlı bir kadın koşarak dışarı çıktı. Aleks'i bıraktığım sandalyede ölü olarak gördü ve aniden durdu.

Su işlerine hazırım. Çılgılık atmaya. Ateşli büyükannenin ağzından çıkacak bir dizi şiddetli küfür için. Ama Elina'nın Rusya'da zor şartlar altında yaşayan bir ailesi olduğunu ve onun sessizliğini satın alabileceğimi biliyorum.

Ona doğru yürüdüğünü ve üzerine tükürdüğünü izliyorum. "Katil *pizda*." Feliks ve ben bakışıyoruz, sonra ona dönüyoruz.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

"Şüphelenmiştim. Kendisiyle de gurur duyuyor gibiydi." Bana baktı. "Onun için çalıştığım süre boyunca, içinde çok kötü bir adam olduğunu biliyordum. Ama bana iyi para ödüyor ve ben de bundan uzak duruyorum."

Ben Elina ile konuşurken, Feliks dışarıda bir telefon görüşmesi yapıyor. Cazip bir emeklilik ödemesiyle sessizliğini güvence altına almayı bitirdiğimde, arabada ona katılıyorum.

"Nereye Pakhan?" diye soruyor şoför bana.

Otele dönüp duş almak istiyorum. Adam öldürmek pakhan olarak rolümün bir parçası olabilir ama beni heyecanlandırmıyor. Bana kalırsa tabutuma çakılmış bir çivi daha. Kendime gelmek için bir duşa ve birkaç Beluga votkasına ihtiyacım var. Ağzımdan kan tadını çıkarmaktan bahsetmiyorum bile.

Feliks eğiliyor. "Şehirdeyken halletmek istediğin diğer mesele ilginç bir hal aldı."

Limuzinde karşımda oturan kuzenime bakıyorum. "Bana tüm detayları anlat. Ve hiçbir şeyi atlama."

BROOKE

Uykum kaçıyor çünkü rüyalarım görünmeyen bir kadının bana Wilson'la olan ilişkisini anlatmasıyla bölünüyor. Rüyamda, kadın bana ilişkilerini anlatırken Wilson onun yanında duruyor ve sonra ikisi de benim ne kadar aptal olduğuma gülüyorlar.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, bir sonraki rüyamda kiliseye cırılçıplak gidiyorum ve sağdıçı Chad bana Wilson'ın çok fazla börek yediğim için gelemeyeceğini söylüyor.

Şafak vakti şehrin üzerine çöktüğünde, daha fazla bekleyemem. Duvarlar üzerime üzerime geliyor ve bu daireden çıkmam gerekiyor.

New York'a uçuşları kontrol ettim ve birkaç saat içinde kalkacak bir uçuş vardı. Las Vegas uçuşumu iptal edip New York'a bir uçuş ayarladım. Ardından Waldorf Astoria'da bir rezervasyon yaptırıyorum, ki muhtemelen bunu ödemem önümüzdeki iki yılı bulacak. Ama kimin umurunda? Biraz şıarmak lazım.

Hızlı bir duştan sonra çantamı hazırlayıp odamdan gizlice çıkıyorum ve Henry'nin koltukta hafifçe horladığı oturma odasına gidiyorum. Kafamı Chloe ve Samantha'nın uyuduğu boş yatak odasına sokuyorum. İkisi de yorgun görünüyor, bu yüzden onları uyandırmamaya karar verdim. Onlara bir not yazıp onları sevdiğimi, birkaç gün içinde döneceğimi ve endişelenmemelerini söylüyorum

Benim hakkımda. Onların kendi işleri var. Chloe'nin bu hafta sınavları var ve Samantha'nın da önemli iş taahhütleri var. Ve onları tanıyorum, beni ilk sıraya koyacaklar ve tüm enerjilerini damadım tarafından ekildiğim için kendimi daha iyi hissetmem için harcayacaklar. Birkaç günlüğüne şehirden ayrılırsam hepimiz için daha iyi olur.

"Gizlice kaçmak mı?" Henry oturduğu yerden kalkmış ve yorgun görünüyor. "Seni uyandırmak istemedim," diye fısıldıyorum.

Bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Neden bu kadar erken gidiyorsun?"

Kalçamı kanepenin arkasına yaslıyorum. "New York'a erken bir uçuş ayarladım."

Bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Bu iyi işte. Bu lanet daireden çıkıp Manhattan'daki lüks bir kokteyl salonunda gülünç derecede pahalı kokteyller içmeye gitmelisin. Bizden birinin seninle gelmesini istemediğinden kesinlikle emin misin?"

"Eminim. Sadece birkaç günlüğüne. Hafta sonundan sonra döneceğim."

Karmakarışık saçları ve uykudan buruşmuş görüntüsüyle kanepeden kalkıp yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Git ve biraz eğlen."

"Yapacağım."

Göz kırıyor. "Ve bir başkasının üstesinden gelmek için bir başkasının altına girmek suç değildir, biliyorsun."

"Bunu yapmayacağım."

"Hayır, muhtemelen yapmayacaksın. Ama bu sadece doktorun emrettiği şey olabilir." "Tek gecelik bir ilişkiye ihtiyacım yok.

Kokteyle ihtiyacım var."

Bana kocaman, muzip bir sırıtış attı. "Neden ikisi birden olmasın?"

"Olmaz." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Oraya vardığımda sana mesaj atarım. Samantha ve Chloe'ye onları uyandıramadığımı söyle. Gecenin yarısında ayaktaydılar ve her yarım saatte bir beni kontrol ediyorlardı. Bırak uyusunlar."

"Tanrıya şükür, biraz daha uykuya ihtiyacım var." Tekrar kanepeye yığıldı.
"Sabahın bu saati çok kaba."

"Güle güle uykucu," diyerek ön kapıyı açıyorum.

Battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve gözlerini kapatıyor. "Git yakala onları, kaplan."

Havaalanına gitmek için bir taksiye biniyorum ve şehrin içinden geçerken midem heyecan ve üzüntünün garip bir karışımıyla çalkalanıyor. Aynı anda hem heyecanlı hem de üzgün olmak garip. Arka camı kapatıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. *Sende bu var.* Bugün, dün olanları düşünmek istemiyorum. Her şeyi geride bırakmak, bilinmeyen gelecek için heyecanlanmak ve Wilson bunun bir parçası olmak istemediğine karar verdiği için bundan korkmamak istiyorum.

Önümüzdeki birkaç gün, mihrapta bırakılan Brooke olmayacağım.

-Kim olmak istiyorsam o olacağım.

BROOKE

Şansıma, check-in kontuarında harika bir uçuş görevlisi bana hizmet ediyor ve rezervasyonumu New York'a uçuşumda birinci sınıf bir koltuğa yükseltiyor.

Birinci sınıf. Bu yeni hayat şimdiden daha iyi görünüyor.

Ne yazık ki uçuş birkaç saat rötar yaptı, ancak birinci sınıf uçuğum için rötarın tadını birinci sınıf salonda çıkarabiliyorum.

Salona girmek farklı bir gezegene girmek gibidir. Sessiz ve dinlendiricidir ve her şey lüksü haykırır. Pelüş salon süiti ve uzanma koltuklarından, ücretsiz alkolle dolu pırıl pırıl bara, eksiksiz bir barista servisine ve dumanı tüten gümüş örtülerin altındaki kahvaltı büfesine kadar.

Ancak midem yeni maceramın beklentisiyle hala çalkalanıyor, bu yüzden yemeği atlayıp onun yerine sade bir kahve içmeyi tercih ediyorum. Aşağıdaki havaalanına bakan devasa pencerelerin yanındaki koltuğa oturup insanları izlerken kahvemi yudumluyorum ve kendime iyi olacağımı söylüyorum.

Havaalanına giderken Wilson'ın dün gönderdiği mesaja cevap vermediğimi fark ettim. Söylenecek çok şey, sorulacak çok soru vardı ve sonunda mesajı kabul etmek bile çok bunaltıcıydı.

Ama onsuz yeni hayatımın eşiğinde dururken kendimi sakın ve cevap vermeye hazır hissediyorum.

Siktir git. İki kelimedenden fazlasını hak ediyorum.

Mesajı gönderiyorum ama alacağına dair pek umudum yok. Telefon ve mesaj yağmurundan kaçınmak için muhtemelen şimdiye kadar telefonu kapatmıştır. *Lanet olası korkak.* Ama sürpriz bir şekilde, mesaj yazdığını gösteren üç küçük nokta beliriyor.

Tereddüt etmedim. Arama düğmesine bastım. Eğer bir mesaj yazıyorsa, telefonu elinde demektir ve bu aramayı kaçırmayacaktır. Ama cevap vermiyor, ben de hızlıca tek kelimelik bir mesaj yazıyorum.

Korkak.

Saniyeler sonra telefonum çaldı.

"Ben korkak değilim," diye

bağırıyor bana.

"O zaman neden kaçıyorsun?" "Her şey çok fazla geldi."

Dediğim gibi, ezik, sen bir korkaksın.

Bir uçuş salonunun ortasında olmama rağmen sesimdeki gerginliği uzak tutmak zor. "Neredesin sen?"

"Sana söyleyemem." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Özür dilerim, bebeğim."

"Bunu zaten söyledin," diye homurdanıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Yolcu salonuna göz gezdiriyorum. Yavaş yavaş doluyor, bu yüzden tuvalete kaçıyorum - neyse ki boş, böylece seyircilerin önünde kendimi kaybetmiyorum.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi," diyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu yapamadığım anlamına geliyor, bebeğim."

Tanrım, eğer bana bir kez daha bebeğim derse, bu telefona uzanıp onu boğacağım.

"Bana ne olduğunu anlat," diyorum, dönüp durmaktan bıkmış bir halde.

"Şehirden çıkmam gerekiyordu. Daha fazla bilgi için beni zorlama. Şimdi olmaz. Sadece... beni unut."

Kafamda binlerce soru dönüyor ama hepsi birbirine karışmış durumda. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Laura'yı biliyorum." diyorum.

Nefesi kesilir ve bir an sessiz kalır. Muhtemelen bir tür yalan uydurmaya çalışıyordu.

Ama yapmıyor. Onun yerine, bütün suçu bana atıyor.

"Çalışmadığınızı biliyorsunuz. Sıkıcı olmaya başladı."

Sözleri göğsümün ortasına çarpıyor ve acıyı ovalayarak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Sıkıcı...?"

"Aynı fikirde olmalısın, bebeğim. Bir rutine girmiştik. Artık doğallık yoktu. Heyecan yoktu. Tabii ki, başka bir yere bakmaya gittim."

O kadar şaşkınım ki

konuşamıyorum. "Ama onu sevmedim. Ya da diğerlerini."

Diğerleri mi?

Yüce İsa.

Sonunda, eski nişanlımın benimle neden evlenemediğini anlatmasını dinlerken, dün ağlamaya kıyamadığım gözyaşlarım öne doğru akıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bu adam da kim?

"Seninle tanıştığımda heyecanlı ve vahşiydin. Şimdi ise... tahmin edilebilir ve... vanilya gibisin."

Ve işte böyle, ağlamayı bırakıp aynadaki yansımama bakıyorum. Çelimsizim ve panda gözlerim var ama vanilya değilim.

Wilson'ın bana söyleyecek değerli bir şeyi olmadığına karar verdim ve telefonu yüzüne kapattım.

İyilik için.

Bir an için aynaya bakıyorum, sonra yavaş ve titrek bir nefes veriyorum çünkü iyi olacağımı biliyorum. Ne olursa olsun, o telefonun diğer ucundakinden daha iyisini hak ettiğimi biliyorum.

Banyoda bulunan şaşırtıcı çeşitlilikteki banyo malzemeleri sayesinde yüzümü yıkayabiliyor ve görünüşümü düzeltebiliyorum ve salona tekrar girdiğimde kendimi sakın, dingin ve o eziği dikiz aynamdan sonsuza dek silmeye hazır hissediyorum.

Güle güle, pislik.

Ona karşı beslediğim tüm duygular basit bir bencillik eylemiyle yok oldu ve iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. *Hayatıma devam etmeye hazır hissediyorum.*

Neyse ki, uçuş salonuna döndüğümde yatar koltuğum hala boştu ve kıvrılıp bakışlarımın altımızdaki zemin katta hareket eden yolcu denizinde gezinmesine izin verdim.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir baktım irkilerek uyanmışım ve nerede olduğumu bilmiyorum. Sersemlemiş bir halde, uykumda horlamadığımı, homurdanmadığımı ya da konuşmadığımı umarak kimsenin fark edip etmediğini görmek için salona bakıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Uçuşlarını bekleyen yolcularla dolu bir salonda göze çarpıyor.

Benden iki sandalye ötede oturmuş, telefonunda bir şeylere bakıyor. Kaslı vücuduna özel olarak dikilmiş olması gereken bir takım elbise giymiş, telefonuna mesaj yazarken ellerinin ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Saçları kısa, çenesi kare şeklinde ve güçlü. Henry Cavill'in takım elbiseli halini düşünün. Telefonundan başını kaldırdığında gördüğüm en koyu renk gözlerle karşılaşıyorum, neredeyse siyah görünüyorlar. En uzun kirpiklerden bahsetmiyorum bile.

Ona bakmak o kadar büyüleyici ki, ağzım açık kaldı.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ama o beni yakalamadan önce değil; o mükemmel dudakların köşelerindeki eğlenceyi görüyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve ona doğru bakmamak için kendimi zor tutuyorum. *Aptal, yakışıklı adam*. Muhtemelen kadınların etrafında pervane olmasına alışkındır.

Telefonum Chloe'den gelen bir mesajla çalıyor:

Henry sana NYC'den bir sik bulmanı söylememi istedi. Katılıyorum. Bütün o sikler yüzünden bir o yana bir bu yana yürüyene kadar eve gelme.

Çok yüksek sesle kıkırdıyorum, utanıyorum, gözlerim duyup duymadığını görmek için otomatik olarak Bay Yakışıklı'ya kayıyor ve o bakıyor... Sağa. Bana. Bana.

Başını hafifçe eğiyor, mükemmel kemerli bir kaşını kaldırıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki havai fişekler alt bölgelerime doğru fırlıyor. Yorgunum ama yanaklarımın daha da kızarması ve vücudumun kıpırdanması için fazla yorgun değilim.

Kendine gel, Brooke. Daha dün terk edildin.

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer Elsa arıyor.

Oraya vardığında bana mesaj at.

O kesinlikle küçük ailemizin ana tavuğu.

Yapacağım. Ve benim için endişelenme. Ben gayet iyiyim.

Birinci sınıfta uzanıyorum ve manzara şikayet edilecek bir şey değil. Ama tekrar yukarı baktığımda, Bay Yakışıklı gitmişti.

BROOKE

Birinci sınıf inanılmaz. Koltuklar geniş ve rahat ve 1.80 boyunda olsaydım bile yeterli diz mesafesi olurdu.

Kendi kendime gülümsüyorum, kendimi iyi ve yaptığım şey konusunda güçlü hissediyorum. Bu beni rahatlattı çünkü birkaç dakika önce son yirmi dört saatin içime sızmasına izin vermiştim ve aniden gelen ağlama ihtiyacı beni neredeyse bunaltmıştı. Duvarlarımın yıkılmasından ve dağılmaya başlayacağımdan endişe ediyordum. Gücümün sadece şoktan mı kaynaklandığını ve şimdi şokun azaldığını ve büyük bir yığının içine düşeceğimi merak etmeye başlamıştım.

Ama böyle bir şey olmayacak. Birinci sınıfta kimse dağılmaz, ben karar veririm.

Birinci sınıf hızla doluyor ve yanımdaki koltuğun boş kalıp kalmayacağını merak etmeye başlıyorum. Ama sonra kırklı ya da ellili yaşlarında bir adam yanıma oturuyor. Bana, yanındaki koltuğa oturarak ona büyük rahatsızlık veriyormuşum gibi bir bakış atıyor.

Ona kibarca gülümsedim. Ama o bana burnunun ucuyla kibirli bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Adım Alastair Gold. Eminim beni duymuşsunuzdur."

Yapmadım. Ama bunu ona söyleme şansım olmadı çünkü konuşmaya devam ediyordu. "Kalkıştan önce birkaç temizlik kuralını aradan çıkaralım."

Temizlik kuralları mı?

"Ben ünlü, zengin ve önemli biriyim. Ancak boş konuşmalarla zaman kaybetmem, bu yüzden bu uçuş sırasında benimle hiç konuşmamanızı tercih ederim."

Sanki ben istiyormuşum gibi.

Devam ediyor. "Seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum, bu yüzden ne benim ne de senin vaktini boşa harcama. Burada oturup bir daha görmeyeceğimi umduğum bir yabancıyla havadan sudan konuşmaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

Hislerimiz karşılıklı dostum.

"Lütfen ikimize de bir iyilik yapın ve uçuş sırasında ağzınızı kapalı tutun ve-"

"Affedersiniz efendim," diye araya giriyor uçuş görevlisi.

Bu da iyi oldu çünkü bu pisliğe cehenneme gitmesini söylememe iki saniye kaldı.

Uçuş görevlisi, "Üzgünüm ama sizden koltuklarınızı değiştirmenizi istemek zorundayım," diyor.

İçimden, çift yumruk pompalıyorum. *Teşekkürler Tanrım.*

Adam uçuş görevlisine sanki az önce ona Dünya'nın düz olduğunu söylemiş gibi bakar. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçimden bir ses bunu onun için kolaylaştırmayacağını söylüyor.

"Korkarım bir karışıklık oldu," diye açıklıyor. "Bu koltuğu boşaltmanızı istiyorum."

"Ne tür bir karışıklık?"

"Bu koltuk iki kez rezerve edilmiştir. Ama 4A boş."

"Güzel, o zaman diğer yolcu oraya oturabilir" diyor.

"Korkarım bu olmayacak," diyor koridordan derinden gelen bir ses. Kafamı kaldırıyorum ve birinci sınıf salonundaki Bay Yakışıklı tam karşımda duruyor.

yanımızda. Onun varlığı sarhoş edici, sanki şu anda duyularımı istila eden bir feromon bulutunun içine girmişim gibi ve yine ağzım açık kalıyor.

"Anlayamadım?" dedi yanımdaki adam. "Kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz?"

Bay Yakışıklı'nın ifadesi değişmiyor. "Hayır, umurumda da değil. Benim koltuğumda oturuyorsun."

"Bu havayolu şirketinde yüksek mevkilerde insanlar tanıyorum."

"Tanrı'yı tanıyor olman umurumda değil, benim yerimdesin. Şimdi siktir git ve 4A'ya geç."

Sesini yükseltmiyor ama bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Derin tonunda tehditkâr bir şey var. Bir uyarı. Karanlık bir vaat.

Adam da öyle düşünüyor olmalı, çünkü bir şey söyleyecekken aklına daha iyisi geliyor ve oturduğu yerden kalkıyor.

O kadar öfkeli ve sinirli görünüyor ki, Bay Yakışıklı'ya beşlik çakmak istiyorum. Ama Bay Yakışıklı beşlik çakacak birine benzemiyor.

Bay Yakışıklı yanımdaki koridor koltuğuna otururken uçuş görevlisi adama 4A'yı gösterdi.

Ona teşekkür edip kendimi tanıtmak üzereydim ama kızgınlığı yanımdaki koltuğu boşaltan serseriyle sınırlı değil gibi görünüyor. Görünüşe göre ben de onun hedefindeyim. Bana attığı bakış beni yakıp kül edebilirdi. Önceki pisliğin daha iyi bir seçenek olabileceğini düşünerek geri çekiliyorum.

Koltuğuma yerleştim ve gözlerimi kapattım. Uçmakta iyi değilimdir. Aslında, tam tersiyim.

Derin, sert bir nefes veriyorum.

Bunu yapabilirim.

"Uçmayı sevmiyor musun?" diye soruyor derin bir ses.

Gözlerimi açtığımda Bay Yakışıklı'nın bana baktığını görüyorum. "Hayır," diyorum bakışlarının sıcaklığını hissederek.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, arabada ya da bisiklete binerken ölme şansınız uçakta ölme şansınızdan daha fazladır."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor ama denediğin için teşekkürler." Bir nefes çektim. "Tanrım, içmek için çok mu erken?"

Muhteşem, dolgun dudakları seğiriyor. "Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, bir içki için çok erken."

"Saat daha on."

"Ama dünyanın herhangi bir yerinde saat beş."

Gülümsüyorum. "Sen bir kolaylaştırıcısın."

"Hayır, kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Bir içki istiyorsan, iç."

Telefonum kucağımda titriyor. Ona bakıyorum. Sessizde çünkü hâlâ mesajlarla dolup taşıyor. Mesajların çoğu Wilson'dan geliyor ve *o bu konuyu konuşmaya çalışırken telefonu suratına kapatma cüretini gösterdiğim için öfkeli* görünüyor.

Telefonum tekrar titrerken Bay Yakışıklı, "Görünüşe göre biri sizinle iletişime geçmek için can atıyor," diyor.

Kapatıyorum. "Endişelenmeye degecek bir şey yok. En azından artık yok." Koyu renk bir kaş kalkıyor. "Merak ettim."

"Olma, o kadar da ilginç değil." *Sadece hayatım patlıyor.*

Kaptanın sesi hoparlörlerden geliyor.

"Kaptanınız konuşuyor. Küçük bir gecikmemiz var ve zamanında kalkış yapamayacağız. Ancak, uçuş ekibimiz beklerken tüm konuklarımız için ücretsiz su veya soda ile kabine gelecek. Verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü özür dileriz ve sizi öğle yemeğine kadar New York'ta ağırlayabilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Uçakta bir memnuniyetsizlik mırıltısı yükseliyor. Ama yanımdaki yakışıklı yabancı tepki vermiyor. Sakin ve telaşsız. Küçük şeylerin onu rahatsız etmesine izin vermediğini hissediyorum. Ama büyük bir şey olduğunda nükleer bomba gibi patlayacağına bahse girerim. Huysuz bir CEO havası var.

Bir uçuş görevlisi el arabasıyla yanımdan geçiyor.

"Şampanya?" diye soruyor.

"Ben su ve soda olduğunu sanıyordum," diyorum şaşırarak.

Göz kırpıyor ve sırtıyor. "Birinci sınıfa hoş geldin, tatlım."

Şampanyayı minnetle kabul ediyorum. Plastik bardakta da servis edilmiyor, gerçek cam.

"Efendim?" Bay Yakışıklı başını sallar ve kadın ona bir bardak uzatır.

Sakin ama derin, güçlü bir sesle, "Şişeyi bırakabilirsiniz," diyor. Uçuş görevlisi hiç tereddüt etmez. "Elbette."

"Bütün bir şişe mi? İki saatlik bir uçuş bu," diyorum uçuş görevlisi uzaklaştığında.

"O zaman içmeye başlasan iyi olur."

Koyu renk gözleri biraz hınzırca bir şeyle parlıyor ve şişeyi benim için aldığını anlıyorum çünkü sinirlerime iyi geleceğini düşünüyor. Bardağımı boşaltıyorum.

Bay Yakışıklı'nın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Söyle bakalım, New York'u iş için mi yoksa zevk için mi ziyaret ediyorsun?"

"Kaçıyorum," diyorum düşünmeden çünkü şampanya dilimi ele geçirmiş.

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Nereden?"

"Eski nişanlımın üzerine bir bomba bırakmasından sonra hayatım olan dev krater." "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Üzülme. Görünüşe göre ucuz atlatmışım, ya da herkes bana öyle söylüyor."

"Ama sen kurtulduğuna inanmıyorsun?"

"Oh, biliyorum yaptım."

"O zaman nişanlın sana bir iyilik yapmış gibi görünüyor."

"Eski nişanlısı. Ve evet, yaptı. Meğer o kadar da iyi bir adam değilmiş."

Ve işte tam o anda, kapılar açıldı ve bir kadeh şampanya ve uykusuzluk sayesinde, sonraki on dakikayı Bay Yakışıklı'ya neler olduğunu anlatarak geçirdim. Mihrapta terk edilmek. Ama bunun sürpriz olmaması gerektiğini, çünkü ezik nişanlımın haftalardır beni becermediğini, çünkü Laura adında bir hatunu becermekle *ve kim bilir daha* neler yapmakla meşgul olduğunu. Ben durduramadan ağzımdan dökülüyor ve Bay Yakışıklı'nın benimle sohbet etmek şöyle dursun, bana doğru baktığı için bile pişman olacağını düşünmeye başlıyorum. Ama o dikkatle dinliyor, o kara gözleri yüzümden ayrılmıyor, sadece ara sıra dudaklarıma düşüyor.

"Siktir," dedim. "Özür dilerim, tüm bunları senin üzerine boşaltmak istememiştim." "Üzülme. Çok şey yaşamışsın gibi geliyor."

"Güneş ışığına ulaşmak için fırtınayı atlatmakla ilgili bir söz yok mu? Eğer yoksa, onu bir tişörtlü yazdıracağım."

"O zaman yeni keşfettiğin özgürlüğüne kadeh kaldırmalıyız." İkimizin de kadehini dolduruyor ve kendi kadehini kaldırıyor, bakışları bana odaklanıyor. "Yeni başlangıçlara..." Gözlerini hınzırlık dolduruyor. "Ve çok daha iyi seks."

Seks deyişinden imalar ve baharatlar damlıyor ve içimde şehvet dolu bir çarpıntı başlıyor.

Bir yudum almak için kadehimi dudaklarıma götürmeyi başarana kadar aramızda sıcaklık çatırdıyor.

Uçağın jetleri canlanıyor ve endişem bir anda tavan yaparak o anın üzerine soğuk su serpiyor.

Hareket etmeye başladık ve ben kolçağı kavradım.

"Tanrım," diye fısıldarken içimden kendime lanet okuyorum. Las Vegas'a uçak biletlerini iptal ettiğimde parayı daha fazla uçak bileti dışında bir şey almak için kullanmalıydım. Bir spa günü gibi. *Ya da Kaybeden Wilson'ın çaldığı altı yüz doları yerine koymak için kullanmalıydım.* Neden kendimi bu cehenneme sokmayı seçtim?

Uçuş görevlisi kabini tarar, bardakları toplar ve herkese koltuklarını düzeltmelerini ve tepsilerini kaldırmalarını söyler. Kadın Bay Yakışıklı'dan şampanya şişesini almaya çalıştığında, Bay Yakışıklı sadece "Bırak onu" diye emreder. Kadın da onun dediğini yapar.

Ve minnettarım çünkü kalbim hızla çarpıyor ve sinirlerim yıpranmış durumda, bu yüzden indiğimizde daha fazla şampanyaya ihtiyacım olacak.

Kafatasımın arkasını koltuk başlığına bastırıyorum.

Uçuş görevlisi bizi güvenlik gösterisinden geçiriyor ve birkaç dakika sonra jetimiz pistte hızla ilerliyor. Nefesimi tutuyorum. Hiçbir zaman iyi bir uçucu olmadım. Connecticut'taki ailesini ziyaret ettiğimizde bu durum Wilson'ın canını sıkardı. Sinirlenir ve bana kendime gelmemi söylerdi, kontrolümde olmayan bir şey için kendimi bu kadar yormamın anlamsız olduğunu söylerdi.

Tamam, seni zen pisliği.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi dudaklarımdan yavaşça

bırakıyorum. Artık onun için endişelenmeme gerek yok.

Zihnim telefon görüşmesine geri dönüyor. *Sen vanilya gibisin.* Ve aşağıılanma duygusu tekrar içime işlerken gözlerim fıldır fıldır açılıyor.

Bana tahmin edilebilir ve sıkıcı derdi. Ama beni becermek için kanepeye domaltmasını bile sağlayamadım.

Havalandık ve midem alçaldı, kolçağı öyle sıkı kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?" diyor yanımdaki derin ses. Ona bakıyorum. Rahat ve sakin ve bu aslında yardımcı oluyor. Çok kontrollü görünüyor, yaptığı her hareketten çok emin ve onun öleceğini hayal bile edemiyorum.

ki bu benim ve uçaktaki diğer herkes için çok iyi bir şey.

Titrek bir nefes veriyorum ve endişemden kurtulup gülüyorum. "Haklısın, değildi." Bardaklarımız bittiği için şişeyi bana uzatıyor.

"Devam et," diye teşvik ediyor. "Sıvı cesaret."

Sırıtiyorum ve doyurucu bir yudum alıyorum. "Herkes beni sarhoş etmeye çalıştığını düşünürdü."

"Tamamen tıbbi nedenlerle." Daha yakına eğiliyor ve çenemdeki bir damla şampanyayı siliyor.

Tüylerim diken diken oluyor çünkü bu adam kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel kokuyor.

Şampanyayı suçluyorum çünkü durup dururken onu yatakta hayal ediyorum. Kontrolü ele alırdı, buna hiç şüphe yok. Derin ve emredici sesiyle sana boşalmanı söylerdi ve sen de boşalırdın. Ve kesinlikle kendi orgazmını yaşamadan önce size binlerce orgazm yaşatacak bir adam gibi.

Lanet olsun.

Kalçalarımın arasında yükselen baş döndürücü nabızı bastırmak için dizlerimi birleştiriyorum.

Orgazm olmayalı ne kadar oldu, dört hafta mı? Ve o zaman bile, Wilson ile değildi. O yuvarlanıp uyuduktan sonraydı ve ben onun başladığı işi bitirmek için banyoya girdim.

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Biraz ağırdan alsam iyi olacak. Tüm bu baloncuklar beni pervasız hissettiriyor.

Bay Yakışıklı'ya dönüp elimi uzattım. "Benim adım Brooke." Elim tutuyor ve içime sıcak bir elektrik dalgası yayılıyor. "Lev."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, bakışlarının sıcaklığı tenimde güneş ışığı gibi süzülüyor. "Peki ya sen, New York'a iş için mi yoksa zevk için mi gidiyorsun?"

Gölümsüyor ve bu yıkıcı.

"İş." Bakışlarını dudaklarıma indirirken o karanlık gözlerde hınzır bir parıltı yanıyor. "Ama şimdi bunun bir zevk olabileceğini düşünüyorum."

BROOKE

İrkilerek uyandım ve yüzümün çok sert bir göğsün ve bir çift geniş, kaslı omuzun üzerine oturan çok pahalı bir takım elbisenin içine sıkıştığını fark ettim. Hay *sikeyim*. Bu yeterince kötü değilse, ağzımın kenarında bir salya birikintisi ve takım elbisesinde nemli bir nokta olduğundan emin olduğum bir şey hissediyorum.

Doğrulup ağzımı silmeye çalışıyorum ama o bana bakarken bunu yapmak imkânsız.

"Çok özür dilerim."

Yüz ifadesi okunamıyor.

Ve tabii ki hiçbir şey söylemiyor.

"Yorulmuş olmalıyım."

O seksi kaşını kaldırıyor. "Eğer horlaman bir şey ifade ediyorsa."

Gözlerim büyüdü. "*Hayır!*"

"Evet."

Dehşete kapıldım. Ama sonra yakında ineceğimizi ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı hatırlıyorum. Saçlarımı yüzümden itiyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum. Belki de uçuşun geri kalanını okuyormuş gibi yaparak geçirebilirim.

"Dün gece pek uyuyamadım," diyorum, sanki bir önemi varmış gibi.

"Sakin ol, sadece on dakikadır baygındın. Ve sadece birkaç dakika horladın. En fazla beş."

Yanaklarım kızarıyor ama hâlâ sarhoş olmalıyım çünkü gülüyorum.

"İyi davranıyorsun."

"Hayır, dürüst olacağım. İkisi birbirinden çok farklı şeyler."

"Ben de senin ilk tanıştığımızda yanıma oturan adam gibi bir pislik olacağını düşünüyordum. Ama iyi bir adam olduğun ortaya çıktı."

Dudakları seğiriyor.

"Bu seni neden eğlendiriyor?" Ben soruyorum.

Öne doğru eğiliyor ve dudakları kulağıma değerek fısıldıyor: "Çünkü ben çok iyi bir adam değilim."

Sözleri bir uyarı olmalı, ama onları söyleme şekli içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Bence kendine çok yükleniyorsun," diye mırıldanıyorum, boğazım aniden kuruduğu için şampanya şişesine uzanıyorum.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye soruyor.

Şampanyadan doyurucu bir yudum alıyorum çünkü onun sıcaklığına kapılmış hissediyorum. Onun sarhoş edici kokusuna. *Güç*. İşte böyle kokuyor. *Ulaşılmaz bir güç*. Takım elbisesi ya da onu giyen güçlü vücut yüzünden değil. Kara gözleri, güçlü çenesi ve büyük elleri yüzünden de değil. Hayır, sanki patron oymuş ve kimse onunla uğraşmaya cesaret edemezmiş gibi mutlak bir güvenle hareket etmesinden kaynaklanıyor.

Arkasına yaslanıyor ama sıcaklığı hâlâ beni sarıyor.

Bu muhtemelen onun tavlama cümlesi. Her şeye gücü yeten ve gizemli biri gibi davranarak zavallı masum kadınları heyecanlandırıyor ve sonra bam, bir daha görülmemek üzere gecenin karanlığına karışmadan önce onları jimnastik seks ve orgazm dolu bir geceye çekiyor.

Tamam, aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

"Bu genellikle işe yarar mı?" Uyluklarımın arasındaki gümbürtüyü görmezden gelerek soruyorum.

"Ne işe yarıyor mu?"

"Karanlık ve gizemli olmak ve bir kadının kulağına tehlikeli şeyler fısıldamak."

Yine o mükemmel dudaklar eğlenerek seğiriyor. "Ne amaçla?" "Onları senin için heyecanlandırmak ve böylece kolayca seçilmelerini sağlamak için."

Bir kaşını kaldırıyor. "Benim için heyecanlandığını mı söylüyorsun?"

"Ne? Hayır!" *Oh lanet olsun.* "Kadınlara karşı kullanabileceğin bir cümle gibi geldiğini söylüyordum."

Bana kendinden emin, kapalı dudaklı bir gülümseme veriyor. Uzun kirpiklerinin arasından gözleri parlıyor ve o zaman muhtemelen gezegendeki en yakışıklı adama baktığımı fark ediyorum.

Tamam, Brooke, şampanyayı bırak.

Neyse ki kaptan başka aptalca şeyler düşünmemi engelledi. Bu adamı çıplak görmeyi ne kadar çok istediğim gibi.

"Kaptanınız konuşuyor. New York'a doğru alçalmaya başlıyoruz ve kısa süre içinde sizi yere indireceğiz. Bugün bizimle uçtuğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Uçuşunuzdan keyif aldığınıza inanıyor ve bizimle tekrar uçacağınızı umuyoruz."

Oh, iniş.

Bu eğlenceli olacak.

Beden dilimi okuyan Lev, "İniş çocuk oyuncağı," diyor.

Kolçağı tekrar kavriyorum. "Bunu uçağı uçurmayan adam söylüyor." Uçağın alçaldığını hissediyorum ve kolçağı daha sıkı kavriyorum.

Lev eğildi. "Gerçekten iyi gidiyorsun."

Uçağın alçalması mı midemi bulandırıyor yoksa Lev'in dudaklarının benimkilere bu kadar yakın olması mı bilmiyorum.

"Oh oğlum..." Nefes nefese fısıldıyorum.

"Hey..." diyor, iki parmağını çenemin altına bastırıyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

Bildiğim bir sonraki şey, dudaklarının benimkilerin üzerinde olduğu ve sıcak, rahatlatıcı ve çok tatlı bir tada sahip oldukları. Dudaklarımız ayrılıyor, dili içeri giriyor ve iki parmağı çenemi kavrayan iki güçlü ele dönüşüyor. Öpücüğü talepkâr ve baş döndürücü bir hal alıyor ve aman Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyor.

Sanki vücudumdaki her hücreyi öpüyor. Her sinir ve lif, ağzını benimkinin üzerinde şehvetli ve emredici bir şekilde hareket ettirdiğinde zevkle dans ediyor.

İnliyorum.

Yüksek sesle.

Çünkü lanet

olsun.

Asfalta çarpan tekerlekler zar zor fark ediliyor ve jet motorlarının gürültüsü, iniş boyunca beni öperken içimde hissettiğim telaşla kıyaslanamaz bile.

Güvenli bir şekilde yere inip havaalanına doğru taksi yapana kadar uzaklaşmıyor ve bana karanlık, şehvetli bir gülümseme veriyor. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece koltuğuna oturdu ve elimi kendi eliyle kapattı.

Durduğumuzda bile hareket ettirmediği bir el ve emniyet kemeri işareti kapanıyor.

Ona bakmak için dönüyorum ve gece yarısı renginde bir çift göz bana parlıyor. Hınzırca sırıtıyor. "Bir yere bırakmamı ister misin?"

BROOKE

"Durma," diye yalvarıyorum sıcak öpücükler
arasında.

Bay Yakışıklı'nın limuzininin arkasındayız ve kalçalarım onun kalçalarının iki yanına yayılmış durumda. Arabaya bindiğimden beri çılgınca öpüşüyoruz ve şoförle aramızdaki bölme kalktı.

Dudaklarımız kelimeler olmadan, dudakların ve dillerin şiddetli, sınır tanımayan çarpışmasıyla bir araya geldi. Elleri bir iniltiyle çeneme kaydı ve kucağına tırmanıp onu kuru bir şekilde becermem için gereken tek şey buydu.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama iyi hissettirdiğini biliyorum ve iyi hissetmek şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

Ve bu adamın öpüşme şekli beni şehvetten öyle çıldırtıyor ki, bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Öpücükler arasında "Evime gel," diyor.

Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıçımı kavırıyor ve beni fermuarının arkasındaki etkileyici çizginin üzerinde tutuyor. Nefesim kesiliyor, büyüklüğünü hissediyorum. Sertliğini hissediyorum. *Adam büyüktü.*

Bir iniltiyle öpücüğü derinleştiriyorum. Bunu hak ediyorum. Unutmak ve iyi hissetmek için bir gece.

"Seni yatağımda istiyorum, *Zayka*."

"O zaman bizi oraya çabuk götür," diye inliyorum ağzına karşı.

Dairesi Manhattan'da ve asansöre binip çatı katındaki süite kadar çıkıyoruz, umutsuzca öpüşüyoruz.

Kapılar açıldığında dairenin içine düşüyoruz ve az önce içine daldığım dünyanın şaşkınlığıyla ağzımı onunkinden çekiyorum.

"Vay canına!"

Lev'in dairesi Manhattan'da beş yıldızlı bir otel olan Sky Tower'ın çatı katı süiti ve şehrin muhteşem manzarasına sahip. Mutlak bir zenginlik dünyasına girmiş gibiyim ve etrafıma hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Lev gülerek takım elbisesinin ceketini çıkarır ve kanepenin üzerine atarak tam donanımlı bara doğru ilerler. Önü camlı buzdolabından bir şişe Cristal alır ve mantarın etrafındaki folyoyu çıkarmaya başlar.

Çatı katı açık planlı olup, her santimi en iyinin en iyisi olduğunu ilan etmektedir. Pelüş salon süiti ve geniş yemek masasından geniş İtalyan mermer zeminlere, milyon dolarlık manzaralara ve her şefin sahip olmak için sağ kolunu verebileceği pırıl pırıl bir mutfaka kadar.

"Burası muhteşem bir yer," diyorum.

"Beğendiğinize sevindim." Şişeyi kaldırdı. "Şampanya mı?"

Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğundan yüzde yüz emin değilim. Ama mevcut hayatımdan çıkıp yeni bir hayata adım atmak için çaresizim ve bu da başlamak için iyi bir yol gibi görünüyor. Hayatım olan şu anki çöplük yangını unutturabilecek bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki.

Şampanya da yardımcı olur.

Köpüklü sıvıyı iki kristal flütün içine dökmesini izliyorum.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Yanına gidip bana uzatırken sordum.

"Bu ve şu," diye cevap veriyor sinir bozucu bir anlaşılmazlıkla. Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Salut."

Büyük bir yudum alıyorum, aniden kendimi boyumu aşmış hissediyorum. Ama hemen unutuyorum çünkü daha önce hiç Cristal şampanyası tatmamıştım ve damak tadım şu anda nirvanayı yaşıyor.

Tavandan tabana pencerelerden birinin yanında durup sıcak geceye bakıyorum. Dışarıda şehrin ışıkları milyarlarca yıldız gibi parıldıyor.

"Manzara inanılmaz. Bu kadar yukarısı cennet gibi." "Yükseklikten hoşlanmadığını sanıyordum," diyor.

"Yükseklikten korkmuyorum. Gökyüzünden düşen uçaklardan korkuyorum."

Kıkırdıyor ve bunu yaptığında yüzü yıkıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Gamzeleri ve parlayan gözleri.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Pek çok insan ilgimi çekmez Bayan Masters, ama siz çekiyorsunuz." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Amaçlandığı gibi."

Ona baktığımda, gözlerindeki arzuyu gördüğümde nefesimin kesildiğini hissediyorum. Sanki beni yiyip bitirecek ve her saniyesinden zevk alacakmış gibi.

"O zaman, eğer yükseklik sorun değilse, bunları özel çatıya çıkaralım mı?"

"Yani daha fazlası mı var?" Huşu içinde sordum.

"Dahası da var Bayan Masters. Çok daha fazlası."

Özel çatı katı muhteşem; havuzu, şöminesi ve her yöne bakan manzarası var. Lev arkamdan geliyor ve onun o sarhoş edici sıcaklığıyla çevriliyorum. Beni kollarının arasında çeviriyor.

"Burada ne işim var benim?" Fısıldıyorum.

Parmağının tersiyle yanağımı okşuyor. "Seni ben davet ettim."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Korkacak bir şey yok."

Tanrım, bu doğru değil. Tüm içgüdülerim bana bu adam söz konusu olduğunda her şeyden korkmam gerektiğini söylüyor.

Yine de, onda ona güvenmemi sağlayan bir şey var, bu delice, biliyorum, ama o kapıdan bir tür tehdit girecek olsa, bana ulaşmadan önce onu yere yakacağını hissediyorum.

Bu da çok çılgınca bir düşünce, çünkü bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için şampanyamdan bir yudum daha alıyorum.

Lev bakışlarını benden ayırmıyor ve kadehimi indirdiğimde başparmağını nemli dudağımın üzerinde gezdiriyor. Dokunuşunun içimi yaktığını hissederek ürperiyorum.

"Bunu planlamamıştım," diyor alçak bir sesle. "Ben de öyle," diye fısıldıyorum.

Dudaklarım ayrılıyor ve başparmağını ağzıma alıyorum. Gözleri parlıyor ve sahip olduğu her türlü kontrol yok oluyor.

Bir tıslamayla beni öpüyor, sert ve şiddetli, sanki asla geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçiyormuş gibi, ama umurunda bile değil.

Ve eğer uçak öpücükleri güzelse, çatı öpücükleri muhteşemdir. Dili ve ağzı benimkini tamamen sahiplenirken, büyük parmakları çenemi sarıyor.

Arabada ve asansörle çatı katına çıkarken hissettiğim arzu yeniden canlanıyor ve başım dönüyor, canlı ve daha fazlası için aç hissediyorum.

Üzerimde yükselerek beni cam korkuluklara yaslıyor ve nefesim kesilene kadar öpüyor. Boyumu aştığını hissediyorum ama bu sadece heyecanı artırıyor.

Bu gece buna ihtiyacım var.

O benim bluzumun düğmelerini açarken ben de onun gömleğini çekiştiriyorum ve zar zor hava alarak iç çamaşırlarımıza kadar kıyafetlerimizi çıkarmayı başarıyoruz.

Geri çekiliyor ve ateşli bakışlarını üzerimde gezdiriyor. İçgüdüsel olarak kollarımı belimde kavuşturuyorum çünkü birden kendimi açıkta ve biraz da savunmasız hissediyorum.

Ama o buna izin vermiyor. Bileklerime uzanıyor ve her yerimi görebilmek için kollarımı açıyor.

"Benden saklanma," diyor sesi derin bir gümbürtüyle. "Saklanman için bir sebep yok."

Ancak özgüvenim son birkaç gündür darbe aldı ve yerden gömleğimi alıp üzerimi örtmemek için kendimi zor tutuyorum.

Çenemi kaldırıyor. "Sen mükemmelsin."

Sesindeki gürleme. Yüzündeki ilkel şehvet. Bunu söylerken gözlerinde kararan kötücül ihtiyaç. Duvarlarım yıkılıyor ve daha önce hiç bilmediğim bir çekingenlikle bundan sonra olacıklara teslim oluyorum.

Sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kollarının arasına aldı ve dışarıdaki masaya doğru yürüdü.

Sihirle mi yoksa saf yetenekle mi olduğundan emin değilim, ama bir şekilde beni masanın kenarına yerleştirmesi sütyenimin yere düşmesiyle aynı zamana denk geliyor.

Parlayan gözleri üzerimde geziniyor ve külotumda duruyor. Sonra sırtarak külotumu yırttı.

Nefesim kesildi. Korku ve tahrik karışımı bir şey. "Onlar La

Perla'ydı." Yüz ifadesindeki sıcaklık yanıyor. "Yoluma

çıktılar."

İtiraz edemedim beni masanın üzerinde daha da geriye itiyor ve ayaklarımı kenara koyuyor. Bacaklarımı ayırıyor ve her yerimi ona gösteriyor. Birkaç dakika önce utangaç ve tereddütlüydüm, ama onun büyüü altında, akıntıya kapılmak çok kolay. Gördüklerinden hoşlanıyor. Yüzünün her yerinde yazıyor ve gözlerinde parlıyor. *Ve lanet olsun, şu anda istendiğimi hissetmek iyi geliyor.*

Nefesi kalçamda ılık, parmakları ayak bileklerimi sıkıca sarıyor ve onun tarafından tamamen tüketildiğimi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve dilinin içimde tereyağı gibi kaydığını hissettiğimde sarsılıyorum. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve usta diliyle amımı emiyor, yalıyor ve sikiyor ve o kadar çok bastırılmış cinsel hayal kırıklığım var ki ilk orgazmım volkanik bir patlama gibi patlıyor.

Masanın kenarına tutunuyorum ve beni kimin duyduğunu ya da gördüğünü umursamadan dizginlenemez bir çılgılık atıyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin sarhoşluğu içindeyim. Hiçbir şey umurumda değil.

"Tanrım, hiç bu kadar çabuk boşalmamıştım." Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve o da başını kalçalarımın arasından kaldırıyor. "Bu gerçekten oluyor mu?"

Bana hınzırca sırıtıyor. "Oh, gerçekten oluyor."

Doğruldu ve iç çamaşırının içindeki sikinin sert hatlarını bir an için görebildim. Dudaklarımı yalıyorum. O büyük ve bu her yönden acıtacak.

Aç, ağırlaşmış gözlerle iç çamaşırını çıkarmasını izliyorum ve sikini gördüğümde bir şehvet dalgası hissediyorum. Kalın ve geniş ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Daha önce gördüğümde daha büyük olduğundan bahsetmiyorum bile. Nasıl sığacak ki?

Beni oturur pozisyona çekiyor ve bacaklarımı beline doluyor.

"Dışarıda hiç böyle bir şey yapmamıştım," diyorum orgazmımın baş döndürücü etkisiyle.

"Ne yaptın?" diye soruyor, çenemi ve boynumu yalayıp yutuyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor.

"Bu," diye umutsuzca

inliyorum. "Nedir *bu*?"

"Yaptığımız şey."

"Söylediğini duymak istiyorum," diye kulağıma tırmalıyor.

Elleri vücudumda dolaşıyor, arkalarında küçük yangınlar

çıkartıyor. Bir meme ucu buluyor ve çimdikliyor.

"Söyle."

Nefesim kesildi. "Lanet olsun."

Hırlıyor. "O zaman müsaade edin, ben yapayım."

Kalçaları öne doğru fırlıyor ve beni açıyor ve ani giriş gözlerimi başımın arkasına yuvarlıyor. Ama o kontrollü, içime girerken her yavaş santimi hissettiğimden emin oluyor.

İnliyorum. Hepsi çok fazla. Pahalı şampanyalar. Etrafımızı saran ısıltılı şehir. Muhteşem adam ve onun nefis vücudu. Üç saat öncesine kadar onu tanı mıyordum ama işte buradayım, şehrin en güzel manzarasına sahip bir çatı katında gördüğüm en yakışıklı adamla sevişiyorum. Sıcak bir dalgaya kapılıp sonra da kıyıya vurmak gibi bir şey bu. Duyularım aşırı yüklenmiş durumda, her şeyi alıp işleyemiyorum.

Aletini çıkarıyor ve başını hassas bedenimde gezdiriyor. Çılgınca inliyorum. "Kimsin sen...?"

"Ben sana iki numaralı orgazmı yaşatacak adamım."

O kadar yoğunum ki bu kadar kısa sürede tekrar gelebilmem mümkün değil.

Ama Lev'in başka fikirleri var.

İçime giriyor ve rahmim acıyla patlıyor. Ama bu zevkli bir acı ve o amımı acımasızca mahvetmeye devam ederken boynumu eğip masanın kenarına tutunuyorum. Bakışlarım onun muhteşem vücudunun üzerinde kayıyor. Geniş omuzları ve kaya gibi sert göğsünün üzerinden, altılı paketinin çukur ve oluklarından aşağıya ve horozunun vücudumun içinde ve dışında kaybolduğu yere kadar.

Hırlamaya başladı. İçimde sıkılaştığını hissediyorum. Şiştiğini hissediyorum.

"Siktir..." Kalçalarını içime sokarken dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Yapacağım... lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor."

Boşalacak. Kıçına yapıştım. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum. İçime boşalırken yüzünü izlemek istiyorum. Bana karşı koymuyor. Aslında, bu onu uçurumun kenarına gönderiyor, gözleri odağını kaybediyor ve yüzü

gevşiyor. Şehvet ve coşku yakışıklı yüzünde gezinirken o mükemmel kaşlar birbirine çarpıyor.

Aletin salıverilmesiyle birlikte zonkladığını hissediyorum ve beni dölle doldurması fikrinden tahrik olan o ilkel parçama çarpıyor ve birdenbire, sıvı kemikler ve terden başka bir şey olmayana kadar vücudumda iki numaralı orgazm spiraller çiziyor.

Nefes alış verişimiz düzeldiğinde beni öpmüyor. Nazik bir konuşma ya da fısıltıyla söylenen takdir sözcükleriyle samimi bir hale getirmiyor. Ama beni kollarına alıp içeri açılan kapıya doğru götürüyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Gülüyorum, döller kalçamdan aşağı kayıyor ve beynimin uzak bir köşesinde kayıt altına alınıyor.

"Biz yatmaya gidiyoruz," der Lev.

"Ne?"

Bana hem cinsel hem de uyarıcı bir bakış atıyor. "Kendinizi hazırlasanız iyi olur Bayan Masters, daha yeni başlıyorum."

LEV

Birkaç saat sonra, tavan penceresine bakıp beni rahatsız eden uykusuzluğa karşı savaş açıyorum ve az önce ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Kadın yok.

Pakhan olduğumda kendime ettiğim sessiz yemin buydu. Bratva'nın istikrarsızlığı giderilene kadar kadın yok. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yok, ve kesinlikle bununla gelebilecek lanet belaya da ihtiyacım yok. *Bununla.*

Ama kendime engel olamadım. Onu daha önce uzaktan görmüş ve çekiciliğini kabul etmişim ama yakından, şaşırtıcı güzelliği beni şaşırttı. O büyük kahverengi gözlerin karanlığı. Burnunun üzerindeki çillerin yumuşak tozları. Gergin olduğunda parlak dudaklarını yalayışı.

Yapma.

Onunla sohbetten daha fazlasını paylaşma dürtüsü baskın hale geldikçe bu kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya başladı.

Ben de kendime onu eve götürmenin neden iyi bir fikir olduğunu anlatmaya başladım ve neden iyi bir fikir olmadığını unuttum.

Onu buraya hayatımın en iyi seksi için geri getirmeye hiç niyetim yoktu. Ama ondan etkilenmişim ve onun katmanlarını soyup altında ne yattığını görmek istiyordum.

Çok seksi olduğu inkar edilemez. Uzun sarı saçlar. Büyük kahverengi gözler. Pes etmeyen kıvrımlar. *Tekrar tekrar mahvetmek istediğim dudaklar.* Ateşe tutulmuş pervane gibi ona çekildim. Sadece konuşmaktan fazlasını istedim. *Daha fazlasına ihtiyacım vardı.* Tüm hassasiyetim uzak durmam için bağırmasına rağmen. Ama yapmadım.

Yapamadım.

Küçük tavşanımı yatakta kıvrana kadar becerdim, yine duşta fayanslı duvarlara karşı ve bir kez daha yatakta. Artık tükenmişim. Ama yorgunluğuma rağmen, her zamanki gibi, uyku benden kaçıyor. Çatıdaki tavan penceresine baskı yapan gece yarısı gökyüzüne bakıyorum. En son ne zaman gece boyunca uyudum ya da tek seferde dört saatten fazla uyudum? Pakhan olduğumdan ve Zarkov mirasının ağır yükünü omuzlarımda taşımaya başladığımdan beri.

Dönüp yanımda mışıl mışıl uyuyan Brooke'a bakıyorum. Parlak saçları yastık kılıfının üzerine yayılmış ipek gibi görünüyor. Uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini dalgalandırıyor ve dudakları, *Tanrım, o dudaklar,* aldığı her nazik nefeste hafifçe aralanıyor. Onu uyanırken öpme isteğimi bastırıyorum ve kalınlaşan sikim zonklayarak itiraz ediyor.

Kıpırdanıyor ve narin bir eli göğsümün üzerinde yolunu buluyor. Teninin tenime dokunuşu göğsümde garip bir his yaratıyor. Bana felaket düğün gününü ve olanları sindirmek için şehir dışına çıkma ihtiyacını anlattı. Ama hikâyenin daha fazlası olduğunu biliyorum ve onu uyandırıp bir orgazm daha yaşatırsam benimle daha ne kadarını paylaşmak isteyeceğini merak ediyorum. *Omurgamda sürünen uykusuzluk endişesini kabul etmekten kaçınmak için her şeyi yaparım.*

Onu tekrar becerme düşüncesi sikimin yeniden canlanmasına neden oluyor ve tam da bunu yapmak istiyorum. *Yol için son bir akıllara durgunluk veren orgazm.* Çünkü uyandığımızda ve ona kim olduğumu ve şehirde ne yaptığımı söylediğimde, benden mümkün olduğunca uzağa kaçmak isteyecektir, hiç şüphe yok.

Tekrar kıpırdanıyor ve bu sefer bana daha da yaklaşıyor, kolunu gövdemin üzerinden geçiriyor ve yanağını omzuma yaslıyor.

Uyumasına izin vermeye karar veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yumuşak nefes alışını dinliyorum ve tenime değen nefesinde alışılmadık bir rahatlık buluyorum. Tatlı, yatıştırıcı bir ninni gibi.

En son ne zaman yanımda biri yatarken uyuduğumu hatırlamıyorum.

Yine kıpırdanıyor, sıcak bedeni benimkine değişiyor ve içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor ve itiraf etmeliyim ki hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Üzerime sıcak bir karanlık çöküyor ve bedenim yatağın daha da derinlerine gömülüyor.

Ve yavaşça gözlerim kapanıyor ve derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

BROOKE

Gözlerim fiske fiske açılıyor ve bir an için nerede olduğumu bilmiyorum. Ama uykunun bulanıklığı geçtikçe, dün gece ve bu sabahın erken saatlerinde yaşananlar aklıma geliyor.

Seks, hem de çok fazla.

Yanımda uyuyan yabancıya bakmak için başımı çeviriyorum. Soğuktan bayılmış, muhteşem çıplak vücudu beyaz çarşafların arasında rahatlamış ve derinlemesine bronzlaşmış. Sırt üstü yatıyor ve her yeri sergileniyor. Altılı karın kası. Mürekkepli göğüs. Bana birbiri ardına akıl almaz orgazmlar yaşatan kalın siki. Kaslı kalçasının üzerinde duruyor ve büyüklüğü içimde olduğu kadar gözümde de etkileyici.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabah 4:32.

Dün gece yaptıklarımızdan dolayı canım yanıyor ama bu onu uyandırmak için sikini ağzıma alıp boşalmak üzereyken çıkardığı o derin, gürültülü iniltileri çıkartıp çıkartamayacağımı düşünmeme engel değil.

Ama buna karşı karar verdim. Onunla ilgili her şey benim için iyi olmadığını haykırıyor. Ve eğer geçen haftaki olaylar bana bir şey öğrettiyse, o da içgüdülerime güvenmem gerektiğidir.

Unutmak için bir gece istedim ve bunu başardım. Şimdi yeni bir günün ve yeni hayatımın soğuk gerçekliğiyle yüzleşme zamanı.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek yataktan kayıyorum, birkaç saat önce çatıdan aldığım kıyafetlerimi topluyorum ve giyinmek için dev mermer banyoya giriyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, hiç kıpırdamamıştı. Bir ışık gibi sönüktü. Yine de içimden bir ses en ufak bir ses çıkaracak olsam hemen ayağa fırlayacağını ve anında tetikte olacağını söylüyor. Pek çok insanın bu adamın üzerine atlayabileceğini sanmıyorum. Çevresinin çok farkında görünüyor, etrafında olup biten her şeyi tereddütsüz gözlemliyor.

Uyanmasını istemiyorum, bu yüzden nefesimi tutuyorum ve çatı katından sessizce geçerek geniş mutfağın arkasındaki asansör kapılarına doğru ilerliyorum. Kapıların açılırken çıkardığı sesle irkiliyorum ve asansöre adım atıyorum.

Lev'in kapıların sesini duyduğundan ve her an ortaya çıkabileceğinden emin olarak derin bir nefes alıyorum ve kapıların çabucak kapanması için dua ediyorum. *Ertesi sabah* garip bir konuşma yapmak istemiyorum.

Kapılar nihayet kapandığında, kabaca nefes veriyorum ve omuzlarımı gevşetiyorum.

Resepsiyonun önünden geçerken kapıcıyla göz göze gelmiyorum ve yürümeye devam ediyorum. Sokağa adımımı atıp sabahın erken saatlerindeki soğuk ışığa girene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum. Bırakıyorum ve bir taksi çağırıyorum, bu kadar çabuk bir taksi bulduğum için minnettarım.

Ama taksi şafak öncesi sokaklarda otelime doğru ilerlerken Lev'in bana Bayan Masters diye seslenişini hatırlıyorum ve içimi huzursuz bir his kaplıyor.

Çünkü ona soyadımı hiç söylemedim.

BROOKE

Dört hafta sonra.

"İstedığının bu olduğuna emin misin?" Elsa sorar.

Ben yatağın başucundaki vazoda taze çiçekleri yeniden düzenlerken o hastane yatağında oturmuş iki günlük kızı Emily'yi emziriyor.

"Şehirden biraz uzaklaşmak bana iyi gelecek. Bu sadece altı aylık bir görev süresi, yani işler yolunda gitmezse her zaman geri dönebilirim."

New York'tan ve balayımdan döndüğümde, Wilson'ın kulübündeki işimden derhal kovulmuştum ve bu benim için sorun değildi. Wilson ardında temizlenmesi gereken çok şey bırakmıştı ve görünüşe göre ben de bunlardan biriydim. Beni kovmamış olsalardı, istifa ederdim.

Neyse ki yeni bir iş bulmam çok uzun sürmedi. Dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biri olan ZeeMed'den bir iş teklifi aldım ve şirkette üst düzey bir pazarlama rolü için mülakata çağırıldım. Bu da Wilson's Club'da yaptığım işin aynısıydı. Sadece altı aylığına doğum iznine ayrılacağım, ancak doğru aday için yeni bir rolde kalma seçeneği de olacak. Görüşme Zoom üzerinden yapıldı ve çok iyi geçti, anında iş teklifi aldım. Buna inanmadım. Tek dezavantajı New York'a taşınmam gerekecek olmasıydı. Ama bu benim için

Yıldızlar aynı hizaya geliyordu. *İlerleme zamanı, Brooke*. Arkadaşlarımı altı aylığına terk etme fikrinden nefret ediyordum ama ortam değişikliğinin bana iyi geleceğini biliyordum.

Elsa somurtuyor. "Seni özleyeceğim."

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Sonsuza kadar değil, söz veriyorum. Geri döneceğim ama bir süre uzaklaşmam gerekiyor. Her şey biraz durulsun. Ayrıca, New York sadece iki saatlik uçuş mesafesinde, bu da ayda bir kez kokteyller ve saçmalıklar için geri gelmeyi kolaylaştırıyor." Yanında yatağa oturuyorum ve parmak uçlarımı Emily'nin küçük parmaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Geleceğimi biliyorsun, çünkü birinin bu küçük prensese Brooke Teyzesinin neden tüm dünyada en sevdiği teyzesi olacağını göstermesi gerekiyor."

"Emin olun. Emily'nin Brooke Teyzesini tanımaması fikrine katlanamam."

Ona göz kırpyorum. "Sadece altı ay, söz veriyorum."

Elsa başını sallıyor. Herkes gibi o da biliyor ki, kararımı verdiğimde vahşi atlar beni etkileyemez.

"Daireni kiraya verecek misin?" diye soruyor.

Wilson'la paylaştığımız dairenin sahibi olduğum için şanslıyım. Annem ve babam ilk evlendiklerinde satın almışlardı ve vefat ettiklerinde bana miras kaldı.

Başımı sallıyorum. Büyüdüğüm dairede başka birinin yaşaması fikri bana tuhaf geliyor.

"Boş bırakacağım." Omuz silkiyorum. "Kim bilir, New York'ta işler yolunda gitmezse haftaya dönebilirim."

"Ya da en iyi arkadaşlarınız için deli gibi ev özlemi çekersiniz."

Haklı. Onu, Henry'yi, Sam'i ve Chloe'yi terk etmek canını yakacak. Ama bu aylık kokteyl randevularını daha da özel kılacak.

"Wilson'dan hâlâ haber yok mu?" Elsa

soruyor. "Hayır, çoktan gitti."

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Gerçekten de bir süre sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp sürünerek geri geleceğini düşünmüştüm. Ama biliyor musun, bence gerçekten gitti ve geri gelmeyecek."

"İyi ki kurtulduk."

Şimdi bunu söylemek acı vermiyor. Garip ama ortadan kaybolduktan sonra yaşadığım onca aşağılanmaya rağmen, sanki uzun zaman önce tanıdığım biriymiş gibi geliyor.

Birinci sınıf salonun tuvaletinde yaptığım telefon görüşmesinden beri ondan haber alamadım. Bana vanilya ve tahmin edilebilir dediği o müthiş konuşmadan.

Kayboluşunu takip eden hafta boyunca, nerede olduğu ve ne yaptığıyla ilgili kafamda milyonlarca teori dönüp durdu. *Neden* gittiğine dair milyon dolarlık soruyu düşünmekten bıkana kadar düşündüm. Her şeyden beni ve hayatımızın ne kadar sıkıcı ve öngörülebilir olduğunu sorumlu tuttu, ama bir an için bile bu yüzden bir duman gibi ortadan kaybolduğuna inanmıyorum. Eğer her şey benimle ilgiliyse, neden ayrılıp yoluna devam etmedi? Neden her şeyden vazgeçsin?

Binlerce farklı teori ürettim, ama her zaman dönüp dolaşıp geldiğim nokta, bir şeyden ya da birinden korktuğu için kaçtığı. Her zaman ince bir çizgide yürüdü, bu yüzden muhtemelen kendini karanlık insanlarla ilişkilendirdi.

Bu da bana onun dışarıda olup bitenleri izleyip izlemediğini merak ettiriyor. Tanıdık bir huzursuzluk içimi ürpertiyor. Çünkü bazen biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Muhtemelen eski sevgilimin iz bırakmadan ortadan kaybolması ve neredeyse beş haftadır kimsenin onu görmemiş olmasının getirdiği bir paranoya.

"Peki ya Bay New York?" Elsa gözlerinde muzip bir p a r ı l t ı y l a soruyor.

Lev hakkında sır verdiğim tek kişi o. "Onunla tanıştığım gece tarih olmuştu."

Elsa bana, "O uyanmadan önce onun sikinden inip dairesinden sıvıştığın geceyi kastediyorsun," diye hatırlatıyor.

Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Doğru olanı yaptığımı biliyorum ama bir yanım kalsaydım ne olurdu diye merak ediyor.

"Ertesi sabahın garipliğini yaşamak istemedim. O tek gecelik bir ilişkiydi. Berbat bir durum için mükemmel bir iksir. Daha fazlası değil."

Yine de, o geceden beri onu, yaptıklarımızı, beni öpüş şeklini, vücudumu nasıl yaktığını ve beni birbiri ardına orgazm ederken gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasını düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bunu her düşündüğümde, vücudum daha fazlasına ihtiyaç duyarak kasılıyor ve biraz rahatlamak için kendimi boşaltmaktan başka çarem kalmıyor.

"Soyadını almamış olmanız çok yazık. Sırf en iyi arkadaşşıma binlerce orgazm yaşatan adamı görebilmek için onu Google'da aratırdım."

"İyi ki yapmamışım. Çünkü bu olmadan, onu bıraktığım yerde, geçmişte bırakmış olurum."

Belki bir gün onu unuturum. Ama bugün değil.

Çünkü Lev'i unutmak kolay değil.

Gerçi onu hatırlamak soyadımı nasıl kullandığını hatırlamak anlamına geliyor ve her seferinde göğsümde bir tedirginlik oluşuyor çünkü ona hiç söylemediğimden kesinlikle eminim. Sanırım pasaportumu ya da üzerinde adımın yazılı olduğu bir şeyi görmüş olma ihtimali var. Yine de ne zaman ve nasıl olduğundan emin değilim.

Ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

BROOKE

Güm.

Gözlerim pıt diye açıldı. Dairenin içinden gelen bir ses miydi, yoksa bu bir rüya mıydı?

Karanlıkta duymak için zorlanırken omurgam panikle karıncalanıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey beni rüyamdan rahatsız etti. Belki de dışarıda, aşağıdaki sokakta bir şeydi?

Güm.

Hayır, her ne ise, kesinlikle dairenin içinden geliyor.

Güm. Güm.

Hızla doğrulup yataktan kalkıyorum, komodinin yanında duran beyzbol sopasına uzanıyorum ve yatak odasının kapısına doğru sürünüyorum. Kapıyı her zaman açık tutarım, ama sadece hafifçe aralıktı ve bunun farkına varmak omurgamdan aşağı bir fermuar gönderdi.

Dairenin içinde her kim varsa kapıyı kapatmış.

Dairenin içinde her kim varsa, *ben yatağımda uyurken ve bir metre ötemde habersizken kapıyı kapatmış.*

Titreyerek kapıdan içeri giriyorum ve küçük koridor boyunca ilerliyorum. Oturma odasından gelen bir ışık var. Birisi dün gece dışarıda bıraktığım lambayı yakmış.

Güm.

Her kimse, insanoğlunun bildiği en gürültülü hırsız. Sanki fark edilmemeye bile çalışmıyorlar.

Derin bir nefes çekerek tüm cesaretimi topluyorum ve yüksek sesli bir çığlıkla köşeden fırlıyorum.

Oturma odasında Wilson neredeyse kalp krizi geçirecekti. "Siktir,

Brooke. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

"Wilson..?" Adı dudaklarımdan kuşkulu bir fısıltıyla döküldü.

Haftalarca haber alamadıktan sonra, uyandığımda onu dairemde buluyorum, sanki hala burada yaşıyormuş gibi paketlenmiş kutularımı karıştırıyor. Diğer kutuları da açmış ve bazı eşyalarım onların yanında bir yığın halinde dağılmış.

Farklı görünüyor. Darmadağınık ve çaresiz. Haftalardır tıraş olmamış ve kilo kaybetmiş gibi görünüyor.

Sanki dört hafta önce beni mihrapta bırakıp ortadan kaybolduktan sonra gecenin bir yarısı ortaya çıkması önemli bir şey değilmiş gibi bana sırtını dönüyor ve kutuları karıştırmaya devam ediyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ona doğru hışımla yaklaşarak talep ediyorum.

"Çek ellerini eşyalarımından."

Koluna uzandım ama beni itti. "Nerede o?" "Ne nerede?"

"Yüzük. Ona ihtiyacım

var." "Ne yüzüğü?"

Aklıma gelen tek yüzük bana verdiği nişan yüzüğü ve kesinlikle
-*Küçük sıçan.*

"Yüzüğümü alamayacaksın."

Ama o beni görmezden geliyor ve eşyalarımı karıştırmaya devam ediyor.

"Sağır mısın? Sana yüzüğü geri alamayacağını söyledim. Yarısını ben ödedim, unuttun mu?"

Bana dik dik bakmak için arkasını dönüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum çünkü yüzünde bu tehditkâr ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

Bana doğru geliyor ve ben bir adım daha geri çekiliyorum.

"Eğer o yüzüğü bana vermezsen, ben ölü bir adamım." Tek

yapabildiğim ona bakmak. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bir sürü kötü adamın peşimde olduğu ve şehirden çıkmazsam beni öldürecekleri anlamına geliyor. O yüzük benim buradan uçağa binmem ve yeni bir başlangıç yapmam için bir şans."

"Neden, ne yaptın sen?"

"Soru sormayı bırak da şu lanet yüzüğün nerede olduğunu söyle. Parmağında olmadığını biliyorum. Sen uyurken kontrol ettim."

Korkunç bir karıncalanma hissi omurgamda geziniyor. Ben uyurken beni izliyor, yüzüğümü takıp takmadığımı mı kontrol ediyordu? Takmış olsaydım ne yapacaktı, ben uyurken onu çıkarmaya mı çalışacaktı?

İçten içe ürperiyorum.

Onda bir terslik var.

Ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum çünkü buraya girip yüzüğü geri istemeye nasıl cüret eder?

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıyorum. "Neden sana yardım edeyim ki?"

Beni şaşırtarak kolumu tuttu. "Beni duymadın mı? Beni öldürecekler dedim."

Ona bakıyorum. O değişmiş. Önceki Wilson bana asla elini sürmezdi. O zaman onu gerçekten tanı mıyordum, öyle değil mi, belki de zaman olsaydı, evliliğimiz sırasında bu yönünü gösterecekti.

Çekip kurtulmaya çalışıyorum ama çok sert tutuyor.

"Çek ellerini üzerimden," diyorum dişlerimi sıkarak.

Ama yapmıyor. Onun yerine beni sallıyor. "Tekrar sordurma bana."

"Ellerini üzerimden çekene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Beni duvara doğru itiyor ve boğazımdan tutup yıldızları görene kadar sıkıyor.

"Beni dinle, seni lanet sür tük, bu adamlar ciddi. Bizi bulurlarsa, ikimizin de bağırsaklarını deşerler ve bizi lanet limana atarlar. Şimdi bana yüzüğü nereye koyduğunu söyle."

İçimden korku akıyor.

"Bırakın beni," diye

bağırıyorum.

Ama gitmeme izin vermiyor. Onun yerine daha sert sıkıyor ve saniyeler içinde başım patlayacakmış gibi oluyor.

"Nerede, Brooke?"

Zorlukla nefes alabiliyorum ve kelimeler boğazımda

düğüm leniyor. "Ben... sattım... onu..." "Yalan söylüyor olsan iyi edersin..."

"Birisi... yemek şirketine... ödeme yapmak zorundaydı..."

Başımı duvara daha sert çarpıyor ve beynim sarsılıyor.

Parmakları daha derine giriyor ve yüzümün karıncalanmaya başladığını hissediyorum. İrkiliyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum. *Tanrım, beni öldürecek.*

"Ne dediğimi duydun mu? İkimizi de öldürecekler." Hızla konuşuyor, ağzının kenarlarında tükürükler oluşuyor. "Ve bu hızlı bir ölüm de olmayacak. Bu adamlar, canımızın yanmasını sağlayacaklar. Vücut parçalarımızı kesecekler ve yavaşça kan kaybından ölmemize izin

verecekler. Hatta o tatlı, etli etle biraz eğlenebilirler.

güzel kahverengi gözlerinden hayat kaybolurken. Şimdi son kez soruyorum, yüzük nerede?"

Bir zamanlar sevdiğim adamın gözlerine bakıyorum. *Belki de. Belki de.* Geriye dönüp baktığımda, belki de sevmediğimi görüyorum. Belki de bu yüzden ortadan kaybolduğunda kalbim kırılmadı. Belki de rahatlamamın nedeni buydu. Kalbim onun kötü bir haber olduğunu biliyordu ve en başından beri onu hiç istememişti.

Vahşi gözlerinde gaddarlık parıldıyor. Boğazım parmaklarının baskısı altında inliyor ve ciğerlerim oksijen için çılgık atıyor. *İşte bu kadar. Öleceğim.* Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve sürüklendiğimi hissediyorum. Ama ön kapı içeriye doğru patladığında gözlerim açılıyor. Bakışlarım kapıya yöneliyor, çok pahalı bir takım elbise giymiş ve bir çift çok tanıdık koyu renk gözleri olan bir adam kapıyı dolduruyor.

Lev.

BROOKE

Lev sırtlıyor ama Wilson'ın elini boğazımda görünce sırtıması kayboluyor ve yüzünü bir fırtına bulutu kaplıyor. Koyu renk gözleri Wilson'a dikiliyor, sonra tekrar bana dönüyor ve yüzündeki çatıklık derinleşiyor.

Wilson Lev'e dehşet içinde bakıyor. "Bu da ne-" Boğazımdaki mengene gibi tutuşu kayboluyor ve bir nefesle duvara yığılıyorum. Ama havasız kalınca bacaklarım beni tutamayacak kadar güçsüzleşiyor ve bir yığın halinde yere yığılıyorum.

Lev daireye girerken, "Beklediğim karşılama bu değildi," diye söylendi.

"Bay Zarkov... Ne... ne yapıyorsunuz... burada?" Wilson kekeliyor.

Karanlığın içinden Wilson'ın Lev'i tanıdığını fark ettim. Kafam karıştı, boğazımı ovuşturdum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun." Lev sakince konuşuyor ama sesinde dehşet verici bir şey var. Keskin bir bıçak. Bir uyarı.

Ne haltlar dönüyor burada?

Lev bir kolunu kaldırıyor ve o zaman elindeki silahı fark ediyorum.

Wilson'a doğrulttuğu bir silah.

Wilson ellerini havaya kaldırır. "Bir yanlış anlaşılma oldu, yemin ederim."

"Hepsinin söylediği yalan bu," diyor Lev, ona doğru yürüyüp silahını alnına dayayarak. "Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan hemen önce."

Nefesim kesildi. "Dur."

Odadaki tüm hava kaybolmuş gibi görünüyor ve gerginlik patlamak üzereymiş gibi hissediliyor.

"Neler oluyor?" Lev'e yalvarıyorum. "Lütfen söyle bana."

"Nişanlın bana şantaj yapmaya çalıştı. Kulübündeki kamera kayıtlarında ilginç görüntüler buldu ve bunları para kazanmak için kullanacağını düşündü."

Wilson Lev'e şantaj mı yapıyor?

Oksijensizlikten kafam hâlâ bulanık ama söylediklerini yanlış duymadığıma eminim.

"Öyle değildi," diye ağlıyor Wilson. "Bratva'ya bir iyilik yapıyordum."

"Görüntüleri bana isimsiz olarak e-postayla gönderdiniz ve size ödeme yaparsam polisin eline geçmeyeceğini söylediniz. Bu bir iyilik değil, *Mudak*. Bu şantaj. Şimdi, o kamera görüntülerinin her bir kopyasını istiyorum ve hemen istiyorum."

"Sadece bir kopya var ve o da bir flash bellekte. Bende değil ama size ulaştırabilirim, yemin ederim" diyor Wilson.

"Nerede o?"

"Oregon'da bir kiralık kasa. Sonra anahtarı Houston'daki büyükanneme postaladım. Bu bir sigortaydı. Eğer bana bir şey olursa, anahtarı alıp kutuyu açmasını ve bulduklarını polise göndermesini söyledim."

Duyduklarıma inanamıyorum. CCTV görüntüleri. Gizemli bir flash bellek. Bir kiralık kasa. Polis. Onun bu işlere bulaştığını nasıl bilemedim? Yine de sanırım şaşırmamalıyım. Ben de onun ilişkisini bilmiyordum.

"Flaş bellekte ne var?" Ben soruyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor Wilson.

"Hayır, devam et ve ona söyle. Kiminle evlenmek üzere olduğunu öğrensin." Lev'in gözleri benimkilere yerleşti. "Ne tür bir kurşundan kaçtığını."

Ucuz atlatmışsın gibi görünüyor. Onunla tanıştığım gün uçakta bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Ve her nasılsa, şimdi bunu dile getirmesi içime bir bıçak saplıyor. Çünkü benim kim olduğumu ve tanıştığımızda başıma neler geldiğini çok iyi biliyordu ama yine de uçakta bunları anlatmama izin verdi.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Wilson, "Onu bu işin dışında tutun" diyor.

Lev karanlık bir şekilde sırtıyor. "Kulüpteki kameralarınızın Chicago Deniz Meleği cinayetini nasıl yakaladığını, ancak polise göndermek yerine, aynı görüntülerde vor'u olan bratva ile temasa geçip pakhan'a şantaj yapmaya karar verdiğinizizi bilmesini istemiyor musunuz?"

Nefesim kesildi. Chicago Deniz Meleği limandan çıkarılan bir kızdı. Öldürölüp suya atılmadan önce oldukça kötü dövölmüştü. Chicago Üniversitesi'nde öğrenci olduğu ve eskortluk yaparak üniversite masraflarını karşıladığı ortaya çıktı. Yüzü tüm medyaya dağıtılmış. Onu kimin öldürdöğü hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Hiçbir ipucu yoktu.

Wilson'a bakıyorum. "Onu kimin öldürdöğünü biliyordun ve polise söylemedin mi?" Wilson bir sonraki yalanını ararken sessizleşti.

"Kimsin sen?" Onu aslında hiç tanımadığımı fark ederek tersliyorum. Lev bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Dodge meet bullet," diyor.

Ona ters ters bakıyorum ve o da sırtıyor, sonra bana elini uzatıyor. "Peki sen kimsin?" diye sordum.

Wilson, "O bir velet, Brooke," diyor.

"Bratva?" "Rus

mafyası."

Yavaş yavaş, parçalar bir araya geliyor.

Wilson'ın bağırsaklarımızı deşip vücut parçalarımızı keseceğini söylediği adam bu mu? Yutkunmakta zorlanıyorum. Bu adam - geceyi beni kemiksiz bir karmaşa haline getirene kadar sikine boşalmamı sağlayarak geçiren ve sonrasında onu *orada* hissetmeden günlerce yürüyemeyen adam?

Vücudum anıların verdiği şehvet ve karşımda duran silahlı adamın verdiği korkunun birleşimiyle kızarıyor.

Lev'in elini tutmadığımda, güçlü parmaklarını bileğime doluyor ve çok az bir çabayla beni ayağa kaldırıyor.

Ayağa kalktığım da ona ters ters bakıyorum ve bileğimi tuttuğu yerden çekip kurtarıyorum. Bunca zamandır kim olduğumu biliyordu. Yani uçaktaki karşılaşmamızı, ezik eski nişanlımın nerede olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmek için planlamıştı. Benden etkilendiği için konuşmaya başlamadı. Wilson'ın nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

O geceye ait görüntüler şaşırtıcı bir netlikle gözümün önünden geçiyor.

Beni dışarıdaki masanın üzerine eğdi ve sikini içime öyle bir soktu ki yıldızlar gördüm.

Amımı sikinin üzerinde ileri geri sürüklerken parmaklarının kalçalarımına saplanması.

Beni yatağında defalarca boşaltırken boğazımdan çıkan dizginlenemez çığlıklar.

Yüzü bacaklarımın arasına gömülüyken bana yaptıkları.

Oh Tanrım.

Aşağılanma duygusu üzerime çökerken gözlerimi kapatıyorum. "Beni kullandın."

Gözlerimi açtığımda Lev sakin ve ifadesizdi, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu ve midemde derin bir utanç duygusu kıvrılıyordu. Bu

Gece onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ben de öyle olduğunu düşünerek aptallık ettim.

"Wilson ortadan kaybolmuştu," diyor. "Sen değil. Eğer beni ona götürebilme şansın varsa, bunu değerlendirmeliydim."

"Ama size uçakta nerede olduğunu bilmediğimi söylemiştim."

"Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, bana Wilson'la birlikte uydurduğunuz bir hikâyeyi anlattığındı."

Midem bulanıyor. "Benimle oynadın."

"Yapılması gerekiyordu," diyor, hala pişmanlık göstermiyor ve içimdeki duygu kabarmasının kalbime çarpıp parçalandığını hissediyorum.

"Yani yüzünü kalçalarımın arasına gömdüğünde ağzımdan bir şey kaçıracağımı mı umuyordun?" Kendimi durduracak sağduyuya sahip olmadan önce patlıyorum. Benimle bir piyon gibi oynaması yeterince kötü zaten, bunun ne kadar acı verdiğini bilmesini de istemiyorum.

"Ne oluyor lan?" Wilson sonunda bir şey söylemeye karar verir. Ve kızgın görünme cüretini gösterdi.

Ona karanlık bir bakış fırlattım. "İki kelime, seni pislik. *Laura* ve *diğerleri*."

O geri çekiliyor ve ben keskin bakışlarımı Lev'e çeviriyorum. Çünkü şu anda Wilson'ın bana yaşattığı acı, Lev'e duyduğum öfkenin yanında hiçbir şey.

Sesimdeki duyguyu ve ellerimin titremesini kontrol etmekte zorlanıyorum. Çenem titriyor çünkü lanet olsun, bu adamın özel bir şey olduğunu sanmıştım, en çok ihtiyacım olduğu anda bana kendimi cazip ve özel hissettiren gizli bir tek gecelik ilişki.

Ama Lev Zarkov'un tamamen farklı bir şey olduğu ortaya çıktı.

LEV

İnsanlar tahmin edilebilir yaratıklardır. Ve bu öngörülebilirlikleri fark etme becerilerim, pakhan olmaktan bahsetmiyorum bile, kurumsal savaşta bana iyi hizmet etti. Saldırının geldiğini görebildiğinizde kendinizi korumak daha kolaydır.

Mesela Wilson'ı ele alalım: Şehre gizlice geri dönmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Burada geride bırakamayacağı kadar çok şeyi var.

Ve haklıydım da. Saklandığı delikten sürünerek çıktı ve bugün erken saatlerde West Town'daki bir lokantada adamlarımdan biri tarafından fark edildi. Bu gece karanlığın koruması altında Brooke'la temas kurmaya çalışacağını biliyordum, bu yüzden Chicago'ya geri döndüm ve dairesini izleyen adamların yerini bizzat aldım. *Mudak bir* sonraki kartını oynadığında orada olmak istedim.

Caddenin aşağısına park etmiş siyah Escalade'den, New York'ta sabahın erken saatlerine kadar çılgınca sevişirken adamlarımdan birine dairesinin içine ve çevresine kurdurduğum gizli kameralar sayesinde telefonuma gönderilen yayını izledim.

Wilson'ın bu gece daireye girdiğini bu kamera görüntülerinde gördüm. Yatak odasına doğru süründüğünü ve birkaç dakika boyunca yatağında uyuyan kıza baktığını gördüm. Onu izlerken elim sıkı bir yumruğa dönüştü ve bana onu öldürmek için başka bir neden vermesini bekledim.

kafasına bir kurşun sıktı. Ama onunla hiçbir şey denemedi. Onun yerine kapıyı kapatıp uzaklaştı ve oturma odasında Brooke'un eşyalarının bulunduğu kutuları parçalamaya başladı.

Planım onu yakalamadan önce daireden çıkmasını beklemektir. Ama onun kızın üzerinde yükseldiğini ve onu duvara doğru ittiğini gördüğümde tereddüt etmedim.

Şimdi silahımı ona doğrultmuş durumdayım ve Brooke'a elini sürdüğü için kafasına sıkmadan önce iki elini de kesmeyi düşünüyorum. Ama bu fikir ne kadar çekici olsa da, bunu onun önünde yapamam. Bu onun için çok fazla olur.

Bu da bugünü Wilson'ın şanslı günü yapıyor. Bana karşı gelen hiç kimsenin elde edemediği bir şeyi elde ediyor: ikinci bir şans.

"Sana bunun nasıl sonuçlanacağını anlatayım," diyorum. "Flash belleği geri alacaksın ve bunu yapmanı sağlamak için Brooke'u da yanımda götüreceğim."

Brooke'un iri gözleri açılıyor ve bana ailemin Rusya'daki malikanesinin kış manzarasını süsleyen kar tavşanlarını hatırlatıyor. Büyük kahverengi gözler. Tatlı bir yüz. Masum ama zeki.

O kocaman gözlerini bana dikti. "Affedersiniz?"

"Nişanlının flash belleği bana getirmesi için bir haftası var ve sigorta amacıyla seni yanımda tutacağım."

Ağzı inançsızlıkla açılır ve ellerini kalçalarına vurur.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, göt herif. Birincisi, Wilson kesinlikle benim nişanım değil. O benim eski nişanım. EX." Bana ters ters baktı. "İkincisi, *insanları* elinde *tutamazsın*. Özellikle de beni. Seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan delirmişsin."

"Tamam." Kolumu kaldırdım ve silahımı Wilson'ın alına doğrulttum. "Nasıl istersen öyle olsun."

Wilson geri çekilir. "Lütfen, beni vurmayın."

Birkaç saniye önce çok kararlı olan Brooke'un tavrı hızla değişir.

"Bekle!" diye bağılıyor. "Ona zarar verme."

"Burada iki seçenek var, *Zayka*. Ya benimle gelirsın ve nişanlın... pardon, *eski nişanlın*... beyni sağlam kalır. Ya da bana yine hayır dersin ve ben de duvarları onun gri maddesiyle boyarım. Ve burada bir uyarı eklememe izin ver: ikinci seçenekte de benimle geleceksin çünkü arkamda tanık bırakmam."

Sanki kendiliğinden yanmamı istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Neden beni de öldürmüyorsun?" diye soruyor. İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Çoğu insan en iyi zamanlarda bile beni sorgulamaya cesaret edemez, hele ki birine silah doğrultmuşken.

"Size tavsiyem cömertliğimi sorgulamamanız. Gece henüz erken." Gözleri bana doğru binlerce hançer gönderiyor. Benden korkmuyor.
İlginç.

"Peki ne olacak?" Ben soruyorum.

Saniyeler yavaş yavaş geçiyor. Çizmelerinin içinde titreyen Wilson'a bakıyor, sonra yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle bana dönüyor. Köşeye sıkışmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eee?"

"Peki," diye tersler. "Yapacağım. Ama sadece ikimize de zarar vermeyeceğine söz verirsın."

Bu tür senaryolarda kimseye güven veren biri değilimdir ama şimdi kendimi ona güven verirken buluyorum. "Eğer önümüzdeki hafta içinde flash belleğimi bana ulaştırırsa, ikiniz de zarar görmemiş olacaksınız."

Wilson'a yalvaran bir bakış gönderiyor. *Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma.*

Ama Wilson gibi adamlar tanıyorum. Kendisini bir anlık rahatsızlıktan kurtaracak olsa tüm dünyayı yüzüstü bırakır. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini beklemiyorum çünkü tahmin edilebileceği gibi bir hayal kırıklığı.

O zaman kaçınılmaz sonucu bildiğim halde neden bunu yapıyorum?

Çünkü her ne kadar inkar etmek istesem de Brooke ile işim henüz bitmedi ve bunun ne anlama geldiğini keşfetmek istiyorum.

Silahımı indiriyorum. "Yani anlaştık mı?"

Omuzları yumuşar ve yenilmiş bir şekilde başını sallar.

Güzel.

Sonra ikimizden de uzaklaşarak kusmak için banyoya koştu.

BROOKE

Banyoda yüzüme su çarpıyorum ve mide bulantımın geçmesini bekliyorum. Lev kapıda beliriyor ve etrafı incelerken kaşlarını kaldırıyor
-Yüzümden su damlarken lavabonun üzerine eğilmiştim. Bu akşamki yemekten bahsettiğimi duyduğuna şüphe yok.

"İyi değil misin?" diye sorar.

"Kaçırılmak üzereyim."

"Kaçırılmıyorsunuz. Sana bir seçenek sunuldu." "Her iki durumda da bu gece seninle ayrılacağımı söylemiştin."

"Doğru. "Doğru. ikinci senaryo olur en çok kesinlikle dahil etmek ama doğru seçim yaptığınız için bu senaryo geçerli değil."

Elimde değil. Aslında ona gözlerimi deviriyorum. Ondan korkmam gerektiğini biliyorum. Bunu uçakta da biliyordum. Yine de bu, külotumu indirmesine ve sonraki on iki saat boyunca beni sürekli becermesine izin vermemi engellemedi. Ve şimdi onun hakkında ne düşündüğümü ve beni kullandığı gerçeğini bilmesine izin vermemi engellemiyor, aslında muhtemelen sadece sessiz kalmam gerekirken.

"Beni kullandın."

"Bir amaca ulaşmak için bir araçtı," diye cevap veriyor. "Bu seni bir pislik yapar."

"Bana söylenen en kötü şey bu değil."

"Aferin sana. Eminim annen seninle gurur duyuyordur." "Bundan şüpheliyim. O öldü."

Lanet olsun. Bu beni neden kötü hissettiriyor? Yani, merhaba, burada bir kaçırma olayının ortasındayız.

"Gidiyoruz," diyor sertçe.

"Giyinmem gerek."

Bakışları zar zor giydirilmiş bedenimde geziniyor. "Sıkı bir programımız var Bayan Masters."

"Ama bazı eşyalarımı toplamam gerekiyor-"

"Tatile gitmiyorsun," diye hatırlatıyor ve soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya d o ğ r u s ü z ü l ü y o r .

Birden aklıma geliyor, eğer Lev burada benimle birlikteyse, Wilson'ı oturma odasında yalnız bırakmış demektir. Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Umarım polisi aramıştır ve biz konuşurken onlar bu daireye baskın yapmaya hazırlanıyorlardır.

Ama Lev'i oturma odasına kadar takip ettiğimde boştu.

Tanrım, onu öldürdü.

Odayı tarayıp Wilson'ın cesedini aradım.

"Nerede o?" diye soruyorum.

"Eğer akıllıysa, flash belleğimi almaya gitmiştir."

Gözlerim Lev'e kaydı. "Gitti mi?"

Tam da Wilson tarafından daha fazla hayal kırıklığına uğratılamayacağımı düşünürken, yeni bir hayal kırıklığı dalgası içime çöktü. Tanrı bilir bana ne yapması için beni burada bu psikopatla bıraktı.

Bir an için Lev'in yüzünde empatiye yakın bir şey gördüğümü sanıyorum. Ama gözümü kırptığımda kaybolmuştu ve böyle bir şeyi düşündüğüm için bile kendimi tekmeleyebilirdim. Bu adam empatiyi bilmiyor ve bunu hatırlamam akıllıca olur.

"En azından üzerime bir şeyler giyebilir miyim?" Atletime ve yatak şortuma bakarak soruyorum.

Lev başını sallıyor, ben de yatak odama gitmek için dönüyorum. Ama daha ne yapacağımı düşünmeden yatak odasına koştum ve kapıyı çarparak kapattım, arkamdan kilitledim. Telefonum yatağımın başucunda. Eğer polise ulaşabilirsem, bu kâbusa bir son verebilirim. Ama telefonu elime alacak kadar yaklaşmıştım ki kapı çarparak açıldı ve Lev hışımla bana doğru geldi. Telefonumu kaptı ve cebine soktu.

"Seni pislik!"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, *Zayka*. Bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum." Ona tokat atacaktım ama bileğimi tutup sıktı.

"Önümüzdeki yedi günün sorunsuz geçmesini istiyorsan benimle savaşmak için bu dürtülerini kontrol etmek isteyeceksin." Gözleri parlıyor. "En azından yatak odasının dışında."

Yanaklarım kızardı ve ona bakarken irkildim. "Sen bir canavarsın."

Gitmeme izin verdi. "Hayatım boyunca pek çok şeyle anıldım. Vurmak istediğin yere inmesini istiyorsan bundan biraz daha yaratıcı bir şey bulman gerekecek."

Bileğimi ovarken ona pis bir bakış fırlatıyorum. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

Ama Lev etkilenmez ve işine devam eder. "Artık bunu aklından çıkardığına göre, giyin."

"Peki," diye çıkışıyorum, kendimi toparlayabilmek için bir anlık huzur arıyorum. Ama Lev yerinden kımıldamıyor. "Orada öylece duracak mısın?"

"Öyle görünüyor."

"Biraz

mahremiyet?"

"Neden?" Kaşını kaldırıyor. "Daha önce görmediğimden değil."

Tenimde bir öfke seli dolaşıyor. "Sen gerçekten bir pislisin."

Üzerimde yükselene kadar tehditkâr bir adım daha yaklaşıyor. "Ve bunu hatırlamakta fayda var, Bayan Masters."

Karanlık gözlerine bakıyorum ve geceyi birlikte geçirdiğim Lev'den hiçbir şey göremiyorum ve işte o zaman bana hayatımın en heyecan verici gecelerinden birini yaşatan adamın aslında hiç var olmadığını kesin bir güvenle anlıyorum. O sadece benim kanacak kadar saf olduğum bir kılığa bürünmüş bir canavardı.

Konuşamayacak kadar kızgın olduğum için ağzımı kapalı tutarak bir kot pantolon giyiyorum, bir tişört giyiyorum, ceketimi ve ayakkabılarımı giyiyorum ve beni kaçıran kişiyi apartmandan dışarı kadar takip ediyorum.

Onu merdiven boşluğuna götürürken sessizliğimi bozuyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Bizi güvenli bir yere götürmek için bekleyen bir arabam var."

"Bu da her zamanki gibi bana hiçbir şey söylemiyor," diye mırıldandım.

Merdivenlerin dibine varıyoruz ve Lev beni sokağın aşağısında, gölgelerin arasında park etmiş siyah bir Escalade'e doğru götürüyor. Duruyorum, birden çok korkuyorum. Eğer o arabaya binersem, bir daha hiç görünmeyebilirim.

"Haydi, Bayan Masters." Lev beni dirseğimden tutuyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. Bana dokunamaz, ne kadar büyük ve korkutucu olduğu umurumda değil.

"Çek pençelerini üzerimden," diye çıkışıyorum ona.

O da bunu görmezden geliyor. "Sana söylediklerimi yaparsan işler senin için çok daha kolay olacak."

Dokunuşundan kurtulup omuz silkiyorum ve ondan aceleyle bir adım uzaklaşıyorum, bu da beni doğrudan gölgelerde duran bir adamın kaya gibi sert formuna gönderiyor.

O bir dev. Canlı mavi gözleri ve donuk ifadesiyle 1.80 boylarında bir şey. Bana bakarken hiçbir şey söylemiyor ve bu gece yüzüncü kez korkunun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Dev, Escalade'in kapısını açıyor ve binmem için homurdanıyor. Binmezsem olabileceklerden korkarak içeri kayıyorum ve Lev arkamdan tırmanıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Devlin sürücü koltuğuna tırmanıp arabayı çalıştırmasını izlerken ona soruyorum.

Lev cevap vermeyince dönüp ona bakıyorum.

"Taleplerinizi kabul ettim. En azından beni nereye götürdüğünüzü söyleyebilirdiniz."

Önümüzdeki sandalyenin arkasından bir şişe su çıkarıp bana uzatıyor. Ama ben meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum.

"Al şunu," diyor ve sesinde oldukça korkutucu bir keskinlik var. Gözbebeklerimin mermi atabilmesini dileyerek ona bakıyorum. "Midenizi kaybettikten sonra bunu isteyeceğinizi düşünürdüm" diye ekliyor.

O haklı. Ağzım kuruyor ve midem ağrıyor. İsteksizce ondan kabul ediyorum ve temkinli bir yudum alıyorum. Ama o kadar susuzum ki şişe neredeyse boşalana kadar yudum yudum içiyorum.

Bu sırada Lev her hareketimi izliyor.

"Şimdi beni nereye götürdüğünü söyleyecek misin?" Elimin tersiyle dudaklarımı silerek soruyorum.

O karanlık gözlerini benimkilere dikmeden önce bir an düşünüyor.

"Özel ve sessiz bir yerde." Bir kaşını kaldırdı. "Çılgınlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yer."

BROOKE

Özel bir jet pistte bizi bekliyor. Dev adam arabanın anahtarlarını başka bir adama teslim ediyor ve üçümüz uçağa biniyoruz. Bir an için bu uçakta bulunma nedenimi unutuyorum ve huşu içinde lüks iç mekana bakıyorum. Dolgun deri koltuklar. Kadifemsi yumuşak kanepeler. Peluş halı. Pırıl pırıl krom. İp ışıklarla aydınlatılmış bir tavan. Bir uçağa benzemiyor. Beş yıldızlı bir oteldeki lüks bir süite benziyor.

Lev'in dirseğime dokunan elini savuşturarak, muhteşem yumuşaklıktaki deri koltuklardan birine büzülüyorum ve camdan dışarı, karanlığa bakıyorum; yanımda ve arkamda yerlerini alan Lev'e ve deve bakmayı reddediyorum. Uçaktaki hava gergin. Bu eğlenceli bir yolculuk değil. Bu benim kaçırılmam.

Yine de, sürpriz bir şekilde, uçuş sırasında servis var. Beyaz ipek bluz ve siyah kalem etek giymiş çarpıcı bir esmer bana köpüklü su ve şampanyadan, tavuk poulet de bresse a la crème veya kremalı cavolo nero soslu dana tagliata gibi seçeneklerle tam bir yemek sunuyor, gece yarısına yakın olmasına ve söyleyebileceğim kadarıyla bir son dakika uçuşu olmasına rağmen.

Yoksa başından beri Lev'in planı bu muydu? Evime girip beni yedi günlüğüne hayatımdan çalmak. Ama sonra aklıma geldi ki, belki de New York'a kaçıracağı kişi Wilson'dı.

takım elbisesinin ceketinde sakladığı silahı kullanacak. Ama neden Wilson'ı New York'ta öldürmek için kaçırdı? Hiç mantıklı değil.

Aman Tanrım. Silah. Adam kaçırma. Bu konuşmayı gerçekten kendimle mi yapıyorum?

Zihnim sadece bir saat önce oturma odamda olanların her ayrıntısını gözden geçiriyor, bana neler olduğunu ve Lev Zarkov'un gerçekte kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Delici bakışlarını üzerimde hissediyorum ve sanki ondan birkaç santim uzakta olmak dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bu beni koltuğa daha da gömüyor.

Bu canavarın bana dokunmasına nasıl izin verebildim? Bu düşünce yeni bir mide bulantısı dalgasına yol açıyor ve uçağın arka tarafındaki tuvalete koşmak zorunda kalıyorum, Lev'in arabada bana verdiği suyu getiriyorum.

Siktir, o suyun içinde bir şey mi vardı?

Orospu çocuğu bana ilaç mı verdi?

Mideme bir kramp daha giriyor ve kaseye doğru sızlanıyorum, sonra mermer duvara yaslanıp mide bulantısı geçene kadar yüzümü kapatıyorum.

Uçuş görevlisi kapıya vurur. "İyi misiniz, Bayan Masters? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Evet, indiğimizde pistte bizi karşılaması için NYC SWAT ekibini çağırın lütfen.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum.

Kapıyı açtığımda bana empatik bir bakış attı. "Kalkmak üzereyiz. Koltuğunuza dönmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bana bir şey olmaz. Çok iyi bir uçucu değilim."

"Bay Zarkov bundan bahsetti, ben de sizin için biraz Dramamine ayarladım," diyor. Lev'in uçuş korkumu kabul etmesine şaşırarak duraksıyorum. Ah, ama birlikte yaptığımız son uçuştan bu yana her şey ne kadar da farklı. O uçuşta,

Korkudan beni öptü. Bu sefer ilaç tedavisini ve kaçırılmamı ayarladı.

"Daha iyi hissediyor musunuz Bayan Masters?" diye soruyor yanından geçerken. Ama soruyu duymazdan geliyorum ve yerime otururken bilerek ona bakmıyorum.

Uçuş görevlisi su, kraker, Dramamine hapi ve bir hasta çantasıyla geri döner. *Harika*. Tüm bunları ayarlayan şerefsiz suçlunun parasını geri alması için sigorta olarak kullanılmakla kalmıyorum, aynı zamanda uçuş korkum yüzünden onun önünde kendi bedenim üzerinde kontrol sahibi olmamanın utancını da yaşamak zorunda kalıyorum. Hapı ve bir şişe suyun yarısını içip onu susturmaya çalışıyorum.

"Güzel, belki şimdi devam edebiliriz," diyor soğuk bir şekilde. Ona öfkeli bir bakış fırlatıyorum, bu sadece o muhteşem dudakların eğlenerek seğirmesine neden oluyor.

Oh, ondan nasıl nefret ediyorum.

Jet çalışıyor ve korkum bir kademe daha artıyor ve bir nefes alıyorum. Ellerim kolçağı kavriyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sakın olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Pistte ilerlemeye başlıyoruz ve ben yine acınası bir şekilde irkiliyorum. *Beni bunu yapmaya zorlamak yerine neden sadece vurmadı ki?* Ama sonra Lev'in elini üzerimde hissediyorum ve kalkıştan o kadar korkuyorum ki elini çekmeye zahmet etmiyorum. Eli sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcı, yerden havalandığımızda güçlü parmaklarına tutunup sıkıca kavriyorum.

Jet alçaldığında o kadar yumuşak ki sanki uçmuyormuşuz gibi geliyor ve tuttuğum nefesi bırakabiliyorum. Hâlâ Lev'in elini tuttuğumu fark ediyorum ve hızla bırakıyorum, yakıyormuş gibi itiyorum.

Kıkırdıyor. "Dedikleri gibi Bayan Masters, bazen şeytanı tanımak daha iyidir."

Pencereden gece yarısı gökyüzüne bakmak için ona sırtımı dönüyorum. "Şeytan haklı," diye mırıldanıyorum tiksintiyle.

Kırk beş dakika sonra New York'a iniyoruz, siyah bir Rolls-Royce Phantom pistte bizi bekliyor. Yine ite kaka araca bindiriliyorum, Lev yanıma tırmanıyor ve şimdi adının Igor olduğunu öğrendiğim dev adam aracı kullanıyor.

Arabanın arkasında benimle birlikte oturan pislikle geceyi geçirdiğim Manhattan'daki çatı katına götürülmeyi bekliyorum. Ama araba Manhattan'a doğru gitmek yerine şehri arkamızda bırakıyor ve Igor kenara çekip iki büyük ferforje kapının önünde durana kadar yaklaşık yarım saat yol alıyoruz. Kapılar açıldığında, uzun beyaz bir araba yolu boyunca, projektörlerle aydınlatılmış saray gibi bir malikâneye doğru yavaşça ilerliyoruz.

Ağzım açık kaldı. Ev ve tertemiz peyzajlı arazisi muhteşem. Hayal ettiğim canavar inine hiç benzemiyor.

Igor ön girişte duruyor, Lev ve ben dışarı çıkıyoruz. Lev, Igor'la Rusça olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuşuyor ve dev adam arabayı sürüp gözden kayboluyor.

Tepemde yükselen büyük eve bakıyorum ve duvarlarının içine girdiğimde kaderimin ne olacağını bilmediğimden kollarımı belime doluyorum. Lev'i merdivenlerden yukarı ve büyük ferforje kapılardan geçerken takip ettiğimde midemde korku kabarıyor.

"Evime hoş geldiniz," diyor Lev. Ve

bu duyduğum son şey.

Çünkü o zaman dünyam kararıyor ve bayılıyorum.

BROOKE

Lev'in kollarında uyanıyorum. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni malikânesine taşıyor ve yavaşça kendime geldiğimde beni tutan kollardaki gücün farkına varıyorum.

"Ne oldu?" Sersemlemiş bir halde

soruyorum. "Bayıldın," diyor.

"Bayıldı mı?"

Hayatımda hiç bayılmamıştım.

Ama ben de hiçbir zaman Rus mafyası tarafından kaçırılmadım.

İşte o zaman beni vuruyor. Bratva tarafından kaçırıldığımı hatırladım.

Kollarında debelenmeye başladım. "Bırak beni, seni pislik."

Kolları beni mengene gibi kavırıyor. "Böyle mi olacak? Her fırsatta benimle savaşıyor mısın?"

"Evet, şimdi beni yere bırak," diye talep ediyorum.

"Benim hakkımda öğreneceğin tek şey, *zayka*, taleplere pek iyi tepki vermediğimdir. Beni tekrar bayıltmayacağından emin olduğumda seni yere bırakacağım."

"Ben iyiyim," diye bağıryorum.

Kollarının gücüne karşı mücadele ediyorum ama pes ediyorum çünkü ben onun dengi değilim. Vücudunun ne kadar kaslı olduğunu hatırlıyorum ve enerjimi saklamaya karar veriyorum.

Bizi ön fuayeye götürüyor ve burası katedral tavanları, görkemli merdivenleri ve mermerden zemini ile muhteşem bir yer.

Devasa avizelerden yaldızlı duvarları kaplayan devasa tablolar kadar her şey para ve gücü haykırıyor.

Beyin sarsıntısı falan geçirmiş olmalıyım çünkü kendimi durduramadan "Çok güzel" diye fısıldadım.

Eğleniyor. "Beklediğin gibi değil miydi?"

"Sanırım öyle diyebilirsin, birkaç saat önce yatağında uyurken bunların hiçbirini beklemiyordum. Ama şimdi kaçırıldığımı göre-"

"Kaçırıldığın fikrinden gerçekten kurtulman gerekecek."

"Tamam o zaman, şantaja ne dersin? Bu kelime sizin için daha mı uygun?"

Başını sallıyor. "Daha iyi."

Benden, durumdan ve her şeyden o kadar sinir bozucu bir şekilde etkilenmiyor ki çığlık atmak istiyorum.

Geniş koridordan bir odaya giriyoruz ve burası devasa.

Rus şatosundan fırlamış gibi duran odaya bakarken şaşkınlığımı yüzümden atamıyorum. Sanki bir çar için yapılmış gibi. Bu oda, hem iyi hem de kötü için büyük kararların verildiği önemli bir yer gibi geliyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu

oda onun çalışma odası.

Canavarın inine.

Lev beni eski ve paha biçilmez görünen antika bir şezlonga yatırıyor, ben de ondan olabildiğince uzaklaşıyorum.

Kıkırdıyor ve zengin maun ağacından kocaman bir levha olan masasına doğru yürüyor ve kollarını kavuşturarak ona yaslanıyor. O kadar kendinden emin ve kendinden emin ki midem bulanıyor.

"Burası benim aile mülküm," diyor. "Burası benim doğduğum ve büyüdüğüm yer. Üç yüz yıldan fazla bir süredir Zarkov ailesine ait. Burada misafirsiniz ve size öyle davranılacak."

Evinden alışılmadık bir sıcaklıkla bahsediyor ve bu beni rahatlatıyor çünkü burası onun için özel bir yer, bu yüzden insanları buraya ölmeleri için getirdiğinden şüpheliyim.

"Karşılığında sizden nerede olduğunuza ve kiminle olduğunuza saygı göstermenizi bekliyorum." "İnsanlar nerede olduğumu merak edecekler," diyorum.

"Elbette, yarın onları arayabilir ve bir haftalık özel izne ayrıldığınızı bildirebilirsin."

"Yeni bir işe başlamam gerekiyordu."

"Ah evet, ZeeMed'deki pazarlama pozisyonu." Kaşlarımı çattım. O nasıl-

Doğru ya, nasıl unutabilirim ki? Wilson ona şantaj yapmaya çalıştığı anda muhtemelen hakkımdaki her şeyi öğrenmiş olan şeytani bir derebeyi.

"Bu gece itibariyle ZeeMed'deki yeni pozisyonunuz askıya alınmıştır." Dik oturuyorum. "Bunu yapamazsınız."

"Yoksa ne, bana yine göt herif mi diyeceksin?"

Sırıttıyor ve ben onun güzel dudaklarındaki eğlenceyi yumruklamak istiyorum. "Bunu bu kadar komik bulmana çok sevindim."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, tıpkı bir canavar gibi tepemde yükseliyor. "Hiçbir fikrin yok."

Omuzlarım çöktü. "Yeni işimi askıya almayı nasıl başardınız? Sanırım ZeeMed'deki insanları tanıyorsun."

"Ben ZeeMed'deki insanlarım." "Bu da ne demek oluyor?" "Şirketin sahibi benim, Brooke."

Gözlerim odanın içinde hareket ettikçe, daha fazla parça yerine oturdukça geniş kalıyor.

Yine midem bulanıyor. "Bana iş teklifini *sen mi* yaptın?"

"Evet."

"Neden bana bir iş teklif etme ve hayatımı değiştirmemi sağlama zahmetine girdiniz? Tüm bunların amacı neydi?" Gözlerim kısıldı. "Sadece benimle dalga geçmek için miydi? Gerçekten bu kadar şerefsiz misin?"

"Bu bir stratejiydi," diyor. "Seni yeni bir şehre yerleştirmenin Wilson'ı saklandığı yerden çıkarabileceğini düşündüm. Özellikle de ikiniz birbirinizle işbirliği içindeyseniz."

"Size flash bellek ya da şantaj hakkında hiçbir şey bilmediğimi zaten söyledim."

"Sana o teklifi gönderdiğimde bunu bilmiyordum."

"Sen kötüsün," diyorum, gözümü ondan kaçırarak. Çünkü ona baktığımda sadece sinirleniyorum.

Tanıştığımızdan beri benimle satranç oyunundaki bir piyon gibi oynamaktan başka bir şey yapmadı.

Tanrım, ondan öğreniyorum.

"Beni öldürüp Wilson'ı alıp flash belleği kendiniz de alabilirdiniz."

"Belki de düşündüğün gibi bir canavar değilimdir."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Sen kesinlikle düşündüğüm gibi bir canavarsın. Güce aç, egoist, narsist. Senin gibi pislikler bir şekilde çıkar sağlamadıkları sürece hiçbir şey yapmazlar."

"Bu oldukça iyi bir tanım."

"Yanılıyor muyum?"

Bir adım daha yaklaşır. "Güce aç değilim çünkü zaten sahibim. Ama haklısın, egoist ve narsistim çünkü olabiliyorum. Pislik olmaya gelince, benimle dövüşmeye devam et, neler yapabileceğimi göreceksin."

Geri çekiliyorum. Ona ve bu son derece saçma duruma kızmış olabilirim ama başımı daha fazla belaya sokmadan önce çenemi kapatacak kadar sağduyuluyum.

Sakin ol, Brooke. Yakında her şey bitecek.

"Açıklığa kavuşturalım, Wilson'ın flash bellekle dönmesi ne kadar sürerse o kadar süre burada kalacaksın. Sana iyi bakılacak ve uslu durursan bu süre zarfında sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ve bir uyarı. Eğer kaçarsan, saklanacak bir yerin yok. Ben çok bağlantılı bir Pakhan'ım, *Zayka*. Çok yüksek yerlerde ve çok alçak yerlerde dostlarım var ve her ikisi de bana eşit derecede sadık ve birbirleri kadar korkutucu."

Bundan şüphem yok.

"Tüm bunları yaparsan senin için hoş bir konaklama olur ve Wilson döndüğünde ikiniz de gidebilirsiniz."

"Ve eğer yapmazsa."

"İkinizin iyiliği için de öyle olmasını umalım."

İçimden soğuk bir titreme geçiyor.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel, şimdi sana odanı göstereyim. Yürüyebilecek misin?" Ona ters ters baktım. "Ben iyiyim."

Beni malikânenin içinden geçiriyor ve geniş merdivenlerden, en az mekânın geri kalanı kadar gösterişli ve lüks bir sahanlığa çıkarıyor. Bir kapı açtı ve

nefesimi kesen bir odaya adım atıyoruz. Bir ev kadar büyük, yüksek, boyalı tavanları ve altın yaldızlı duvarlarıyla krallara layık bir oda gibi görünüyor. Odanın ortasında, *Bridgeton*'ın bir bölümünden fırlamış gibi görünen antika yatak örtüleri olan saçaklı bir yatak var. Beş yıldızı unutun, bu oda kolaylıkla on yıldız alır.

"Görev süreniz boyunca bir şeye ihtiyacınız olursa, telefonu açıp bire basmanız yeterlidir. Bu sizi kat hizmetlerine bağlayacaktır." Duraksıyor ve ekliyor: "Bu sadece dahili bir hizmet, o yüzden kimseyi aramaya çalışmanıza gerek yok."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Deneyeceğimi kim söyledi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Oh, deneyeceğini biliyorum."

Kollarımı serbest bıraktım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"İşte burada yanıyorsun. Senin hakkında her şeyi biliyorum." Vücudunun sıcaklığı etrafımda dönene kadar bir adım daha yaklaşıyor ve koklayabildiğim tek şey onun testosteron, misk ve kalbimi hızlandıran bir feromondan oluşan baştan çıkarıcı kokusu. "Uçmaktan nefret ettiğini ama yükseklikten korkmadığını biliyorum. Uykuya daldığında nefesinin tatlı sesini biliyorum." Öne doğru eğiliyor ve sesi baştan çıkarıcı bir hırıltıya dönüşüyor. "Ayrıca seni tekrar tekrar sikerken sikime boşaldığında nasıl ses çıkardığını da biliyorum."

Tüylerim diken diken oluyor ve sözlerinin bana verdiği heyecan buzlu su gibi. *Bu adamın yanında olamam çünkü o benim için kötü.*

*Düzeltiliyor
um.*

O kötü biri.

Dönem.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir anlamı var mıydı?" Kelimeler dilimden çıkar çıkmaz kendimden nefret ederek soruyorum.

Lev'in gözleri yüzümde geziniyor, ama her zamanki gibi o yakışıklı yüz okunamaz halde, sırların ve onda olmadığını fark etmeye başladığım duyguların sıkı bir bekçisi olarak kalıyor.

"İstedigimi elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Sözleri soğuktu ve beni kesip biçiyordu. Bir amaç için araçtan başka bir şey olmadığımı daha açık ifade edemezdi.

Acımı yutkunarak bastırıyorum ama aşağılanma hâlâ yanaklarımı yakıyor. "Sen gerçekten bir canavarsın."

Gözleri parlıyor. "Kişisel algılama."

Alay ettim. "Oh, tamam o zaman. Duygularımı kapatacağım, böylece sana daha çok benzeyeceğim Bay Robot Adam."

"Birlikte geçirdiğimiz gece *duygularla* ilgili değildi, Brooke. İki insanın birbirinden aldığı ölçülemez zevkle ilgiliydi. Bir arzu alışverişi."

"Sanki ticari bir işlemmiş gibi konuşuyorsun. Sanki market alışverişi yapıyormuşsunuz gibi." Başımı salladım. "Biliyor musun, senin için üzülüyorum. En azından o gece bir şeyler hissettiğimi itiraf edebilirim. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeydi. Bir ilişkiden ya da kalıcı bir şeyden bahsetmiyorum. Bittiği için mutluydum. Ama aynı zamanda, hayatımı değiştirecek kadar tesadüfi olan bir yabancıyla özel bir gece geçirdiğimi düşünüyordum. Seni bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum ama karşılaşmamız o gece bir şey bulmama yardımcı olacak kadar özeldi. Kendimin yeni bir versiyonunu. *Daha güçlü* bir versiyonumu. Ama şimdi-"

"Ama şimdi?"

Gözlerim onunkilere sabitlendi. "Artık o gece gerçek bir şey alabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Çünkü bana verdiğin tek şey koca bir saçmalık yığınıydı."

Çenesi gergin. "Ve yanlış hatırlamıyorsam birden fazla orgazm."

"Senin de payına düşeni aldığını hatırlıyor gibiyim," diye karşılık veriyorum. Gözlerimi kısıyorum. Bu konuşmanın bizi getirdiği yerden nefret ediyorum. "Neden benimle yattın? Neden şu anda yaptığın şeyi yapmadın -beni kaçırıp zorla bilgi almadın?"

Sanki bir sinirine dokunmuşum gibi kıllanıyor. Dönüyor ve kapıya doğru yürüyor. "Bu benim adıma bir muhakeme hatasıydı."

Acı midemi bulandırıyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir muhakeme hatası olduğunu söylediğini duymak, olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Çünkü benim şu anda pişman olduğum kadar o da pişman olamazdı.

"Evet, hayatımın en büyük hatasıydı," diye cevap veriyorum.

Arkasına dönüyor ve gözleri kararıyor gibi görünüyor, tabii bu mümkünse. "Wilson'la evlenmeyi kabul etmenin hayatının en büyük hatası olduğunu düşünürdüm," diyor zalimce.

Başımı eğiyorum. "Bu hata, ellerini üzerime koymana izin verdiğimde yaptığım devasa hatanın yanında sönük kalıyor."

"Ellerimin üzerinde olmasından hoşlandığını hatırlıyorum."

"Sanırım bu benim adıma bir muhakeme hatasıydı," diye karşılık veriyorum. Bir an için birbirimize bakıyoruz.

Yakın gelecekte evim olacak odaya göz gezdiriyorum. Göğsümde bir düğüm oluşuyor ve bunun bir mahkûm olduğum gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmadığını, Lev'in o gece beni alıp beynimi sıkmesinin beni çekici bulduğu için değil, Wilson'ın flash belleğiyle nereye kaybolduğunu öğrenmek istediği için olduğunu biliyorum.

Dışarı çıkıyor, kapının kilidinin açıldığını duyuyorum, gülünç derecede yumuşak ve rahat yatağa yığılıyorum ve Lev Zarkov'da ne bulduğumu merak ediyorum.

LEV

"Bu hiç mantıklı değil," diyor Feliks.

Ofisimdeyiz. Ben masamın arkasındayım, o ise karşımda rahatlamış bir şekilde oturuyor, gömleği boynuna taktığı Zarkov madalyonunu görebileceğim kadar açık.

"Hangi kısmı?" Ben soruyorum.

"Hepsini. Ama esas olarak *Mudak'ın* gitmesine izin verdiğin ve kadını da yanında getirdiğin kısım." Feliks bana şüpheyle bakıyor. "Benim tanıdığım pakhan, *pizda'nın* şakağına dayadığı silahın namlusuyla flash belleği teslim etmesini sağladı."

"Tanıdığınız pakhan, pakhan olmayan biri tarafından sorgulanmaktan pek hoşlanmaz," diyorum, ses tonum uyarı dolu.

Ama Feliks buna hiç aldırmıyor. Çizgiyi aşmadan önce benimle ne kadar ileri gidebileceğini biliyor ve bu, herhangi birinin gitmeye cesaret edebileceğinden çok daha fazla. O benim kuzenim. Velet kardeşim. Sağ kolum. En güvendiğim kişi. Ama o bile çok ileri gidebilir ve şu anda sınırda dans ediyor.

"Neden sadece *mudak'a* bir kurşun sıkıp yolumuza devam etmiyoruz? Flaş bellekte gerçek değeri olan hiçbir şey yok. Bratva ile ilişkili tek kişi

O görüntüler Aleks'e ait ve o öldü. Geri tepme bizim için bir baş belası olabilir ama kesinlikle endişelenecek bir şey değil. Kızı neden geri getirdin-
" Kısa bir süre durdu ve yüzüne muzip bir sırıtış yayılmadan önce gözleri genişledi. "Siktir et beni."

"Hayır, teşekkürler."

"O bir bebek, değil mi?"

"O bir sigortacı," diye

düzeltiyorum. Ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Büyük Lev Zarkov'un sağduyusunu kaybetmesine neden olan kadını görmeliyim."

"Otur," diye sertçe emrediyorum.

Otururken iç geçiriyor. "Kaçınılmaz olanı erteliyorsun. Onu eninde sonunda göreceğim."

"Düğmelerime basmaya devam edersen olmaz," diye uyarıyorum.

Bacak bacak üstüne atıyor. "Çok alıngansın. Belki de birinin yeniden sevişmeye ihtiyacı vardır. En son ne zaman birinin turşunla oynamasına izin verdin?"

Son seferini çok iyi biliyorum. *Brooke*. Ve o gecedan beri, itiraf etmek istediğimden daha fazla onu düşünüyorum. Yaptığımız şeyleri. Altımda kıvranışını. İnlemeleri. Aletimin etrafında bıraktığı birçok orgazmdan birinde kaybolduğunda başının arkasına doğru yuvarlanan o büyük gözler çok fazla sıcaklıkla doluydu.

Kaşlarımı çattım. "Bir daha ona turşu dersin, seni vururum."

Tehdidi savuşturuyor. "Hep çalışıp hiç oynamamak seni cinsel açıdan çok sinirli bir pakhan yapar. Neden kulüplerden birine gitmiyoruz? Bu gece için tapacak bir amcık bul. Biraz eğlenmeye ihtiyacın var."

Eğlenmek için nadiren vaktim oluyor. Özellikle de bu türden.

Kuzenimin aksine, o her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdır. Kadınlar. Erkekler. Onun bir tercihi yok.

"Ya da onu becerip neşeli yoluna gönderebilirsin. Yoksa eski Zarkov cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu mu kanıtlıyor?"

Sessizim ve Feliks bu sessizliği bir kitap gibi okuyor.

"Onu çoktan becerdin mi?" Gururla sırtıyor. "Seni azgın yaşlı köpek."

"Bu kadar yaşlılık yeter," diye mırıldandım.

Kahretsin, neden onunla bu konuşmaya girdim ki? Bu sadece beni kıcımdan tekmelemek için geri dönecek.

Sırtıyor. "Tanrıya şükür o ilmik gitti." "Ne ilmiği?"

"Pakhan olduğunuzda a boynunuza astığınız kadınsız *ilmik*. Bu seni gerçekten çok sıkıcı bir çocuk yaptı. Peki neden o?"

Birlikte geçirdiğimiz geceden beri Brooke'u aklımdan çıkaramadığım gerçeğini küçümseyerek, "Bir anlık bir mantık hatasıydı," diyorum. "Ve bir daha tekrarlamaya hiç niyetim yok."

"Peki şimdi onunla ne yapacaksın?" Güzel soru.

Ona ne yapmak istediğimi biliyorum. O uzun ipeksi saçlarından bir avuç tutup başını geriye çekmek ve onu yıldızları görene kadar öpmek istiyorum. Onu o küçük yatak şortu ve atletıyla hatırlamak sikimin zonklamasına neden oluyor ve o tatlı kıvrımlarındaki her bir parçayı soyup geceyi onun içine gömülerek geçirmek istiyorum.

Ama bu bir seçenek değil.

"Ona olan ilgim tamamen profesyonel," diye yalan söylüyorum. Ona olan ilgim tamamen cinsel ama bunu kuzenime itiraf etmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Bu konuda heyecanlanır ya da aynı derecede sinir bozucu bir şey yapar. "İkinci bir sefer bir seçenek değil."

"Ama belki de yapmalısın, sadece bu sefer onu sisteminden çıkar ve tüm bunları arkada bırak."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Bu kadında ne var da kendi kadın yasağı kuralımı çiğnemek istiyorum bilmiyorum.

"Hayır," dedim.

Feliks'e Brooke'la geçirdiğim gecenin bir anlık akıl tutulması olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. O haklı. Bana şantaj yapmaya çalıştığı için Wilson'ın kafasına bir kurşun sıkmalı ve bu işi bitirmeliydim.

Ama Brooke'la New York uçağına binmeye karar verdiğim o düşüncesiz andan beri, o lanet olası kar tavşanı gözlerini kafamdan atamadığım için hepsi benim suçum olan bir dizi şüpheli kararın kurbanı oldum.

"Sanırım bunun bir de iyi tarafı var," diyor. "Her zaman bir taşla iki kuş vurabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir eş lazım. Amcanın yerine pakhan rolüne girdiğinden beri oluşan çatlağı iyileştirecektir."

Ona bu konuşmayı tekrar yapmak istemediğimi belirten sert bir bakış attım. Haftalardır bana bir eş bulmam ve bir varis üretmem konusunda baskı yapıyor ve bunun için gereken tüm nedenleri sıralıyor.

Ama haklı olduğunu inkar edemem. Bratva'daki çatlak Vadim Amcam ve onun pakhan olarak seçilmemden dolayı devam eden kızgınlığı şeklinde ortaya çıkıyor. Ancak Zarkov Bratva üyelerinin çoğunun güvenini kazanmasına rağmen, babamın yerini doldurmak için çok genç ve deneyimsiz olduğuma dair inancını paylaşan birkaç eski okul vory hala var. On iki ay boyunca yanıldıklarını kanıtladıktan ve hepsini zengin ettikten sonra bile çatlak devam ediyor ve Bratva'nın huzursuzlaştığını hissediyorum. Onlardan, ailemden çok kâr ettiğime dair homurdanmalar duydum. Bratva'nın *üzerinde*. Bu da eski değerlere aykırı.

İçgüdülerim bana eğer çatlağı tamamen onarmazsam Vadim'in sonunda pozisyon için bana meydan okuyabileceğini söylüyor.

Bunu ona cesedimi çiğnemedem vermem.

İsyanı önlemek için, hepimizi zengin etmenin yeni yollarını aileye öncelik vermenin eski yollarıyla evlendirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Bir eş ve bir varis, pakhan olduğumdan beri son on iki ayda Zarkov adına eklediğim önemli servet ve güçten ziyade aileye değer verdiğime eski okul vory'lerini ikna etmeye yardımcı olacaktır. Ayrıca Vadim Amca ile taht arasına da bir varis koymuş olurum.

Ama bir eş ve varis her zaman yıllar sonraydı.

"Tehdit gerçek," diyor Feliks ayık bir sesle. "Bunu derhal dikkate almanız gerekiyor."

"Burada benimle uğraşmaktan başka yapacak işin yok mu senin?" Sinirleniyorum çünkü haklı olduğumu biliyorum. Ama şu anda şımarık bir gelin ya da bir varis hakkında düşünmek istemiyorum.

Çözmem gereken daha acil meseleler var. ZeeMed'in sonbaharda piyasaya süreceği yeni demans ilacı için yaklaşan son tarih gibi. Denemeler çok olumlu geçiyor, sonuçlar iyi görünüyor, ancak henüz o noktada değiliz ve sabırsızlanmaya başlıyorum. Bu ilacın başarılı olmasına çok şey bağlı. *On milyar dolardan fazla kâr.*

Feliks ayağa kalkıp masama doğru yürürken, "Birileri bu öğleden sonra özellikle huysuz bir ruh hali içinde," diyor.

Feliks en başından beri benimle. Birlikte büyüdük. İkimiz de Bratva'daki önemli adamların oğullarıydık. Aklımızda tek bir şey olan azgın gençler olmaktan, omuzlarımızda çok daha fazla sorumluluk taşıyan erkekler olmaya kadar geçen fırtınalı yılları birlikte atlattık. Ben pakhan rolüne adım attığımda, onun yanımda durması çok doğaldı. Onun üzerinde kimseye güvenmiyorum.

Bazen onu kıskanıyorum. Ailem öldürülmeden ve pakhan olmadan önce ben de onun gibiydim. Rahat. Küstah. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Ama o hayat çoktan geride kaldı ve benim o versiyonum o kadar geçmişte kaldı ki, onun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum.

BROOKE

Yirmi dört saat boyunca öfkemle boğuşmama izin verdi ve onu ne gördüm ne de haber aldım.

Yaşlı bir kadın bana tepsiyle yemek getiriyor. İlk başta yemiyorum, bu yüzden bana her yeni tepsi getirdiğinde, dokunulmamış olanı da yanında götürmek zorunda kalıyor.

Ama sonunda, itiraz eden midem kazanıyor ve kaçırılmaktan nefret ettiğim şeylerin büyüyen listesine açlığı eklememeye karar veriyorum.

Yemeğimi yedim ve sonraki birkaç saatimi Lev Zarkov'u öldürebileceğim tüm farklı yolları hayal ederek geçirdim.

Çeşitli senaryolar arasında onu kendi kravatıyla boğmak, hareket halindeki bir araçtan aşağı itmek, kendi silahıyla vurmak ve merhamet dileyip yere yığılana kadar günlerce uykusuz bırakmak var. Ama sonra Lev'in kravat takmadığını, arabasında çocuk kilidi olduğunu, hayatımda hiç silah kullanmadığımı ve eğer birlikte geçirdiğimiz tek gece bir gösterge ise Lev Zarkov'un bir tanrının dayanıklılığına sahip olduğunu hatırlıyorum.

Duvarların üzerime kapandığını hissetmeye başladığımda, odaya bitişik muhteşem banyodan yararlanıp duş alıyorum. Evdeki diğer her şey gibi büyük ve gösterişli, mermer zeminli ve

duvarlar, altın musluklar ve duvar aplikleri. New York'taki en iyi su basıncından bahsetmiyorum bile.

Ayrıca dişlerimi fırçalayabilmem için bir dizi banyo malzemesiyle dolu.

Daha sonra, sürekli akan ılık suyun altında duruyorum ve omuzlarımdaki gerginliğe masaj yapmasına izin veriyorum. Şampuan, saç kremi ve bana güneş ışığını ve plajdaki günleri hatırlatan kokulu bir vücut yıkama suyu var.

Ama duş ne kadar güzel olursa olsun, kurulanırken ve yeniden giyinirken içimde oluşan paniği engellemeye yetmiyor.

Tam sıkıntıdan duvarları zıplatmaya başlayacakken yatak odamın kapısı açılıyor ve genç bir kadın kapıda beliriyor. Siyah bir temizlikçi tuniği giymiş, elinde büyük bir çantayla içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Merhaba, benim adım Enya. Bay Zarkov'un temizlik personeline biriyim. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Merhaba," diye garip bir şekilde cevap veriyorum. "Ben Brooke."

"Oh, biliyorum." Tatlı tatlı gülümsüyor ve dolgun dudaklarının her iki yanında iki gamze beliriyor. "Bay Zarkov size birkaç giysi getirmemi istedi. Bagajınızın havayolu şirketi tarafından yanlış yere konulduğunu ve kaldığınız süre boyunca giysiye ihtiyacınız olacağını söyledi. Hoşunuza gidebilecek giysiler için birkaç giyim mağazası gezdim. Umarım sana uyarlar."

"Eminim mükemmeldirler, teşekkür ederim. Meraktan soruyorum, bedenimi nasıl bildiniz?"

"Bay Zarkov," diyor saf bir masumiyetle. "Deneyimlerinden bildiğini söyledi."

Yanaklarım alev alıyor. *Göt herif.*

"New York'a uçarken tanıştık ve ona bundan bahsetmiş olmalıyım," diyerek karşılaşmamızı küçümsüyorum.

Ama içimden bir ses Enya'yı kandırmanın o kadar da kolay olmadığını söylüyor. Yine de tatlı genç kadın gülümsüyor ve giysi torbasını bana uzatıyor. "İstersen bana haber ver

başka bir şey için göndermemi ister misiniz?"

Başım dönüyor. Bu tatlı yüzlü ve güzel sözlü kız, Bay Zarkov'un daha yirmi dört saat önce eski nişanlımın kafasına silah dayamış ve saçma sapan taleplerini kabul etmezsem onu vurmak üzere olan bir canavar olduğunu biliyor muydu?

"Enya, buradan çıkmam gerek. Bana yardım edebilir misin?"

Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Gitmek mi istiyorsun? Ama buraya daha yeni geldiniz. Bay Zarkov bir hafta kalacağınızı söyledi."

"Biliyorum ama planlarda bir değişiklik oldu. Bana yardım edebilir misin?"

Düşünecek zamanım oldu ve kesinlikle buradan gitmem gerekiyor. Ve güvenli bir yere ulaşır ulaşmaz polisi arayacağım. Eminim yapabilecekleri bir şey vardır. Belki tanık koruma programına falan girebilirim.

Ama sonra Lev'in sözleri aklıma geliyor ve soğuk bir korku omurgamda geziniyor.

"Eğer kaçarsan, saklanacak bir yer yok. Ben çok bağlantılı bir pakhan'ım, zayka. Çok yüksek yerlerde ve çok alçak yerlerde dostlarım var ve her ikisi de bana eşit derecede sadık ve eşit derecede korkutucu."

Bu bağlantılar NYPD'ye kadar uzanıyor mu?

Muhtemelen. Ama en azından kendimi bu karmaşadan kurtarmaya çalışmalıyım ve bu tatlı genç kızın bana yardımcı olabileceğini umuyorum.

Ama kaşları çatılınca bu umut da suya düşüyor. "Korkarım bunu yapamam. Az önce Bay Zarkov'u gördüm ve talimatları çok açıktı."

Vücudumdaki umudun tükendiğini hissediyorum.

"Peki bu talimatlar neydi?" Ben soruyorum.

"Sana yeni kıyafetler getirmek için." Yüzünde yine kocaman bir gülümseme belirliyor. "Ve çalışma odasında ona katılmanı söylemek için."

LEV

Dizüstü bilgisayarımdaki Facebook sayfasına bakıyorum.

Sosyal medya. İnsanların oraya akılsızca koydukları şeyler inanılmaz. Ne yediklerini. Kiminle birlikte oldukları. Nerede çalıştıkları. *Onlar hakkında bilmek istemediğimiz her sıradan şey gözümüzün önünde.*

Ancak insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimizde ne kadar faydalı olduğunu inkar edemem. Nerede olduklarını. Onları nasıl bulabileceğimizi. Sevdiklerinin kim olduğunu.

Öte yandan Brooke paylaşımcı biri değil. Paylaşımları çok az ve çok az bilgi içeriyor. En azından eğitimsiz bir göz için.

Bu da bir pazarlama müdürü için ironik bir durum.

Paylaşımları çoğunlukla arkadaşlarıyla. Yemeğe çıkarken. Kokteyl paylaşırken. Wilson'ın yer aldığı yalnızca birkaç gönderi var ve onlarda da arkadaşlarının yer aldığı gönderilerdeki kadar mutlu görünmüyor. Gözlerindeki ışıltı orada değil. Ve gülümsemesi zoraki gibi görünüyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Belirli bir gönderiyi bulana kadar Facebook akışında geziniyorum. İlk gördüğümünden beri binlerce kez baktığım bir gönderi bu. Fotoğrafta, o

Sanki biri ona seslenmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor ve o anda dünyada gördüğüm en güzel şey gibi görünüyor.

Tıpkı onu ilk gördüğüm gün yaptığı gibi.

O anı hatırlıyorum çünkü ruhuma kazınmıştı.

Aleks'i yeni vurmuştum ve otele dönerken Feliks bana Wilson'ın gelini mihrapta bırakarak şehirden kaçtığını söyledi.

Ben de kendi gözlerimle görmek için evlerine gittim ve onu gelinliğiyle arabadan inerken gördüm. İçeride kaybolmadan önce sanki orada olduğumu biliyormuş gibi dönüp omzunun üzerinden baktı ve yüzünü ilk kez gördüm. Sanki göğüs kafesime bir şimşek çakmış ve göğüs boşluğuma bir elektrik yükü göndermişti. Arkama yaslandım, onun güzel yüzüyle sarsıldım. O büyük tavşan gözleri. O dudaklar. Ve o anda Wilson'ın geri dönmemesinin mümkün olmadığını anladım. Çünkü o geride bıraktığınız bir yüz değildi. Geri dönecekti. Ve döndüğünde, onu bekliyor olacaktım.

Ama sabır benim güçlü yanımdır değil. Bu yüzden dairesinin önünde nöbet tutan adamlar benimle irtibata geçip ertesi sabah havaalanına kaçtığını haber verdiklerinde, müdahale etme zamanının geldiğine karar verdim.

Oraya gittiğimi söylemek istiyorum çünkü Wilson'ın nerede olduğunu bildiğine inanıyordum ve bunu ondan öyle ya da böyle öğrenecektim. O birinci sınıf bileti aldığımı ve zaten dolu olmasına rağmen onun yanındaki koltuğu almak için gücümü ve adımımı kullandığımı söylemek istiyorum, çünkü bu bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

Ama tıpkı onu buraya getirme nedenim gibi...

Hepsinin yalan olduğundan şüpheleniyorum.

Kapım çalınıyor ve Enya Brooke'a içeri girmesini işaret ederken dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Brooke beni gördüğü anda kaşlarını çatıyor ve ben de gülümsememi zapt etmek zorunda kalıyorum. Benden nefret ediyor ve bu da kasıklarına doğru bir kıvılcım gönderiyor.

Oturmasını işaret ettim. "Otur."

Ama kollarını kavuşturuyor ve çenesini kaldırıyor. "Ben burada iyiyim."

Gülümseyip sandalyemden kalkıyorum, masamın etrafında dolaşıyorum ve kenara yaslanıyorum.

"Bir karar verdim," diyorum.

"Aferin sana."

"Seninle ilgili."

"Bu ilginç olacak."

"Öngörülebilir bir gelecek için, bir dizi etkinlikte bana artı birim olarak eşlik edeceksin."

Kolları yana düştü. "Benden sahte randevun olmamı mı bekliyorsun?"

Onun güzel yüzündeki şaşkınlık ve öfke karışımını olması gerekenden çok daha fazla seviyorum.

"Önümüzdeki hafta katılmam gereken birkaç randevum var. Birçoğu yanımda birini getirmemi gerektiriyor. Bana eşlik edeceksin ve benim artı birim olarak ikna edici olacaksın."

"Şaka yapıyorsun herhalde," diyor

sonunda. "Sizi temin ederim, bu bir şaka

değil."

"Sen bir-"

"Pislik, biliyorum ama hoşuna gitse de gitmese de bu olacak Brooke."

Durumu düşünürken çenesi nefretle sertleşiyor.

"En azından telefonumu geri alabilir miyim?"

"Ve sadece pişman olacağınız telefon görüşmeleri yapmanızı, hiç sanmıyorum."

"Endişelendiğiniz şey buysa polisi aramayacağım ama arkadaşlarım benden haber alamazlarsa arayabilirler."

"Arkadaşlarınız şüpheleri uzak tutmak için gerekli mesajları aldılar. "

Gözleri genişliyor ve öfkeden çılgına dönüyor. Yalan söylemeyeceğim, bu da beni tahrik ediyor. Bana içinde zincirlediğı bastırılmış tutkuyu hatırlatıyor.

İçindeki tutkuyu nasıl ortaya ıkaracağımı biliyorum.

Sikimin üzerine boşalırken sınır tanımayan bir coşkuyla haykırışını hatırlamak beni sertleştiriyor.

"Telefonuma girip onlara mesaj mı attın?"

"Elbette," diye cevap veriyorum özür dilemeden, bu da onun öfkesini daha da artırıyor. "Bu çok aptalca bir hareket," diye haykırıyor.

Sadece gülümsüyorum ve ellerini iki yanında nasıl yumruk yaptığını fark ediyorum.

"Durumun ciddiyetini anladığınızı sanmıyorum, Bayan Masters. Nişanlınız bana şantaj yapmaya çalıştığı için buradasınız ve siz buradayken size istediğimi yapabilirim."

BROOKE

Odama döndüğümde, bir ileri bir geri volta atarken neredeyse yerdeki süslü halıya bir iz bırakıyordum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki kendiliğinden yanabilirim. Geçen her saniye endişem artıyor. *Bunu kabul ettiğim için deli olmalıyım.*

Buradan çıkmak zorundayım. Eğer yapmazsam, öleceğim.

Yerde volta atmaya devam ederken panik atak bana doğru yaklaşıyor.

Polisi bulup onlara her şeyi anlatmalıyım.

Dönmesini beklemeden kapı koluna uzanıyorum, ama sürpriz bir şekilde dönüyor ve kapı açılıyor.

Muhtemelen bir tuzaktır. Ama umurumda değil. Buradan çıkmak zorundayım.

Korku ve endişeyle dolu bir şekilde koridora adım atıyorum ve büyük merdivene ulaşana kadar kırmızı halı boyunca sürünüyorum. Geniş mermer fuayeye doğru attığım her adımda kalbim çarpıyor ve kanım kulaklarımda uğulduyor. *Elbette bu kadar kolay olamaz, diye uyarıyor o küçük ses.*

Büyük ferforje kapılar açık ve mavi gökyüzünü görebiliyorum.

Fuayeden geçip kapılardan geçerek kaçmaya çalışıyorum. Güneş ışığının içine dalıp ön merdivenlerden aşağı koşuyorum. Araba yolu boyunca ilerleyen bir araba var, bu yüzden tertemiz kesilmiş bir bahçeye doğru bir patikadan aşağı koşuyorum ve lavanta bitkilerinin sıraları arasında saklanmaya çalışıyorum. Ciddi yüzlü adamların arabadan çıkışını izliyorum. Lev bir anda ortaya çıkıyor ve onları selamlıyor. Onlar Bratva'nın bir parçası. Lavantaların arkasında daha da geriye çekiliyor ve içeride kaybolmalarını izliyorum.

Bu benim şansım.

Kaçış yolumu bulmak için etrafıma bakıyorum. Yabani lavanta ve uzun ömürlü bitkilerden oluşan özenle düşünülmüş peyzajın içinden, birkaç arabanın bulunduğu konağın arkasındaki garajı görüyorum. Eğer birine ulaşip çalıştırabilirsem, en yakın polis karakolunu bulabilir ve onlara her şeyi anlatabilirim.

Derin bir nefes alarak koşmaya başladım. Buraya geldiğimiz Rolls-Royce Phantom garajın önüne park edilmişti ve şans eseri anahtarlar da içindeydi.

Kalbim hızla çarpıyor, etrafıma bakıyorum - hiçbir yerde Lev'in adamlarından iz yok ve özgürlüğümün tadını alabiliyorum.

Bir an bile tereddüt etmeden Fantom'a bindim ve kontağı çevirdim. Ama kükreyerek canlandığında, dev Igor garajdan koşarak çıkıyor.

Gözlerimiz ön camda buluşuyor. Ama Igor öfkeli görünmek yerine, ayağımı gaza basıp araba yolundan aşağı inerken neredeyse üzgün görünüyor.

İlk engelim, Igor güvenliği uyarmadan ve onlar da kapıları üzerime kapatmadan önce kapılardan geçebilmek.

Tam bunu düşünürken, kapılar kapanmaya başladı. Ayağımı gaza sertçe basıyorum ve bir çığlık atarak gözlerimi kapatıp kapılara doğru hızla ilerliyorum, kapılar kapanmadan önce zar zor geçiyorum.

Gülmeye başladım. Çılgınca bir kahkaha.

Bunu yapabilirsin, Brooke. Bir karakol bulana kadar devam et.

Ama polisi bulmak zorunda değilim. Çünkü yolun beş mil ilerisinde arkamda kırmızı ve mavinin belirgin parıltısını görüyorum ve kenara çekiyorum.

İçimi bir rahatlama kapladı. *Güvendeyim.*

Yolun kenarında durdum ve kapıyı açtım. Ama arabadan dışarı adımımı atar atmaz polis memuru avuçlarını bana doğru itiyor ve durmam için homurdanıyor. "Arkanı dön ve ellerini aracın üzerine koy."

"Memur bey, Tanrı'ya şükür sizi buldum. Bir adam var-"

"Ellerinizi aracın üzerine koyun dedim, hanımefendi."

Sözlerinin tehditkâr bir yanı var, bu yüzden dediğini yapıyorum. "Memur bey, size söylemem gereken bir şey var-"

"Bu aracın çalıntı olduğu bildirildi," diyor bana doğru yürüyüp bileklerimi tutarak.

"Hey!" diye bağıryorum beni kelepçelemeye devam ettiğinde.

"Anlamıyorsun-" "Çok iyi anlıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Bir adam vardı ve-"

Beni kendine doğru çekti. "Seni araba hırsızlığı şüphesiyle tutukluyorum."

Hızla bize doğru gelen bir arabanın kükremesini duyuyorum. Bir Lamborghini. Yolda hızlanıyor ve devriye arabasının arkasına yanaşiyor. Lev sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dışarı tırmanıyor.

"Memur bey, bu o, o adam-" "Aracını çaldığınız adam."

"Evet, ama ondan uzaklaşmak zorundaydım. Dün gece beni evine götürdü ve-"

"Ve bu sabah uyandığında, o bir geceden fazlasıyla ilgilenmiyordu, sen de alındın ve arabasını çaldın."

"Bekle, ne? Hayır."

"Hayır, geceyi geçirmedin mi?"

Ona ters ters baktım. Bu adamın sorunu ne? Üzerindeki yargının dalga dalga yıkandığını hissedebiliyorum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ona ters ters baktım. "Evet, geceyi burada geçirdim ama sadece o beni zorladığı için."

Sırıttıyor ve eğer ellerim kelepçeli olmasaydı, suratındaki kendini beğenmişliği yumruklayarak yok ederdim.

Lev bize doğru ilerliyor ve memur ona dostça bir baş selamı veriyor. "Bay Zarkov."

Lev başını sallar. Belli ki birbirlerini tanıyorlar. Bu da benim için iyiye işaret değil.

Lev o karanlık gözlerini bana diktiği an, dudaklarında eğlenceli bir sırıtma beliriyor. *Kazandığımı* ilan eden bir sırıtış.

Ona kaşlarımı çatıyorum. *Pislik*.

"Siz aradıktan hemen sonra onu buldum," diyor memur.

"Umarım size çok fazla sorun çıkarmamıştır," diyor Lev. Memurla konuşuyor ama karanlık bakışları bana sabitlenmiş durumda.

"Hayır, efendim."

"O zaman kelepçelere ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Kaşını kaldırırken yüzünde hınzır bir ifade beliriyor. "Her ne kadar onu kelepçeli görmek hoşuma gitse de."

İma karşısında gözlerimi deviriyorum. Sanki ondan nefret etmek için başka bir neden bulamıyormuşum gibi, bunu bana bir tabakta sundu.

"Elbette, izin verin sizin için halledeyim." Memur kelepçelerimi çıkardı.

Ya şimdi ya hiç diye karar verdim. Elbette, polis memuruna neler olduğunu anlatsam bana yardım etmek zorunda, değil mi? Tamam, belki bu adam değil, ama eğer

karakola gidip başka biriyle konuşmak, bunu düzeltmek için bir şansım olabilir.

"Memur bey, sanırım beni karakola götürmelisiniz. Bu arabayı ben çaldım. Bunun için tutuklanmalıyım-"

"Hey, Jonah, sen ve sevgili karın gelecek ay Zarkov Malikanesi'ndeki partiye geliyor musunuz?" Lev araya girdi.

Memur gülümser. "Evet, efendim. Ben ve Rita bunu hayatta kaçırmazdık. Sonuncusundan beri dört gözle bekliyorduk."

Lev gülümsüyor ama bu gülümseme tam bana yönelik. "İstasyondaki diğerlerine de hatırlatacaksın, değil mi?"

"Gerek yok efendim. Etkinliklerinize katılmak için ne kadar sabırsızlandıklarını biliyorsunuz. Wall Street'teki onca para için hiçbirinin bunu kaçıracığını sanmıyorum."

Önümde duran pislige olan bariz bağlılığı karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Lev'in bakışları tereddütsüz. "Güzel. Buradaki tüm kolluk kuvvetleriyle olan ilişkiye ne kadar değer verdiğimi biliyorsun."

"Evet, efendim." Memur memnun görünüyor ama profesyonelliğini de hatırlıyor. "Suç duyurusunda bulunmakla ilgileniyor musunuz?"

Lev bir kaşını kaldırır. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum, sizce de öyle değil mi Bayan Masters?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Kazandığına ikna olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Hayır, buna gerek yok."

"Bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı," diye ekliyor Lev.

"Peki, o zaman, ben yoluma gideyim," diyor memur, devriye arabasına doğru yürürken. "Gelecek ay görüşürüz, Bay Zarkov."

Lev cevap vermiyor. Sadece gözlerini benden ayırmıyor ve gözlerindeki karanlığı gördüğümde soğuk bir ürperti tenime yerleşiyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

"Dediğim gibi, kişisel bir şey değil."

"Bu benim için çok kişisel bir şey."

Sesimdeki duyguyu ve yüzümdeki iğrenmiş ifadeyi görmezden geliyor.

"Bununla savaşmayı bırakırsan gerçekten zevk almaya başlayabilirsin."

"Sen delisin."

"Belki, ama kaybeden bir savaşta savaşan ben

değilim." "Nefesim tükenene kadar savaşacağım."

"Kazanamazsınız, o yüzden denemeyin."

Belki de haklıdır. Belki de bu kaybedilmiş bir savaş ve enerjimi saklamalıyım.

"Peki şimdi ne olacak?" Zihnim bir sonraki hamlemi hesaplamaya çalışırken soruyorum.

"Seni malikaneye kadar takip edeceğim." Arabasına doğru yürür. "Ve bu sefer kaçmaya çalışma. Seni Igor değil de ben bulduğum için şanslısın. O arabayı çok sever ve paylaşmayı sevmez."

Lamborghini'ye binip motoru çalıştırmasını izliyorum.

Yenilmiş bir şekilde Phantom'a bindim. Ama bir an için kaçmayı ve arabayı bir hendeğe sürmeyi düşünüyorum, böylece polis memurunun beni karakola götürmekten ya da en azından bir ambulans çağırmaktan başka seçeneği kalmıyor. Ama bu savaşı kaybettığımı biliyorum ve eğer savaşı kazanmak istiyorsam, bir araba çalıp kaçarken her şeyin yolunda gitmesini ummaktan çok daha akıllıca davranmam gerekecek.

Hayır, onun oyununu oynamak zorundayım. Ve ondan daha iyi oynamalıyım. Bu çılgın plana uyduğumu düşünmesi için onu kandıracağım ve sonra yetkililere götürmek için yeterli kanıtım olduğunda yüzüne patlatacağım.

Kontağı çevirip isteksizce arabayı döndürüyorum ve Lev'i Zarkov Malikânesi'ne kadar takip ediyorum. Igor malikânenin merdivenlerinde bekliyor, ifadesiz yüzü bir şekilde bana hayal kırıklığı ve öfke haykırıyor ve kendimi kötü hissetmekten alamıyorum. En sevdiğim amcamı hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Lev'e anahtarları uzatırken, "Igor'un hatası değildi," diyorum.

Neden bilmiyorum, ama yedi ayaklı robotu savunma ihtiyacı hissediyorum.

"Igor'la daha sonra ilgileneceğim," diyor Lev huysuzca, anahtarları benden alarak. "Seninle ilgilendikten sonra."

BROOKE

İçeri girdiğimizde, merdivenlerden odama çıkıyorum. Lev beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Beni burada tutamazsın," diye bağıryorum ona.

"Haklısınız. Bu yüzden istediğin zaman gitmekte özgürsün." "O zaman neden polisleri çağırdın?"

"Dediğim gibi, gitmekte özgürsünüz... sadece benim iki yüz elli bin dolarlık arabamla değil."

"Polisi de işin içine katmak, sanırım bana onların nasıl cebinizde olduğunu göstermenin bir yoluydu."

Gülümsüyor. "Ne kadar da zekisin." O

kadar kızgınım ki ağlayabilirim.

Kendine gel, Brooke.

"Gerçekten buradan çıkıp gitmeme izin verecek misin?" Soruyorum.

"Daha önce buradan çıkmaya izin vermiştim. Koridordan gizlice geçip merdivenlerden indiğini gördüm."

"Bunu gördün mü?"

"Bu ev göz ve kulaklarla dolu. Hiçbir şey fark edilmez."

Gözlerimi ona diktim. "Ama beni durdurmaya çalışmadın."

"Tam tersine, arabamı çalmaya karar verdiğinde, işte o zaman devreye girdim."

"Yani gitmek istersem, beni bırakacak mısın? Öylece?"

Yatak odasının kapısına doğru yürür ve kapıyı açar. "İstiyorsan git. Igor'un seni bir yere bırakmasını sağlayabilirim. Gerçi bugün yaptığın küçük numaradan sonra senden pek memnun kalacağını sanmıyorum. Phantom onun gururu ve neşesi. Biraz sahiplenicidir ve sen onun izni olmadan onu aldın."

Açık kapıya bakıyorum.

Bu bir numara.

Ya da Lev, ayrılmakta özgür olmama rağmen, ayrılırsam bunun sonuçlarına katlanmam gerektiğini vurguluyor.

"O kapıdan geçersen Wilson'ı öldüreceksin."

"Her sözleşmenin her zaman şartları ve koşulları vardır." Sırıttıyor. "Bir seçeneğin var, *Zayka*. Kal ya da git. Kalırsan Wilson beynini kafasının içinde tutar. Eğer gidersen, bunu senin için hecelelememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığıyla ona sırtımı dönüyorum. Elim kolum bağlı. Yatak odasının penceresinin altındaki gardırobun üzerindeki sürahidenden kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Dönüp ona bakıyorum, bardağı ve içindekileri ona fırlatma isteğime direniyorum. "Şimdi beni bu köşeye sıkıştırdığına göre?"

"Çok fazla boş vaktin var." Bana doğru yürüyor, bir kolunun manşetlerini düzeltiyor. Durduğum yerin hemen yakınında duruyor, ama yine de üzerimde yükseliyor. Kokusu beni içine çekiyor. "Belki seni başka şeylerle meşgul edersem, bana karşı gelemeyecek kadar meşgul olursun."

Kalçalarımın arasına gömülmüş yüzünün görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor ve şehvet kanıma karışıyor.

"Dünya yansa yanmaz," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sanki yalan olduğunu biliyormuş gibi alay ediyor. Ve en kötüsü de, haklı olabileceğini düşünüyorum.

Birden başım dönüyor, elimdeki su bardağını bırakıp yatağın kenarına oturuyorum. "Bu konuda gerçekten ciddisin."

Lev şaşırmamış görünüyor. "Dediğim gibi, her sözleşmenin şartları ve koşulları vardır. Siz kalmayı seçtiniz ve koşullar da bunlar."

Birdenbire, mide bulantısı bir dalga gibi vuruyor ve kusmak için tuvalete koşmak zorunda kalıyorum. Bu kadarı da fazla.

Midem boşalana kadar tekrar sızlanıyorum. *Tanrım, neden sürekli midem bulanıyor? Doğru ya, kaçırıldım.*

Neyse ki Lev banyodan uzak duruyor da beni yere yığılmış, başımı tuvalete gömmüş halde görüp kızmasına katlanmak zorunda kalmıyorum.

Ayağa kalkarak kendimi lavaboya sürüklüyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Ağzımı önce suyla sonra da ecza dolabında bulduğum gargarayla çalkalıyorum.

Kendimi daha iyi hissederek yatak odasına geri dönüyorum, Lev köşedeki kanatlı sandalyede oturuyor. Beklerken sakin ve toparlanmış görünüyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

O anda ondan nefret ettiğime karar verdim. "Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ve anladığım kadarıyla kalıyorsunuz?"

Onunla konuşamıyorum bile, ondan o kadar nefret ediyorum ki. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Güzel." Ayağa kalkıyor. "Şimdi biraz dinlen. Bu gece mutlu çift olarak ilk kez halkın karşısına çıkacağız. Bu yüzden zihninde bununla barışmak için ne yapman gerekiyorsa yapmanı öneririm."

Kapıya doğru yürür ama durur.

"Unutmamanız gereken küçük bir şey var, Bayan Masters... Anlaşmanın size düşen kısmını bozarsanız, ben de kendiminkini bozmak zorunda kalırım." Gece gibi karanlık gözlerini bana dikti. "Ve size garanti ederim ki, benimkiler sizin bana yapabileceklerinizden daha fazla canınızı yakacak."

Lev gidiyor ve ben yatağın kenarına oturup yeni gerçekliğimi kavramaya çalışıyorum.

Gerçekten onunla çıkıyormuş gibi yapmamı mı bekliyor?

Tanrım, bu durum gittikçe daha da iyiye gidiyor.

Uzanıyorum ve başımı inanılmaz yumuşak yastığa gömüyorum, zihnim yeni gerçekliğimi işlemeye çalışıyor, bedenim yorgunluktan ağırlaşıyor ve farkına bile varmadan derin bir uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra kapı çalınana kadar uyanmadım. Doğrulup Enya'nın elinde askıda bir elbiseyle içeri girişini izliyorum.

"Merhaba, Brooke." Tatlı tatlı gülümsüyor ve iki gamzesi beliriyor.
"Kasabadaki aile yemeğine hazırlanmana yardım etmek için buradayım."

Hâlâ uyku sersemiyim, avucumu gözlerime sürüyorum. "Aile yemeği mi?" Ah evet, mutlu çift olarak halkın karşısına ilk çıkışımız.

Yataktan kalkıyorum ve Enya'nın güzel mavi gözleri kot pantolonumun ve tişörtümün üzerinde geziniyor. "Resmi bir akşam yemeği olacak."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Doğru, unutmuşum."

Elbiseyi yatağın üzerine seriyor, ardından antika şifonyerin yanına gitmemi işaret ediyor ve saçlarımı tarayıp şekillendirmeye başlıyor.

"Çok eğleneceğinizi tahmin ediyorum," diyor paylaşabilmeyi dilediğim bir coşkuyla. "Bay Zarkov'un amcası için düzenleniyor ve orada bir sürü aile olacak."

Harika, bir Zarkov'la zar zor başa çıkabilirken, şimdi onlarla dolu bir odada olacağım.

Enya heyecansızlığımı sinirle karıştırıyor. "Merak etme, gerçekten çok iyiler."

"Onlarla tanıştın mı?"

"Hepsi değil. Ama Feliks ve kardeşi Maksim sık sık buradalar. Babaları Boris de öyle, Lev'in amcası. Bu gece onun doğum gününü kutluyorlar. Bir amca daha var, Vadim, ama o eve gelmiyor. Lev'le iyi anlaştıklarını sanmıyorum. En azından personel dedikodularına göre."

"Personel dedikoduları Bay Zarkov hakkında başka neler söylüyor?"

Aynada bana gülümsüyor. "Onun için endişelenmene gerek yok. Ne görürsen onu alırsın."

Ben de bundan

korkuyorum. Gördüğüm

şey bir canavar.

"Amcalarından bahsettiniz, peki ya anne babası?" Enya'nın

gülümsemesi düşer. "İkisi de öldü."

Kelimeleri çok derinden hissediyorum çünkü anne ve babanızı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Bilekliğimdeki baykuş tılsımına dokunuyorum. İnsanı değiştiren, iç burkan bir kayıp.

"Neredeyse on iki ay önce bir araba bombalandı," diye açıklıyor Enya. "Lev bu yüzden pakhan oldu."

Lev'e olan nefretim biraz azaldı. O bir canavar olabilir. Ama acısını anlıyorum.

"Bay Zarkov'un sizi böyle bir aile yemeğine götürmesi için çok özel biri olmalısınız," diyerek konuyu değiştiriyor ve saçlarımın bir tutamını saç maşasının etrafında örüyor. "Genelde yemeğe yanında biriyle katılmaz."

"Öyle değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Bay Zarkov da burada hiç misafir ağırlamaz. Siz özel olmalısınız."

Kaçırılacak kadar özel.

Tek başımıza bir odada olmamıza rağmen kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor ve odada muhtemelen kameralar olduğunu fark ediyorum. Gözlerim tavanın köşelerine kayıyor ve orada iki tane görüyorum. Buna şaşırمامalıyım. Ne de olsa Lev Zarkov yaptığı hiçbir şeyde incelikli değildir.

"Sana ne dediğini duydum," diyor sessizce. "*Zayka*."

Başımı salladım. "Öyle. Ama çeviriyi bana bırakabilirsin. Bunun bir hakaret olduğuna eminim."

Gözleri büyür. "Olamaz. *Zayka*, İngilizceye çevrildiğinde *küçük tavşan* anlamına geliyor."

Göğsümde garip bir sıcaklık yayılıyor. *Küçük tavşan*. Çok sevimli. Bu, kraliyet hazretlerinin soğuk ilgisizliğiyle tam bir tezat oluşturuyor ve bir an için kalbimin bu yüzden buz kestiğini hissediyorum. Ama sonra sesindeki soğukluğu ve gecemizin bir karar hatası olduğunu söylediğinde bana hiçbir duygu hissetmeden nasıl baktığını hatırlıyorum ve ona karşı küçümsemekten başka bir şey hissetmenin çok akılsızca olacağını hatırlıyorum.

Saçım yapıldıktan sonra, Enya makyajımı yapıyor. Minimal tutuyor. Dumanlı gözler ve dudak parlaticısı.

"İşte, hepsi bitti. Elbiseni giyelim mi? Umarım beğenirsin." Elbiseyi yataktan aldı ve havaya kaldırdı. "Bay Zarkov kendisi seçti. Şehirdeki büyük tasarım evlerinden birini aradı."

Elbise, spagetti askılı ve sırtı daldırmalı, muhteşem, koyu mavi bir sliptir.

Kaderime boyun eğerek iç çektim.

Oyunu oyna, Brooke. Uzun bir oyun olabilir ama parmaklıklar ardında onun kendini beğenmiş yüzünü gördüğünde buna değecek.

Birden kendimi daha uyumlu hissederek Enya'nın elbiseyi giymeme yardım etmesine izin verdim.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun," diyor giydiğinde. "Sanki senin için yapılmış gibi."

Aynadaki görüntümü kontrol ediyorum ve tatlı yüzü kocaman bir gülümsemeyle parlayan Enya'ya gülümsüyorum.

O haklı. Elbise mükemmel. Aynı zamanda büyü. Çünkü zar zor uyuyan biri için, beni gerçekten iyi gösteriyor.

Gerçi kalçanın ortasındaki etek kısmı bacakları çok fazla gösteriyor. "Çok kısa değil mi?" diye sordum.

"Pakhan'ın kolundaki kadın bir açıklama yapmalı." Aynada bana sırtıyor. "Ve bu elbise bir açıklama yapıyor."

"Bu ifade '*Gel pisi pisi*' olmadığı sürece."

Kıkırdıyor. "O kadar kısa değil. Alçakgönüllülüğün yerinde."

Uçakta yabancı bir adamla tanıştığım ve sonraki on iki saat boyunca defalarca onun sikine tırmandığım gün alçakgönüllülüğümün kapı dışarı edildiğini ona söyleyecek yüreğim yok.

"Hazır mısın?" diye

soruyor. "Sanırım

hazırım."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Bay Zarkov ayrılmadan önce sizinle balkonda buluşmak istiyor."

Muhtemelen daha fazla kuralın üzerinden geçmek içindir.

Titrek bir nefes alıyorum ve kendime bunu neden yaptığımı

hatırlatıyorum. Sana söyleneni yap, her şey yakında bitecek.

Hayatına geri döneceksin.

Wilson da beynini kafatasının içinde tutacak.

BROOKE

Enya'yı konağın içinden balkona doğru takip ederken midem bulanıyor.

Gerginim ve nabzım hızla ensemde atıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de daha önce hiç bu kadar öldürücü bir öfkeyle dolmadığım içindir. Ve Lev kanlı Zarkov'un iyi olduğu bir şey varsa, o da içimdeki karanlığı ortaya çıkarmaktır.

Enya iki büyük çift kapıyı açıyor ve ben de aşağıdaki arazinin ve üzerimizde alacakaranlığın renkleriyle yıkanan geniş bir gökyüzünün geniş manzarasını sunan geniş bir balkona çıkıyorum.

Lev aşağıdaki pırıl pırıl havuza bakan korkulukta duruyor. Geniş sırtı bize dönük, ama ben balkona adım attığımda arkasını dönüyor ve sevgili Tanrım, bende bir sorun olmalı çünkü Lev Zarkov resmi bir takım elbise içinde yumurtalıklarımın dayanabileceğinden daha fazla.

Ondan nefret etmeye hazırdım. Kaç tane yasayı çiğnediğine dair bir tirada başlamaya, ama gözlerimiz çarpıştığı anda bunların hepsi durdu ve kalbim o yakınımdayken attığı o ekstra atışı atladi. Çenesi geriliyor ve kaşlarından biri hafifçe geri çekilmiş gibi kalkıyor. Ama sonra aynı hızla düşüyor ve ifadesiz bakışı geri geliyor.

Bana kibarca başını salladı. "Bayan Masters."

"Canavar," diyorum çenemi kaldırıırken.

Dudakları keyifle eğiliyor ve her şeyden bu kadar rahat ve etkilenmemiş olması beni rahatsız ediyor.

"Hepsi bu kadar mı, Bay Zarkov?" Enya arkamdan sordu.

"Evet, teşekkür ederim, Enya."

Ses tonundaki sıcaklık, soğuk ve şefkatsiz piranayla tam bir tezat oluşturarak onu kovuyor.

Lev bana bir kadeh şampanya koyarken Enya çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de gecenin geri kalanında onun hayatını cehenneme çevirmek için milyonlarca yol düşünüyorum.

"Süslü bir doğum günü partisine gideceğimizi sanıyordum?" Romantik ortamın cazibesine kapılmayı reddederek söylüyorum. Güneş ufukta altın sarısı bir parıltıya dönüşmüştü ve ilk yıldızlar ortaya çıkmıştı.

"Öyleyiz, ama insan içine çıkmadan önce, akşam boyunca sizden beklentilerimin neler olduğunu konuşmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Tamam, ateş et. Bana yapılması ve yapılmaması gerekenler listeni ver. Bu tutsaklık olayında pek deneyimli değilim, o yüzden benim için hecelemeniz gerekebilir."

"Kimse sana ne kadar şımarık olduğunu söyledi mi?"

"Kimse bana bir neden vermedi... sen gelene kadar."

Gülümsüyor. "Elbette, ama önce yeni arkadaşlara içelim."

Bana bir flüt şampanya uzattı.

Ama onu yere bıraktım ve kollarımı kavuşturdum. "Ne yapıyorsun

Lev?" "Ne demek istiyorsun?"

Etrafımızı işaret ediyorum. "Bu. Şampanya. Manzara. Yıldızlar. Neredeyse deniyormuşsun gibi..."

Lev'in gözleri alacakaranlıkta parlıyor. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz Bayan Masters, *baştan çıkarmaya mı?*
Sen?"

Kelimeler dilinden bal gibi damlıyor ve ben bunu başımdan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Kadehi elime alıyorum ve tüm bunlardan hiç etkilenmediğimi ona kanıtlamak için şampanyadan küçük bir yudum alıyorum. Özellikle de beni elinde oyuncak haline getirme çabalarından.

Mükemmel bir kaşını bana doğru eğiyor. "Bunu zaten yapmadım mı?"

"Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan." Ondan nefret ederek iç çektim. "Şu işi bir an önce bitirelim. Bu geceden beklentin nedir?"

"Bu yemek çok sayıda önemli insanla dolu. Bazıları dost, bazıları düşman."

"Ve?"

"Yanımda kalacaksın ve orada olmaktan mutlu görüneceksin." "Başka?"

"Kaçmamaya çalış." "Bu kadar mı?"

Bakışları daralıyor. "Senden talep etmemi istediğin başka bir şey var mı?" Güzel dudakları seğiriyor. "Çünkü önerilere açığım."

Ondan nefret etmeme rağmen, yüzündeki ifade içimde binlerce ateşi tutuşturuyor ve bakışlarının sıcaklığı altında kıvranırken, bende neyin yanıltıldığını merak etmeye başlıyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Yine de bedenim onun verebileceği sınırsız zevki çok iyi hatırlıyor ve şu anda, onun saf yakınlığına, etrafımızdaki havada zaplayan elektriğe ve onun o lanet kokusuna tepki vermeyi seçiyor. Nabzım enseme atıyor ve kalbim göğüs kafesinde vahşi bir hayvan gibi çarparken, uyluklarımın arasında inkar edilemez bir zonklama oluşuyor.

Beni neyin daha çok öfkeliendirdiğini bilmiyorum. Ona olan arzum mu? Ya da yaptığı onca şeyden sonra beni gerçekten baştan çıkarabileceğini düşünme cüreti.

"İnandırıcı olman gerekiyor, *Zayka*. İnsanlar senin orada olmak istediğine inanmalı."

"Ne demek bu?"

"Sana dokunduğumda kaçamazsın. Seni öptüğümde geri çekilemezsin-"

"Bekle, öpüşmekle ilgili bir şey söylemedin."

"Sen benim artı birimsin. Bu, toplum içinde birbirini seven iki insan gibi davranacağımız anlamına geliyor. Sana dokunacağım. Seni öpeceğim."

Sikeyim.

"Hatırlatmaya ihtiyacın varsa-"

"Hayır," diye çıkıştım. "Sanırım bir provaya katlanmadan da üstesinden gelebilirim."

Yine o gülümseme. Sanki bundan keyif alıyormuş gibi. "Tehlikede olan çok şey var ve sadece benim için demiyorum. Wilson'ı düşünmelisin."

"Sanki unutabilirmişim gibi."

"Bu bana hatırlattı." Elini göğüs cebine atıp telefonumu çıkardı ve bana uzattı.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Cidden telefonumu bana geri mi veriyorsun?"

"Bunun işe yaraması için belli bir güven unsuru olması gerekiyor. Mevcut anlaşmamız hakkında herhangi birini uyarmaya çalışırsan Wilson'ı öldüreceğime güvenmen gerekiyor ve bunu anladığına inanıyorum."

Yeni bir kızgınlık dalgası son sinirlerime de vuruyor ve telefonumu elimden kapıyorum.

Okunmamış 11 mesajım var. Dördü Elsa'dan. Henry'den üç. Chloe ve Samantha'dan da ikişer tane. Her biri taşınmanın nasıl gittiğini soruyor. Hiçbiri endişeli görünmüyor. Ama neden endişelensinler ki? Onlara göre değişen bir şey yok. Muhtemelen yerleşmek ve yeni işime hazırlanmakla meşgulüm.

Hepsine mesajlar göndererek yerleştiğime dair güvence veriyorum. Hatta iyi olduğumu görsünler diye sahte bir gülümseme takınıyor ve bir selfie çekip gönderiyorum.

Olmayabilirim. Ama onları bu gerçeikle endişelendirmek istemiyorum.

Ve kesinlikle onları tüm bunların ortasında bırakmak istemiyorum.

Kafamı kaldırdığımda Lev beni izliyordu. "Ne?" Savunmaya geçerek soruyorum.

"Selfie mi?"

"Yaşam kanıtı için, ya da siz suçlular buna ne diyorsanız."

"Bu bir fidye talebi değil," diyor.

Omuz silkiyorum. "Patates, potahto."

Balkona açılan kapılar açılıyor ve sarı saçlı, parlak mavi gözlü, çok yakışıklı bir adam dışarı çıkıyor. Takım elbise giyiyor ve Lev gibi o da kravat takmıyor, bu yüzden göğsündeki aynı Zarkov dövmesinin ucunu görebiliyorum.

"Feliks," diyor Lev hoş geldin anlamında.

"Kuzenim," diyerek Lev'i kucaklayarak selamlıyor.

Adam bana dönüyor ve bir sürü külotun düştüğünü hayal ettiğim bir gülümseme veriyor. *Adam muhteşem.* Belli ki bu gangsterlerin gen havuzunda yakışıklılık geni var.

"Sonunda tanıştık. Ben Feliks," diyor ve elimi tutup dudaklarına götürerek bir gösteri yapıyor. "Hakkınızda çok şey duydum ve hayal ettiğim kadar güzelsiniz."

Tamam, çok çekici biri.

Lev'in yanımda kılındığını hissediyorum ve Feliks hınzırca sırtarak benimle flört etmesinin sadece kuzenini kızdırmak için olduğunu anlamamı sağlıyor.

Hmm... Sanırım bu adamı sevdim.

Cazibesine kapılıp Lev'i daha da sinirlendireceğini umarak ona kocaman, cilveli bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Feliks zahmetsizce sırtıyor. "Ben en sevdiğim kuzeniyim. Muhtemelen ilk görüşte bana aşık olacağından korktuğu için benden bahsetmemiştir." Göz kırıyor, sonra dramatik bir şekilde fısıldıyor, "Bu kadar yakışıklı olmak cehennemdir."

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum, bu da Lev'i daha da sinirlendiriyor.

Gülümsüyorum. Bu gece gerçekten katlanılabilir olabilir.

"Gidelim mi?" Lev ısıtır.

Balkondan çıkıp malikâneye doğru yürürken Lev elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve ben bilinmeyene doğru yürürken bu garip bir şekilde rahatlatıcı oluyor. Dokunuşu sıcak, güçlü ve güven verici.

Neredeyse korumacı.

LEV

Bu gece Brooke kolumdayken odaklanabileceğimi düşündüysem büyük bir hata yapmışım.

Ona olan ilgimi hafife almışım.

Araba yolculuğu sırasında Feliks'le kız arkadaş gibi durmadan konuşuyorlar ve onun cazibesine kapıldığını görmek beni çok rahatsız ediyor. Ama bu kıskançlık değil. Öyle görünebilir ama değil. Çünkü beni bu şekilde etkilemesine izin vermek için ona karşı romantik bir ilğim olması gerekirdi. Ve benim yok. Sadece onun beynini tekrar sıklamak istiyorum. Sadece açık olmak için.

Kuzenim de götlük yapıyor. Onunla çirkin bir şekilde flört ederek benimle alay ediyor.

Neyse ki mekâna varır varmaz bizi bara bırakıyor. Ve şimdi, aile ve iş ortaklarıyla dolu odada ilerlerken kolumda ve tek düşünebildiğim onun orada olmasının ne kadar iyi hissettirdiği.

O muhteşem. Çok *güzel*.

Giydiği elbise mükemmel. Zarif. Klas. Çok *seksi*. Gece mavisi bir kılıf, tatlı kıvrımlarına göre şekillendirilmiş ve beni tatmak için acıktırarak kadar dekolte ve kalçayı ortaya çıkarıyor.

Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Onu soyma ve teninin her santimini ağzımla yeme fikirleri beklemek zorunda kalacak.

Bu gece odaklanmam gerek. Bu bir aile meselesi olabilir ama pakhan olduğumdan beri ailenin her zaman güvenlik anlamına gelmediğini öğrendim. Benimkinde çatlaklar var ve bunun sebebinin Vadim olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise onun pakhan olması gerektiğine dair inancını kimin paylaştığı ve bunun ailede ne kadar derinlere indiği.

"Burada neyimiz varmış bakalım?" diye gürleyen bir ses geliyor arkamızdan. Arkamızı dönüyoruz ve Boris Amcam kahkahalarla uluyor ve sarılmak için kollarını kocaman açıyor. "En sevdiğim yeğenim."

Ayı gibi sarılmak için beni kendine çekiyor ve dikkatini Brooke'a vermeden önce sırtımı sıvazlıyor. Onun elini tutuyor ve öpüyor. Shakespeare'den alıntı yaparak, "*O güzel ve bu yüzden kur yapılmalı; O kadın ve bu yüzden kazanılmalı,*" diyor.

Kuzenim Maksim bize katılırken Brooke'a, "Yaşlı adamın Shakespeare'den alıntı yaparkenki utanmazlığı sizi yanıltmasın," diyor. "Karnı votkayla dolu olmadığına ve görgüsüzlüğünü sergilemediğinde zararsız ve oldukça çekici biri." Elini uzatıyor. "Ben Maksim. Bu yaşlı boğanın oğlu ve Lev'in kuzeni."

"Oh, yani sen Feliks'in kardeşi misin?" Brooke soruyor.

Maksim ona göz kırpmıyor. "Daha büyük ve belli ki çok daha yakışıklı olan kardeş."

Brooke gülümsüyor ve kuzenimin gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Buradaki herkes gibi o da kızın güzelliğine karşı bağışık değil.

Boris'e bakıyorum. "Doğum gününün tadını çıkarıyor musun amca?"

"Bu güzel bir olay, yeğenim. Güzel bir ilişki." Garsondan bir kadeh şampanya aldı. "Yarın bana bu gece ne kadar eğlendiğimi hatırlatırsın, değil mi?" Şampanyayı su gibi içiyor ve gülüyor.

Boris için çok zamanım var. Babamın en küçük kardeşi, her zaman iyi huylu olmuştur. Ben çocukken, o eğlenceli bir amcaydı. Babam ve Vadim Amcam her zaman çok ciddiysen, Boris nasıl iyi vakit geçirileceğini bilirdi.

Ve Boris'in arkamı kolladığını biliyorum. Vadim'in aksine, o benim yanımdayken dudaklarındaki hırıltıyı zar zor tutabiliyor.

"Babamı bağışlayın," diyor Maksim Brooke'a iyi niyetle. "Genelde içki içmez ama içtiği zaman da kaybettiği zamanı telafi eder."

"Ah, doktorlar bana sıkı bir tasma taktılar, bu doğru. Ama bu gece benim doğum günüm ve bunların hiçbir önemi yok." Sırıttıyor ama kardeşi bize yaklaştığında sırtışı kayboluyor.

Vadim Zarkov.

Babamın kardeşi.

Ve başımın belası.

Henüz beni devirmek için harekete geçmedi ama geçecek.

Yine de biri hamle yapana kadar birbirimize tahammül etme oyunu oynuyoruz. Boris Vadim'i sevmiyor. Pek çok insan sevmez.

Genelde aile etkinliklerine gelmez ve onun varlığı neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden oluyor. Onu sadece Bratva'nın Çay Odası'nda iş görüşmek ve oylama yapmak için toplandığı zamanlarda görüyorum.

Vadim, Boris'e "Doğum günün kutlu olsun kardeşim," der.

Boris ona başıyla onay verdi. Ama yumuşak huylu amcam bile Vadim'in yüzünü gösterme cüretini göstermesinden duyduğu memnuniyetsizliği gizleyemiyor.

Vadim dikkatini bana çevirirken Brooke'u fark etti. "Yeğenim, bizi tanıştırmayacak mısın?"

Çenem geriliyor. Brooke'un radarına girmesini kafasına bir kurşun sıkmak kadar istiyorum. Ama nezaketi korumaktan başka seçeneğim yok. "Vadim, bu Brooke."

Karanlık bakışlarını ona kaydırıyor ve ona bakma şekli parmaklarımdan iki yanımda seğirmesine neden oluyor.

"Bu bir zevk," diyor tehditkâr bir ses tonuyla ve Brooke'un irkildiğini fark ediyorum. "Yeğenim seni bizden bir sır olarak saklıyormuş."

Brooke Vadim'in karanlık enerjisini fark ederek endişeyle bana bakıyor.

"Bu ailenin iyi yaptığı bir şey varsa o da sırlardır, öyle değil mi amca?" Ben de öyle dedim.

Vadim Boris'e dönüyor ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirerek karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bazılarımız diğerlerinden daha iyi."

Hilekârlığını gizlemiyor bile.

Kızgınlığımı bastırıyorum. "Sana katılmak zorundayım amca." Bana yılan gibi bir gülümseme sunuyor. "Kendine iyi bak, yeğenim."

Havada pis bir iz bırakarak yürüyüp gidiyor.

Boris, "Daha önce bir içkiye ihtiyacım olmadıysa bile şimdi kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var," der. Maksim ona, "Bütün gece şampanya içtin," diye hatırlatır.

"Bundan sonra daha sert bir şeye ihtiyacım var," diyor kardeşinin kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken. "Deli *mudak*, zavallı Konstatin'in ölümünden beri bratva'yı içten dışa kırmaya çalışmıyormuş gibi burada yüzünü gösteriyor. Onun saçmalıklarını yutmak için biraz ateşli bir şeye ihtiyacım var."

"Peki, bardan bir votka alayım," diyor Maksim ve babasına içki getirmek için yanımızdan ayrılıyor.

Brooke koluma dokundu. "İzin verirsiniz, ben tuvaleti bulmaya gidiyorum."

Başımı sallıyorum ve beni Boris'le yalnız bırakıyor.

Boris elini omzuma koyarak, "Göz kamaştırıcı bir kız, yeğenim," diyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Brooke'un bizden uzaklaşmasını izliyorum. Elbisesi sırtının alt kısmına kadar iniyor ve kusursuz tenini ortaya çıkarıyor.

Ellerimi üzerinde gezdirmek için can attığım bir ten.

"Bırakın bir aile toplantısını, herhangi bir yere bir kız arkadaş getirmek bile senin yapacağın bir şey değil," diyor. "Özel biri olmalı."

"O bir şey," diye mırıldandım.

"Yuva kurmayı düşünüyor musun?" diye soruyor. Ona bakıyorum. "Seçeneklerimi değerlendiriyorum."

Kalabalığın arasında ilerleyen Brooke'a bakıyor. "Bana sorarsan oldukça iyi seçenekler gibi görünüyorlar." Odağını tekrar bana çeviriyor, yüzü asılıyor ve şöyle diyor: "Bratva senin evlenmeni istiyor. Bekleyen varisi istiyorlar."

"Feliks bana hatırlatıp duruyor." Şampanyadan bir yudum alıyorum. "Ne düşünüyorsun? Bir eşe ihtiyacım var mı?"

"Bana mı soruyorsun? İki farklı kadından iki oğlu olan ve aynı zamanda tüm metreslerimi mutlu etmeye çalışan adam." Kıkırdıyor. "Oğlum, ben bir mil koş derim. Eğlen. Becerebildiğin kadar çok kadın becer. Bu hayat asla uzun bir hayat değil. Yapabiliyorken tadını çıkar. Özellikle de Pakhan olarak."

Gülüyor ama yanından dekolteli bir elbise giymiş güzel bir kadın geçince duruyor. Sırıttıyor. Oğlu Feliks'e benzer bir sırıttı. "Keşke daha genç olsaydım," diye hayıflanıyor.

"Ve daha yakışıklı," diye ekliyorum.

"Ve o kadar da piç değil," diye ekliyor gülerek. Ama sonra kahkahası azalıyor ve kızarmış yüzünde ciddi bir ifade beliriyor. "Şımarık bir eş, bir kadın için zor bir hayattır. Sana akıllıca seçim yapmanı tavsiye ederim. Tabii eğer seçersen. Pakhan olarak sana saygı duymam için evli olmana ya da bir varis doğurmana ihtiyacım yok. Sen zaten buna sahipsin."

"Teşekkür ederim, amca."

Maksim üç votka ile döner ve onları dağıtır.

Boris onunkini bir lokmada yutar. "Şimdi, bu kadar iş yeter. Parti zamanı. Hadi barda bir içki daha içelim, ben de sana votkayı fazla kaçırıp Chicago'da bir feribotta çırılçıplak kaldığım zamanı anlatayım..."

Barda kuzenime ve amcama katılıyorum ve Boris'in söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Brooke tuvalete gittiğinden beri epey zaman geçti.

Odada onu arıyorum ama göremiyorum.

Kahretsin, küçük fişek kaçtı mı?

LEV

Bahanelerimi sıralıyorum ve amcamla kuzenimi içkileriyle baş başa bırakıp Brooke'u aramaya gidiyorum.

Vadim'in yüzünü göstermesi beni hâlâ rahatsız ediyor. Şimdi Brooke'u aramak zorunda olduğum için daha da fazla.

Sonunda onu bulduğumda ve bir gangster özentisi ve serseri bir uyuşturucu satıcısı olan Vlad ile konuştuğunu gördüğümde, sinirim zirveye çıkıyor ve neredeyse başımı omuzlarımdan uçuruyor. Vlad onu köşeye sıkıştırmış, kişisel alanını işgal etmiş ve gözleriyle onu çoktan soymuş ve güzel vücuduyla ziyafet çekmeye hazırmış gibi bakıyor.

İçimde bir sahiplenme ateşi yanıyor.

Brooke rahatsız görünüyor ama hareket etmeye çalışmıyor. Vlad parmaklarını Brooke'un çıplak kolunda gezdiriyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

Lanet olsun. Lanet olsun. Hayır.

Odayı geçerken damarlarıma zehir akıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Vlad'a homurdanıyorum. Vlad arkasını döndü ve Brooke ondan uzaklaştı.

Vlad bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Lev, seni görmek ne güzel. Brooke'la tanıştın mı?"

Ona bakışı, gözlerini bir yabayla oyma isteği uyandırıyor bende.

"Buraya benimle geldiğini biliyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Benim hatam."

Eğiliyorum. "Ve son hatan. Ona bir daha o kadar yaklaşırsan lanet olası ellerini keser ve köpeklerime yediririm, anladın mı?"

Vlad benden korkması gerektiğini anlayacak kadar zeki değil. Bu, asla uzun bir hayat yaşayamayacak olmasının nedenlerinden sadece biri. Kendini olduğundan daha iyi sanıyor. Egosu yüzünden kendine çok güveniyor, beyni değil.

"Dediğim gibi, benim hatam," diyor alçak ve tehlikeli bir sesle, ince dudakları zorlukla kontrol altına alınmış bir kızgınlıkla seğiriyor. İnsanlar izliyor ve bu onun için aşağılayıcı bir durum. Gözlerindeki nefreti görebiliyorum.

"Buraya ait değilsin," diye feryat ediyorum. "Şimdi defol git."

Daha fazla göz ve kulak olan bitene uyum sağladıkça etrafımızdaki sessizlik artıyor. Çenesi titriyor. "Davet edildim."

Bundan şüpheliyim.

"Seni davet etmiyorum. Senin gibi *Mudaklar* benim ve ailemin yanında hoş karşılanmaz."

Hiçbir şey söylemiyor. İnsanlar bakarken nefretle yanıyor. Ama ben daha parlak ve daha sıcak yanıyorum ve bu orospu çocuğunu inekler eve gelene kadar dikizleyebilirim.

Dişlerini göstererek, sonunda hoş karşılanmadığını kabul etti. Bana pişman olacağımı söyleyen bir bakış attı. Şimdiden pişmanım çünkü hayatımın son beş dakikasını onunla uğraşarak kaybettim.

Brooke'u kolundan tutup adamın karşısındaki çıkışa doğru götürüyorum.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye itiraz ediyor.

"Seni ondan uzaklaştırıyorum, böylece amcamın doğum günü partisinin ortasında bana saygısızlık ettiği ve pençelerini sana geçirdiği için onu vurmak zorunda kalmayacağım."

"Beni hırpalamayı kes, seni kaba herif," diye bağırarak kolunu benden çekmeye çalışıyor. Ama tutuşum çok sıkı ve yürümeye devam etmekten başka çaresi yok. "Neden bana kızsın?"

"Vlad bir özentî, Brooke. Önemli adamların ayaklarının dibinde oturup ilgi ve takdir bekleyen türden bir adam. Ama bunu asla elde edemeyecek çünkü incelikten, güçten ve onurdan yoksun. *Mudak*, yüzüne vurulsa bile onur nedir bilmez. O bir şaka. Zor bir deneme. *Bir pizda*. Ve oradaki masum bir konuşma değildi, benden bir tepki almak için kasıtlı bir girişimdi."

"Belli ki işe yaramış," diye tersliyor.

Bizi dışarı çıkarıyorum ve onu Igor'un beklediği arabaya doğru itiyorum. "Atla."

Ama kollarını kavuşturuyor ve bana söylemek istediği şeyi söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağını söyleyen alev alev yanan gözleriyle beni sabitliyor. "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Tamam. Tartışmak istiyor, ben de ona tartışacağım.

"Buraya benimle randevum olarak geldin. Ve sen orada o *mudak'a* izin veriyorsun ellerini senin üzerinde gezdirdi."

"Beni köşeye sıkıştırdı. Kaçmaya çalışıyordum."

"Yeterince sert değil."

"Pislik gibi davranıyorsun, bunu biliyor musun?"

Evet, bunu biliyorum. Ama onu Vlad'la görmek içimde bir şeyleri kırdı.

"Bunu benim için zaten sahip olduğun isimler listesine ekle. Pislik. Canavar. En azından öğreniyorsun."

"Fidyeciyi unuttun."

"İnce buz üzerinde yürüyorsun," diye

uyarıyorum onu. "Siktir git."

"Hayır, siktir *git*. Şimdi bin şu lanet arabaya."

Arabaya biniyor ve soğuk bir eve dönüş yolculuğu başlıyor. Ama malikaneye adım atar atmaz tartışma yeniden alevleniyor.

"Sen lanet olası bir pislüksin," diye bağırarak merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Onu takip ediyorum, büyük bir heyecanla merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

"Hayır, Ben ve lanet olsun Pakhan, ve Hayır bir
saygısızlık Ben, yap Anladın mı?"

Koridordan yatak odasına doğru hışımla ilerliyor ve kapı aralığında dönüp duruyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

O muhteşem kahverengi gözlerinde nefret yanıyor. Güzel vücudu öfke ve duygularla gergin. Şu anda eline bir silah versem, sanırım beni vurabilir. Daha da önemlisi, bundan gerçekten zevk alabileceğini düşünüyorum.

Lanet olsun. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Kahretsin, yüzündeki o çatık kaşları öpmek ve onu arkasındaki dev gölgelikli yatağa götürürken inletmek için neler vermezdim.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Küçük tavşana bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Benden nefret ettiğini biliyorum. Ama aynı zamanda dudaklarının tadının ne kadar tatlı olduğunu ve boşalırken gözlerinin nasıl parladığını da biliyorum. Yalan söylemeyeceğim. Onun yatağımdaki anıları beni geceleri elim sikimde azgın bir ergen gibi uyanık tuttu. Ve şimdi burada dururken, onun altımda kıvranışını ve inleyişini hatırladıkça ağzımın suyu akıyor. Onunla hafıza şeridinde yürümek istiyorum, tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ama yüzündeki öfkeye bakılırsa, bunun olmasına izin vermesi için cehennemde soğuk bir gün geçmesi gerekecek.

Tam kapıyı kapatırken kendi kendime gülümsüyorum.

Meydan okuma kabul edildi.

Brooke'un duvarlarını tuğla tuğla yıkacağım ve altımda ismimi haykırışını duymanın tatlı ödölünü alacağım.

BROOKE

Doğum günü partisindeki saçma aşırı tepkisi yüzünden Lev'i öldürmek isteyerek yatağa girdim.

Tuvaletten çıktığımda beni bekleyen ipek takım elbiseli adama da aynı şekilde sinirlenmiştim. Bana yaklaştı ve benimle konuşmaya başladı ve ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu çünkü beni köşeye sıkıştırmıştı.

O pisliğe uzaklaşmasını söylemememin tek nedeni hazırlıksız yakalanmam ve Lev'in adamlarından biri ya da aileden biri olduğunu düşünmemdi. Lev kontrol edilemeyen bir yük treni gibi hışımla yanıma geldiğinde kendimi kibarca ondan kurtarıyordum.

Geriye dönüp baktığımda, sürüngen beni rahatsız hissettirdiği anda oradan ayrılmalıydım. O da elimi tutup ıslak dudaklarına götürdüğü andı. Gelecekte, bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bir dahaki sefere biri beni rahatsız ettiğinde, kimseyi gücendirmek için endişelenmeyeceğim. Ve eğer dün geceki sürüngenin yaptığı gibi gitmeye çalıştığımda önüme çıkarlarsa, o zaman dizimin konuşmasına izin vereceğim. *Dizler taşaklarla buluşsun.*

Bu yüzden Lev'in tüm bu sahiplenme şarkısı ve dansı başlamadan önce zaten sinirlenmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz tahrik ediciydi. Onu kıskançlıktan yanarken görmek. O keskin çenesinin öfkeyle titremesini izlemek çünkü başka bir adam

ellerini üzerime koydu. *Sahipleniciliğini vücudumda bir okşayış gibi hissediyordum.*

Belki de bu yüzden yatağa kızgın girdim ama bu sabah uyandığımda her şeyi geride bırakmaya ve yoluma devam etmeye hazır hissediyordum.

Bu iyi bir şey çünkü kahvaltı masasında karşılaştığımızda kavga etmeden konuşabiliyoruz.

Masanın üzerinden küçük bir zarf uzatıyor. İçinde siyah bir kart var. "Nedir bu?" diye sordum.

"Bir kredi kartı. Igor ve Enya burada kaldığınız süre boyunca ihtiyacınız olabilecek her şey için sizi alışverişe götürecekler. Giysiler. Tuvalet malzemeleri."

Siyah karta baktım. Gördüğüm hiçbir kredi kartına benzemiyor.

"Vay canına, bu... *zengin* görünüyor. Böyle bir şeyin sınırı nedir?"

"Sınırsız."

Sınırsız.

"Yani bununla bir ev alabilir miyim?"

"Nefes almaya devam etmek istiyorsan hayır," diyor bir parça tostı yağlarken.

Gözlerimi deviriyorum. Çok huysuz bir zorba. Ama burada oturmuş insan gibi tost yaparken ondan korkmak zor.

Masanın üzerindeki kahvaltı serisinden tarçınlı ruloya uzanıyorum. Parçalara ayırarak ağızma bir parça atıyorum ve anında mutfak nirvanasına ulaşıyorum. "Aman Tanrım, bu tarçınlı rulo inanılmaz güzel."

"Plushki," diyor Lev.

"Pardon?"

"Bunlara peluşki deniyor."

Büyük bir ısırık alırken inliyorum. "Çok tereyağlı ve yumuşaklar. Sanırım ağızma koymayı en sevdiğim yeni şey onlar."

Lev yemeyi bırakıyor ve gözleri masanın öbür ucundan bana dikiliyor.

Ne düşündüğünü anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Çünkü ben de düşünüyorum. Buluştuğumuz gece onun güzel sikini ağızma alıp lolipop gibi emiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Igor'un beni alışverişe götürmesi gerektiğini duyunca pek hevesleneceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır, ama bana sadıktır ve ne istersem yapacaktır." Aynı fikirdeyim. Ona çok sadık görünüyor.
Ve koruyucu.

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum,"
diyorum. "Onun arabasını çaldın."

"Arabanın sana ait olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama o kadar çok seviyor ki önümüzdeki ay doğum gününde ona hediye edeceğim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Biliyor musun, bazen senin gerçekten insan olduğunu düşünüyorum."

Kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Aldanma *Zayka*, içimde çok az insanlık kaldı. Özellikle de cömertliğimden faydalanan insanlara karşı."

Anlaşıldı.

Uslu

duracağım.

Şimdilik.

Karta bir kez daha bakıyorum.

"Bu artık odama hapsolmayacağım anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle. Ama hatırlatmama gerek var mı, mülk sınırları içinde kalmanız sizin yararınıza olacaktır ya da bir yere gidecekseniz, izin alarak ve her zaman... her zaman Igor'la birlikte gitmelisiniz."

"Ama ya-"

"Her zaman Igor'la. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldanıyor.

Kahvesinden bir yudum alırken onu inceliyorum. "Biliyorsun, bana kıyafet almana gerek yoktu. Evde onlarla dolu bir gardırobum var. Beni kaçırdığın gece bu kadar huysuz bir suçlu olmasaydın yanımda birkaç tane getirebilirdim."

"Sanırım bunu karşılayabilirim."

"Elbette, ama Wilson birkaç gün içinde döndüğünde ve ben gittiğimde ne olacak? Yazık olacak gibi görünüyor."

Karanlık bakışları beni bulduğunda kahve fincanı dudaklarında duraklıyor ve kısa bir an için gözlerinde yabancı bir duygu gördüğümü sanıyorum. *Hayal kırıklığı mı? Pişmanlık mı?*

Ama sonra gözünü kırptı ve gitti. "Onları da yanında götüreceksin." Bakışlarımı kısıyorum. "Beni satın almaya mı çalışıyorsun?"

"Seni satın almak mı?" Mükemmel bir kaşını kaldırıyor.

"Bu yüzden daha nazik oynayacağım." Başka bir *puşkiye* uzanıyorum çünkü çok güzeller ve hemen ayırmaya başlıyorum, dilimin üzerinde küçük hamur işi parçalarının erimesine izin veriyorum.

"Senin iyi davranacağını zaten kabul ettiğimizi sanıyordum. Wilson'ın hatırı için."

"Yaptık. Ben sadece bu cömertliğin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum."

"Belki de ben cömert bir adamımdır."

"İyi deneme, ezik. Ama ben senin peşindeyim." Kredi kartını elime aldım. "Dün geceki aşırı tepkinden dolayı kendini kötü hissettiğin için mi?"

"Çok fazla anlam yüklüyorsun. Bu sadece pratik nedenlerle kullanılan bir kredi kartı."

"Neden itiraf edemiyorsun? Dün gece kıskançtın."

"Kıskandın mı?" Mükemmel, seksi dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle seğiriyor ve içimden bir ses beni tam da onun istediği köşeye sıkıştırdığını söylüyor. "Şimdi, neden kıskanayım ki?"

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve bu sefer aramızdaki boşluk ağır ve sıcak bir şeyle çatırdıyor.

Kahretsin, bu neden içimi ısıtıyor ve ürpertiyor?

"Çünkü... o şekilde... sen..."

Kelimelerim kifayetsiz kaldığında ayağa kalkıyor ve benim oturduğum masanın ucuna doğru yürüyüp kenara yaslanıyor.

Kollarını kavuşturur. "Devam et..."

"Şöyle davranıyordun..." Tanrım, bu sürdüğü parfüm de ne? O kadar güzel kokuyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Gibi mi?"

"Sanki Vlad'ın ellerini üzerime koyma düşüncesi bir savaş ilanymış gibi."

"Sizi temin ederim, dün gecenin kıskançlıkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Vlad'ın devasa boyutlarda bir pislik olmasıyla ilgiliydi. Bu gerçek bir ilişki değil, bu yüzden olayları okumayı bırakın Bayan Masters, yoksa sadece hayal kırıklığına uğrarsınız." Öne doğru eğiliyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Kıyafetleri bir ayrılık hediyesi olarak düşün."

Doğruldu ve gitti.

Ve birkaç dakika önce yaşadığım o sıcak ve iç gıcıklayıcı his - evet, huysuz piranha ağzını açıp benden ne kadar hoşlanmadığını bana gösterdiği anda gitti.

Ama onun duygusal kopukluğunun beni etkilemesine izin vermedim. Bunun yerine, başka bir *peluşki* için uzanıyorum ve kalorilerin sayılmadığına karar veriyorum.

Kaçırıldı.

BROOKE

Artık odama hapsolmamışken ve önümde uzanan koca bir gün varken, malikânenin muhteşem arazisini keşfetmeye karar veriyorum.

Su sesini duyunca araştırmaya karar veriyorum ve çeşmeden araba yoluna doğru inen yolu takip ettiğimde Igor'u arabayı yıkarken buluyorum.

Sabun köpüklerini hortumla temizliyor, koca vücudu kaskatı ve sırtı bir cetvel gibi dimdik, bir tür endüstriyel robot gibi su arkını bir noktadan diğerine hareket ettiriyor. Ama arabaya odaklanmış değil. Bakışlarını Enya'nın garaj yoluna park etmiş bir teslimat kamyonundan eve yiyecek taşımaya yardım ettiği yere doğru takip ediyorum. Kız içeride kaybolunca dikkatini tekrar arabaya veriyor, ancak daha fazla yiyecek almak için geri döndüğünde ona bakmak için geri dönüyor.

Yüzündeki yumuşak ifadeyi ve bakışlarının onu nasıl terk etmediğini fark ediyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor. *Igor, Enya'ya aşık.*

Yaklaştığımı duyuyor ve dönüyor, ama içgüdülerim mor adaçayı çitinin arkasına inmek yönünde.

Arabayı hortumla yıkamak için geri döndü ama beni gördü.

"Çalıların arkasından çıkabilirsin," diyor robotik sesiyle. Temkinli bir şekilde doğruluyorum ve ona dostça bir el sallıyorum. "Özür dilerim."

Hareket etmiyor. Ben orada yokmuşum gibi arabayı hortumla yıkamaya devam ediyor. Onu suçlayamam, dün kaçtığımda zavallı adamı Lev'in hedef tahtasının tam ortasına koymuştum. Nasıl bir belaya bulaştığını ancak hayal edebilirim.

Ben de tekrar özür dilerim, "*Gerçekten çok özür dilerim.*"

"Lavanta çalılarının arkasına saklanmak konusunda mı?" diye soruyor sonunda.

"Hayır, arabayı çalmakla ilgili." Lev'le başı derde girdiği için gerçekten üzgün bir şekilde ona yavaşça yaklaşıyorum. "Arabana bakmaktan gurur duyduğunu görebiliyorum. Sanırım biri benim sevdiğim bir şeyi alsa çok kızardım. O yüzden özür dilerim. Ayrıca patronun huysuzun teki ve benim yüzümden onunla başın derde girdiyse özür dilerim."

"Benim pakhan vardı her Sebep için olmak
Kızgın. Bu da Fantom o benim sorumluluğum."

"Ama bu senin hatan

değildi." "O bana güvendi."

Suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyor.

"Ona benim hatam olduğunu söyledim." Ellerimi gergin bir şekilde önümde kavuşturuyorum. "Gerçekten hiç şansın olmadığını biliyor. Aklıma koyduğumda bir tilki kadar kurnazımdır, bu yüzden gerçekten hiç şansın yoktu."

Yaptığım zayıf espri denemesi dudaklarında hayalet gibi bir hareket yaratıyor. Ama gözümü kırptım ve gitti.

"Yardım edebilir miyim?" Sabunlu su dolu kovayı işaret ederek soruyorum. Arabaya geri dönüyor. "Hayır."

"Ne derler bilirsin, iki çift el bir çift elden iyidir." "Hayır."

"Güderi ile aram iyidir."

"Yine hayır."

"Senin yerine ben bitirebilirim, böylece sen de gidip Enya'nın kamyondan yiyecekleri almasına yardım edebilirsin."

Bana bakmak için döndü.

Evet, bu kesinlikle basılması gereken doğru düğmeydi. "Joe zaten ona yardım ediyor," diyor.

"Joe?"

"Teslimat şoförü. Her Cuma yemek getiriyor."

Sesinde kıskançlık belirtisi duyuyorum.

"O adam mı? Senin yarı boyunda ve belli ki senin kadar güçlü değil." Bir adım öne çıktım ve hortumu elinden aldım. "Git ve ona yardım et. Eminim çok minnettar olacaktır."

Bir an için hortumu elimden kapacağını ve bana baş belası olmayı bırakmamı söyleyeceğini düşünüyorum.

Ama sonra buz gibi ifadesi kırılıyor ve kaşları çatılıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Oh, biliyorum."

Bir adım uzaklaşıyor ama durup geri dönüyor. "Fantom'u tekrar çalmayacaksın, değil mi?"

Gözlerim irileşti. "Üzgün olduğumu söyledim-" Sonra dudaklarında bir gülümsemenin izini görüyorum.

"Ha ha, çok komiksin, Bay Komik Adam." Onu hafifçe itiyorum. "Git ve ona yardım et."

İri gövdesini garaj yolundan geçirerek Enya'nın kollarında iki büyük poşetle kapıya doğru yürüdüğü yere gelmesini izliyorum. Koşarak ona yaklaşıyor ve Enya onu gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Sanırım o da Enya'dan hoşlanıyor, kulaktan kulağa sırtıyor. Adam poşetleri kadından alıyor ve kadın onu içeri götürüyor. Ama teslimat şoförü Joe'ya bir taş vermeden önce değil-

Geri çekil yoksa gözlerini parmaklarımla oyarım diye bağırın soğuk bakışlar.

Hortumu kapattım ve güderi ile arabayı silmeye başladım.

"Bu da ne böyle?" diye arabanın diğer tarafından tanıdık, derin bir ses geliyor.

Tekerleklerin yanında çömeldiğim yerden başımı kaldırdığımda Lev'in patikadan aşağı indiğini görüyorum. Her zamanki takım elbisesini giymiş, kravatsız, onu görünce şehvetin tanıdık sarmalını ısıyorum.

"Neden arabamı temizliyorsun?"

Ayağa kalkıyorum. "Kendimi işe yarar hale getiriyorum. Anlaşılan kaçırıldığınızda bütün gün yapacak pek bir şey yok. Üretken bir şeyler yapabileceğimi düşündüm."

"Igor nerede?"

"Enya'ya alışverişte yardım ediyorum." Personel girişine park etmiş teslimat kamyonunu işaret ediyorum.

"Bunun için Joe var," diyor Lev, bana doğru yürürken.

"Ah, evet, ama Igor'un Joe'yu yiyecek kutusunun yakınında istediğini sanmıyorum."

Lev bir kaşını kaldırır. "Açıklamak ister misin?"

"Kör müsün? Igor'un Enya'ya karşı bir ilgisi var. Ve bence bu his karşılıklı."

Göz devirmesini güçlükle bastırıyor. "Tabii ki böyle düşünürsün."

"Tabii ki yapmazsın." Yanına gidip elimi göğsüne koyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kalp atışı var mı diye mi?" "Ve?"

"Ve yok." Elimi çekiyorum. "Tam da şüphelendiğim gibi, kalpsizsin."

Bana varlığının baş belası olduğumu söyleyen bir bakış atıyor ve ben saf bir neşe dalgası hissediyorum. Onu kızdırmak için her şeyi yaparım.

"Espri anlayışınızı geri kazandığınızı görmek güzel," diyor.

Tekerlekleri silmeye devam ediyorum. "Şaka yapmıyorum. Kalbin atmıyor. Ya ölüsün ya da vampir."

Arabaya yaslanıyor. "Bir canavar olduğumu sanıyordum."

"Sen de öylesin."

Tabii ki, yüz ifadesi okunamıyor. Ama çenesindeki kaslar titriyor, bu yüzden en azından onu rahatsız ettiğimi biliyorum.

"Peki, bu gece nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum. "Bir hayır müzayedesine."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne alacaksın?" "Henüz kararımı vermedim."

"Süslü bir etkinlik mi yoksa daha çok gündelik bir mesele mi?" "Resmi."

"Tamam, güzel giyineceğim. Ama sadece beni kaçırdığınız için."

Gözlerinde eğlence parlıyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğrendiğini görmek güzel."

BROOKE

Günün geri kalanında Lev'i görmüyorum, bu yüzden kütüphanesinde kitap okuyarak geçiriyorum ve kitapta o kadar kayboluyorum ki Enya kafasını içeri sokana kadar öğleden sonra olduğunu fark etmiyorum.

"İşte buradasın." Yanıma geldi. "Seni bu gece için hazırlamalıyız."

"Ah evet, hayır müzayedesini."

"Çok şık bir davette şarap içip yemek yemek üzere olan biri için sesiniz pek heyecanlı gelmiyor."

Ona bunların hiçbirini için heyecan kelimesini kullanmayacağımı söylemek istiyorum. Ama bu yalan olur. Çünkü bu öğleden sonra elimi Lev'in kaya gibi sert göğsüne koyduğumda, sanki bir insan transformatörüymüşüm gibi içimden elektrik geçti. Bu kötü, çok kötü bir haber. Çünkü Lev'in bana onu küçümsemekten başka bir şey hissettirmesine izin veremem.

Son yirmi dört saat içinde başını kaldırmış gibi görünen, onunla bir gece daha geçirmek için duyduğu bu amansız arzu değil.

Cidden, sanki hormonlarım steroid falan almış gibi.

"Görünüşe göre bir sürü zengin insan elmaslarıyla etrafta dolaşıp bir şeyler hakkında kötü hissediyormuş gibi yapacak," diyorum.

sohbet ve sahtekarlık gecesini dört gözle bekliyorum.

"Hayır, Bay Zarkov asla böyle havasız bir şeye katılmaz. Bence hoş bir sürpriz olacak ve harika vakit geçireceksiniz. Ayrıca, daha önce internetten sipariş ettiğiniz elbise az önce geldi ve onu giydiğinizde çok güzel görüneceksiniz." Beni bileğimden tuttu. "Hadi, seni hazırlayalım."

Enya yine saçım ve makyajımla sihrini konuşturuyor.

"İşte, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, saçıma son rötuşları yaparken. Yüzümün etrafından sarkan gevşek dallarla saçımı yukarı doğru tarıyor.

"Sen aslında bir iyilik perisi olabilirsin," diyorum, yaptıklarına hayranlıkla bakarak.

Kıkırdıyor ve bunun ne kadar bulaşıcı olduğunu fark ediyorum çünkü o yanımdayken gülümsemekten kendimi alamıyorum ve moralimin yükseldiğini hissediyorum.

Gözlerimiz aynada buluşuyor.

"Biliyor musun, Igor iyi birine benziyor," diyorum.

Enya'nın gülümsemesi nazlı ve utangaç bir hal alıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Öyle." Ve onun hakkında çok düşündüğü bir konu olduğu hissine kapılıyorum.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diyorum.

Bakışları tekrar bana yöneldi. "Hayır, Igor benim gibi biriyle ilgilenmez."

"Senin gibi biri mi? Ne demek istiyorsun?"

"Pakhan'ın koruması ve şoförü. Bratva'da önemli bir adam."

"Ve sen de bir o kadar önemlisin." Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Senin kadar akıllı, yetenekli, nazik ve güzel bir kadına sahip olduğu için çok şanslı."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Çok nazıksınız, ama-"

"*Aması* yok, Enya. Hepsi doğru. Eğer onunla ilgileniyorsan, söyle ona."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Göz kırıyorum. "Biliyorum."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve tüm paketi görebilmem için beni boy aynasına doğru yönlendiriyor.

"Tanrım, muhteşem görünüyorsun" diyor, bakışları vücudumu saran kırmızı kadife elbisenin üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Elbise çok *Pretty Woman* gibi. Aslında, tüm bunlar filmlerden fırlamış gibi hissettiriyor ve kendime kendimi kaptırmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Tüm bunların filmlerdeki kadar sahte olduğunu.

Lev, beni mücadele ve kıtlık dolu bir hayattan uzaklaştırmaya gelen nazik bir milyarder değil. O, asıl amaçları zengin ve güçlü olmak olan ve bunu elde etmek için ne pahasına olursa olsun her şeyi yapmaya hazır kadın ve erkeklerle dolu büyük bir imparatorluğu kontrol eden acımasız bir iş adamı.

Ama sonra Enya'ya bakıyorum ve bunların bir kısmının gerçek olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Arkasını dönmek üzereyken bileğini nazikçe elime alıyorum. "Teşekkür ederim. Burada kaldığım sürece bir arkadaşımın olması çok güzel."

Gülümsemesi kocaman. "Umarım biraz daha kalmaya karar verirsin."

Ona birkaç gün içinde gideceğimi söylemeye yüreğim el vermiyor. Ne de olsa Wilson muhtemelen Oregon'dan dönmek üzeredir.

"Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da asla asla dememek," diye cevap veriyorum gizemli bir şekilde ve sanki kalmam fikri onu son derece mutlu ediyormuş gibi parlak bir şekilde gülümsüyor.

Daha fazla tartışmayı önlemek ve Lev'in alnının ortasındaki damarın patlamasını engellemek için zamanında hazır olmaya özen gösteriyorum ve saat yedide büyük fuayedeyim. Lev'i bekliyordum ama bekleyen Igor'du.

"Lev nerede?"

"Pakhan bir telefon görüşmesi nedeniyle gecikti." Büyük ön kapıyı açtı. "Arabada beklememizi istedi."

Serin geceye adımımı atıp merdivenlerden aşağı inerek beni bekleyen arabaya ulaştığımda sert hava yüzüme çarpıyor. Igor benim için kapıyı açıyor ve ben de anında daha sıcak olan arabaya biniyorum.

Öne tırmanıyor ve biz bekliyoruz.

Sessizlik içinde.

Sonunda öne doğru eğildim ve çenemi koltuğunun arkasına dayadım. "Enya ile nasıl gitti?"

Dev ilk başta hiçbir şey söylemez. Muhtemelen sessiz kalmaya ve arka planda kaybolmaya alışkındır, ki bu yedi metrelik bir dev için oldukça büyük bir başarıdır.

Ama sonra beni şaşırttı ve "Market alışverişinde ona yardım ettim, hepsi bu" dedi.

"Ona çıkma teklif etmedin mi?"

Gözleri dikiz aynasında benimkileri buluyor. "Ben olsam bunu yapmazdım." "Neden yapmazsın?"

Beni şaşırtarak omuzları gevşedi. "Eminim Enya'nın daha iyi seçenekleri vardır." Elimin tersiyle omzuna dokunuyorum. "Senden hoşlanıyor, dostum."

"Nereden biliyorsun?"

"Marketi taşımasına yardım etmeyi teklif ettiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını gördüm."

Bir parça duygu yüzünü yumuşatıyor ve dudakları seğiriyor.

Ama sonra huysuz pakhan kapıyı açıp anı mahvediyor ve Igor'un taştan cephesi bir banka soygunundaki güvenlik paneli gibi yukarı fırlıyor. Konuşmamızı bitiremediğim için hayal kırıklığına uğrayarak koltuğa geri oturuyorum ve Lev yanıma kayıyor, beni hayattan daha büyük olan varlığı ve saf nirvana olan sarhoş edici kokusuyla içine çekiyor.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor ama ifadesiz kalıyor, bu yüzden görünüşümden memnun olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

Igor ve ben dikiz aynasında birbirimizi buluyoruz ve o bana dostça bir baş selamı veriyor.

Sonra başka bir şey söylemeden motoru çalıştırdı ve gecenin karanlığına doğru yola çıktık.

LEV

Kahretsin, çok güzel görünüyor.

Şu elbise. O kıvrımlar. Tanrım, zaten ciddi bir mavi top vakam var ve şimdi tüm o açık tenle yanımda oturuyor ve bana ne yaptığına dair hiçbir ipucu yok. Bu beni delirtiyor.

Ellerim dizlerimin üzerinde yumruk oldu.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Son iki günde itiraf etmek istediğimden daha fazla mastürbasyon yaptım ve hala onu becermek için can atıyorum.

"Bana bu geceden bahset," diyor.

"Bu, Demans Vakfı için düzenlenen bir yardım müzayedesi ve ZeeMed yeni bir demans ilacı üzerinde çalıştığı için biz de davet edildik."

Bu ve bu tür şeylere kan gibi para döktüğüm gerçeği.

Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve sonra düşünceli bir ifadeyle *hmpf*.

"Hmpf?" Sormaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ederek soruyorum.

"Detaylandırmak ister misin?"

Omuz silkiyor. "Sanırım sadece şaşırdım, hepsi bu. Sen meşgul bir adamsın. Bir CEO ve Pakhan. Sanırım senin bu yönünü hayal edememiştim. Yani, neden geldin

çek göndermek varken böyle bir şeye neden para verdiniz?"

Haklı bir soru.

"Toplum içinde özgürce hareket edebilmek için güvene ihtiyacınız var. Bu olaylar bana o güveni kazandırdı." "Ama insanların size güvenmesini değil, sizden korkmasını tercih edeceğinizi düşünüyorum."

"Ben iki dünyada yaşıyorum, *Zayka*. Bunlardan biri etrafımdakilerin güvenini kazanmamı gerektiriyor, böylece aslında çok daha karanlık bir tarafım olduğu gerçeğine dikkat çekmiyorum. Diğeri ise hayatta kalabilmek için etrafımdakilerin korkusunu kazanmamı gerektiriyor."

"Kulağa yorucu geliyor," diyor bileziğindeki baykuş tılsımıyla oynarken. "Hiç "siktir et" deyip tatile çıkmak istemedin mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sana en son ne zaman tatile çıktığımı söyleyemem." "Anlatmalısın. Söylesen daha az huysuz olabilirsin."

"Bana gerçekten huysuz mu dedin?"

"İnkâr etme."

"Huysuz değilim."

Ön koltukta Igor öksürüyor. Boğazı kurumuş olabilir ama sesi az önce onunla aynı fikirdeymiş gibi geliyor.

Ne oluyor lan?

Dikiz aynasından gözlerimi ona dikiyorum ama o bana herhangi bir tepki göstermiyor.

Brooke ise kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Birden onu dizlerimin üzerine yatırmak ve tatlı poposunu el izimle pembeye boyamak için içimde bir istek uyandı.

"Herkes benim pakhan olduğumu unuttu mu?" Mekâna vardığımızda mırıldandım.

Brooke koluma vurdu. "Oh, rahatla biraz."

Igor arabayı ön tarafa çekti. Dışarı çıktım ve Brooke'un kapısını açmak için yürüdüm.

Arabadan inmesine yardım ederken, "Bu arada çok güzel görünüyorsun," diyorum. "Beğendin mi?"

"Hem de çok." Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Seni tutmaya karar verebilirim."

Yüzüme bakmak için çenesini kaldırıyor. "Nefesini tutma, canavar. Wilson dönene kadar ben varım ve sonra buradan gideceğim."

Onun güzel yüzüne bakıyorum. Şaşırtıcı bir şefkatle dolu o kocaman gözlere. İsteyerek olmasa bile öpülmek için yalvaran o tatlı dudaklar.

Ama onu öpmeye çalışarak aramızdaki huzuru bozmak

istemiyorum. Ya da Wilson'ın geri gelmeyeceğini söyleyerek.

BROOKE

"Orospu çocuğu."

Müzayedeye girip bize ayrılan masadaki yerimizi alırken Lev nefesinin altından küfrediyor.

Onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu görmek için etrafıma bakındım ve tam o sırada iki masa ötede oturan Vlad'ın dudaklarında yılan gibi bir sırtışla bizi izlediğini gördüm.

Her ne kadar bunu okunmaz bir ifadenin ardına saklasa da Lev'in öfkelenildiğini biliyorum. Bırakın aynı havayı solumayı, Vlad'la aynı kasabada bile olmak istemiyor.

Tavrını tamamen değıştirdi. Arabayla gelirken, neredeyse...
rahatladım.

Artık kılları çıkmış durumda ve bir şeyin gelip onu patlatmasını bekleyen, kaynayan bir saatli bomba gibi. Bu yüzden masaya şampanya kadehleri getirdiklerinde, omurgamda gezinen ani endişeyi yatıştırmak için bir tane alıyorum ve sigortasını patlatmasını önlemek için ona bir tane uzatıyorum.

Masamızda altı misafir oturmuş durumda ve bizi selamlama şekillerine bakılırsa hepsi Lev Zarkov'la aynı masada oturmaktan heyecan duyuyor. Özellikle biri, biraz daha yaşlı sarışın bir bayan, sandalyesinden kalkıp

ve onunla kibarca konuşurken ellerini ondan uzak tutamıyor. Ona dokunmaya devam ediyor ve büyük, kırpmayan gözlerle ona bakıyor.

Sinirini karizması ve çekiciliğinin arkasına saklamasını izlerken şampanyamı yudumluyorum.

"Lydia, seni Brooke'la tanıştırayım," diyor Lev, bizi tanıştıırken elimi tutuyor. Sarışın hemen sakinleşiyor ve ağır makyajlı gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Memnun oldum," diyor soğukkanlılıkla ve ben de ona parlak bir gülümseme veriyorum, her ne kadar sıkıca kısıtılmış yüzü *buraya ait olmadığını haykırırsa da*.

Dikkatini tekrar Lev'e çeviriyor ve bu gece burada bulunan tüm ünlü insanlar hakkında konuşmaya başlıyor, muhtemelen benim de işime yarayacak şekilde isim vererek. Ama sonra Lev'in şirketinin üzerinde çalıştığı demans ilacından ve bu ilacın gelişimini gazetelerden nasıl takip ettiğinden bahsediyor. Ve bundan bahsederken Lev'in gözlerindeki parıltıyı fark ediyorum. Bize yaklaştığından beri ilk kez, ilaçtan ve hastalara getirebileceği olanaklardan bahsederken gerçekten ilgili görünüyor.

Sarışın göz kırpıcı ayrıldıktan sonra ona yaklaşan sürekli bir misafir akışı var. Ve ben de kendimi itaatkâr artı bir rolünü o kadar iyi oynarken buluyorum ki, dışarıda biraz hava almamızı önerdiğinde neredeyse kendimi kandıracaktım. Bu gerçek ve ben onun kız arkadaşım.

Akşam havasının keskin serinliği, balo salonunun içinde hissettiğim havasızlığa karşı serin bir rahatlama sağlıyor ve derin bir nefes alıyorum. İki kadeh şampanya beni rahatlattı ve diğer konuklardan uzakta kendimi daha da gevşemiş hissediyorum.

Verandaya çıkarken, "Bana ZeeMed'in demans ilacı üretmesinden biraz daha bahset," diyorum.

"Önümüzdeki birkaç ay içinde piyasaya sürmeyi umuyoruz."

"Zaten varlıklı olan ve aşırı kişisel servete sahip bir veledin pakhan'ı neden bir ilaç şirketi satın alır ve demans ilaçlarına bu kadar büyük yatırım yapar?" Ben soruyorum.

"Bundan bir şey çıkarma, Brooke. Bu tamamen kazançlı bir pazar."

Başımı salladım. "Hayır, bundan daha fazlası var." "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor.

Omzunu dürtüyorum. "Bana anlatırsan sana bir şey söyleyeceğim."

Yarı gülümser. "Peki, bana her zaman taktığın bileklikten bahset. Nesi bu kadar özel?"

Tılsımlı bileziğe bakıyorum ve anılarımın yüzeye çıkmasına izin veriyorum. "Annem bunu bana beş yaşımdayken vermişti. Bana büyülü olduğunu söylemişti."

"Ve sen de ona inandın."

"Tabii ki yaptım. Beş yaşındaydım." Hatırladıkça gülümsüyorum. "Karanlıktan korkardım, yani gerçekten korkardım. Yatak odamdaki ve koridordaki tüm ışıklar açık olmalıydı ve hiçbir yerde dolap ya da dolap kapağı açık olmamalıydı. Bir gece annem bana karanlıktan neden bu kadar korktuğumu sordu, ben de ona içinde ne saklandığını göremediğim için olduğunu söyledim. Ertesi gece bana bu bilekliği verdi. Baykuşların karanlıkta her şeyi görebildiğini ve bunu taktığımda artık korkmama gerek kalmayacağını söyledi. Baykuşun sihirli olduğunu ve güvende olduğumu söyledi."

Lev kıkırdar. "Gençliğin masumiyeti."

"Değil mi? Ama ondan sonra hiç çıkarmadım. Ve artık karanlıktan o kadar korkmuyordum." Tılsımla oynuyorum. "Şimdi farklı bir anlamı var sanırım. Tabii o bana verdiğinden beri birkaç bağlantı eklemek zorunda kaldım." Boğazımda soğuk bir yumru oluşuyor. "Ondan bana kalan tek şey bu."

Lev elimi avucunun içine alıyor ve başparmağını baykuş tılsımının üzerinde gezdiriyor. Tılsımı incelerken dokunuşu nazikti ve sıcaklığının koluma ve tüm vücuduma yayıldığını hissediyordum.

"Şimdi sıra sende," diyorum elimi çekerek. "Demans ilacı üretebilmek için neden bir ilaç şirketine bir milyar dolar harcadınız?"

Kollarını korkuluklara dayamak için eğiliyor ve göldeki ay ışığına bakıyor.

"Büyükbabam bunaklıktan öldü."

"Yakın mıydın?"

"Beni temelde o büyüttü. Babam pakhan olarak meşguldü ve annem ben doğduğumda bana olan ilgisini kaybetti. O görevini yapmış ve babamın umutsuzca istediği varisi doğurmuştu. Vücudunda bir annelik kemiği bile yoktu. Tek derdi dış görünüş, öğle yemekleri ve babam olmayan erkeklerle olan ilişkileriydi ve ben de bana bakmaları için tuttukları dadılara fazla geldim." Kaşını kaldırıyor. "Biraz ele avuca sığmaz biriydim."

Sahte bir nefes aldım. "Sen mi? Hayır."

Gülümsüyor ama gülümsemesi kayboluyor. "Büyükbabam devreye girdi ve bana okuma yazmadan erkek olmaya kadar her şeyi öğretti. Ama ben on sekiz yaşındayken bunamaya başladı. Yirmi birinci yaş günümü kutladığımda artık kim olduğumu bile bilmiyordu. Birkaç ay sonra benimle ya da birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili hiçbir anısı olmadan öldü."

"Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"Benim acım milyarlarca acıdan sadece biri, Brooke. Bunun özel bir yanı yok. Hastalık sinsi olduğu kadar yaygın da."

"Yani servetinizi diğer insanların aynı acıyı yaşamasını engellemek için mi yatırdınız?"

Gülüyor ama mizahtan yoksun. "O kadar da romantik değil, *Zayka*. Bu bir iş, sade ve basit."

İnkârını omuz silkerek geçiştirdim. "Çok para kazanacağınıza eminim. Ama siz bile motivasyonunuzun açgözlülükten ziyade milyonlarca hayatı kurtarmak olduğunu inkâr edemezsiniz."

"Bunlar iyi bir adamın eylemleri olurdu." "O

zaman belki de sen iyi bir adamsın."

Bana bakmak için yüzünü çevirdi. "Hayır Brooke, işte burada yanıyorsun. Ben hiç de iyi bir adam değilim."

LEV

Brooke'a çok iyi bir adam olmadığımı anlatmaya kararlıymışım gibi, açık artırma başladığında karanlığımın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Vlad burada olduğu için hala kanım kaynıyor.

Açık artırma başladığında ve o elmas gerdanlık için teklif verdiğinde, ben daha yüksek bir teklif vermeye karar verdim.

Elmaslara ihtiyacım yok.

Benim paramla bir elmas madeni alabilirim.

Ama o bu parçayı istiyor, bu yüzden alamayacağından emin olacağım.

Mudak bana asla meydan okumaması gerektiğini öğrensın, yoksa sahip olduğun ve istediğın her şeyın peşine düşerım.

Neden beni bu şekilde kızdırmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Muhtemelen Boris'in doğum günü kutlamasında onu Vadim ile konuşurken gördüğüm ve bundan hoşlanmadığım içindir. Onları bir arada görmek, beni ortadan kaldırmak için birlikte çalışıp çalışmadıklarını merak etmeme neden oldu.

Yine de, amcamın Vlad gibi kendi ittifakları, deneyimi ve kesinlikle hiçbir gücü olmayan bir sokak serserisiyle ittifak kurması için oldukça çaresiz olması gerekir.

Ama Vadim yeterince çaresizse, neler yapabileceğini kim bilebilir?

"Yüz bin dolar," diye yüksek sesle teklifte bulunarak küreğini kaldırdı.

Yüzünde iğrenç bir sırıtışla bana bakıyor. Sonra bakışları Brooke'a kayıyor ve öylece kalıyor. Dudaklarını yalıyor ve yılan gözlerindeki açlığı görebiliyorum.

Teklif küreğimi kaldırıyorum. "Üç yüz elli bin lanet olası dolar."

Odadakilerin nefesi kesiliyor ve küfürlü konuşmamdan mı yoksa bu gece odadaki herkesin toplamından daha fazla para düşürmüş olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Şu anda boncuk gibi küçük gözleriyle beni delip geçtiğini anlamak için Vlad'a bakmama gerek yok.

Tekrar teklif ver, orospu çocuğu. Beş parasız kalana kadar teklif vermeye devam edeceğim.

Ama yapmıyor.

Çünkü benim sahip olduğum kaynakların ve gücün yakınından bile geçemez. Ve şimdi bu odadaki herkes bunu biliyor.

Müzayedeci çekicini indirdi. "Birinci masadaki çok seçkin beyefendiye satıldı."

Kolye bana getirilirken insanlar alkışlıyor ve hayranlıkla izliyorlar. Kolyenin içinde bulunduğu kutu açık ve elmaslar siyah kadife üzerinde ışıltılı parlıyor.

Herkes merakla izlerken, gerdanlığı kutudan çıkarıp Brooke'un ince boğazına geçiriyorum ve tokasından tutturuyorum. Nefes nefese kalıyor ve oda zevk mırıltılarıyla inliyor.

Karşıdan beni izleyen Vlad'a bakıyorum.

Sonra onu tek bir şeyi okuyan karanlık bir bakışla sabitliyorum.

Benimkini.

BROOKE

Müzayede bittiğinde tuvalete gitmek için müsaade istiyorum.

Bu da neydi böyle?

Lev'in Vlad'a bir şeyler anlatmak için üzerime işemesini bekliyordum.

Aynanın karşısında durup yansımama bakıyorum. Boynumdaki ısıltılı elmas gerdanlığa.

Üç yüz bin dolar değerinde. Ve hiçbir şey olmamış gibi imzaladı.

Sonra bir tasma gibi boynuma doladı.

Önünde diz çöktüğümü, tasmanın gerdanlığıma bağlandığını ve güçlü elleriyle sıkıca kavradığını hayal ettiğimde tenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

Bacaklarımın arasında şehvet çarpıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Ben artık böyle biri miyim?

Taşlara dokunuyorum. Soğuk ve sertler. Ve şimdiye kadar gördüğüm tüm mücevherlerden daha güzeller.

Müzayedeye geri dönerken koridordaki odalardan birinde konuşan iki sese kulak misafiri olunca koridorda duruyorum. Biri Lev, diğeri de masanın karşısında oturan sarışın. Lydia, göz kırpmayan.

Midemde garip bir karıncalanma oluyor.

"Yanında birini getirdiğini görmek beni şaşırttı," diyor, sesinde hafif bir gerginlikle.

"Kim, sarışın mı?" Lev kayıtsızca sorar.

Lydia şakacı ve flörtöz bir kahkaha atıyor. "Evet, Lev, sarışın olan. Kim o? Merak ettim. Seni daha önce kolunda bir kadınla hiç görmemiştim. Onu böyle bir şeye getirdiğine göre özel biri olmalı."

"O özel biri değil. Bir randevuya ihtiyacım vardı ve o da elbise içinde iyi görünüyor."

Hmph.

"Bunu küçümsüyorsun. Boynunda bir sürü elmas asılı." "Ki onları saklamayacak. O mücevherleri ben istedim. Ama onun için değil."

"O zaman neden boynuna astınız? Sanki ona sahip çıkıyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Lev güler. "Çok fazla anlam yüklüyorsun. Onları başkasının üzerine koyacak değildim. Diğer teklif sahibinin ne kaybettiğini görmesini istedim. O sırada bunları onun üzerine koymak iyi bir fikir gibi göründü."

"Yani onu diğer teklif sahibinin yüzüne vurmak için kullandın. Oh, Lev, bu kadar yaramaz olmana bayılıyorum." Bir cilveli kahkaha daha ve midem bulanıyor. "Yani ona gerçekten ilgi duymuyor musun?"

"Zerre kadar değil. Dediğim gibi, benim tipim değil. Benim zevklerime göre biraz uysal."

Bunu söyleme şekli - o kadar soğuk ve tereddütsüz - olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Aslında, kemiğe kadar kesiyor.

Lydia gülüyor. "Senin liginin dışında görüldüğünü düşünmüştüm. Biraz yavan. Ama ilgileniyor Lev. Sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

"O zaman bir hata yapıyor. O bir amaç için bir araç."

Kılandım.

İşte yine o lanet cümle.

"Oh, nasıl yani?"

"İnsanlar bu tür etkinliklere katıldığında bir randevuya ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Onlara ihtiyacım olmadığını gösteriyorum. Brooke onlara kolumda bir kadın olmasının anlamsız olduğunu ve hiçbir değer taşımadığını göstermek için burada. Ve bunu çok iyi yapıyor."

"Oh, sen bir düzenbazsın, Lev Zarkov," diyor ve yine o cilveli kahkahayı atıyor.

Yeterince duydum.

Ceketimi aramaya çıktım. Etrafta parya gibi dolanacak değilim.

O kadar kırgın ve kızgınım ki burada bir dakika daha kalmaya dayanamıyorum.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bana iyi bir adam olmadığını bile söylemişti.

Yine de uçakta tanıştığım adamı kaybetmenin yasını tutan küçük bir parçam var. Çekici, özenli ve eğlenceli olan bu adam, şu anda bağlı olduğum bu canavardan çok daha fazlasıydı.

Paltomu buldum ve kapıya yöneldim.

Ben hiç de iyi bir adam değilim.

Kendisi söyledi.

Şaka gibi.

O sadece kötü bir adam

değil. O lanet bir pislik.

LEV

Lydia'nın pençelerinden kurtulduktan sonra Brooke'u aramaya koyuluyorum ve onu ceketini silkerken buluyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gidiyorum."

Kör değilim. Bana kızgın olduğunu söyleyebilirim. "Burada işimiz bitmedi," diyorum.

"Sen olmayabilirsin ama ben öyleyim."

Beni itti ve kapıdan fırladı.

Arabaya tırmanırken ona yetiştim. Kapıyı üzerime çarpıp kilitliyor, ben de diğer taraftan binmek zorunda kalıyorum.

Arabayla eve dönerken susuyor ve camdan dışarı bakıyor. Oyun oynamayı sevmediğim için ona baskı yapmadım.

Onun ruh haline uymayacağım.

Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, pekala söyleyebilir.

Ama eve vardığımızda odasına gitmeye çalıştığında onu durduruyorum.

Bu işten o kadar kolay kurtulamayacak.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdanıyorum. "Bütün oyuncaklarını oyun parkından dışarı atıp sonra da hışımla çekip gidemezsin. Oyun oynamayacağım - ya bana sorunun ne olduğunu söylersin ya da kendini odana kilitleysin ve konuşmaya hazır olana kadar dışarı çıkmazsın."

Neyse ki beklememe gerek yok çünkü içini dökmek isteyecek kadar kızgın.

"O kadınla konuştuğunu duydum."

"Kiminle?"

"Size diliyle sizi yalayarak öldürmek ister gibi bakan sarışın kadın."

Lydia.

"Ne olmuş yani?" diye sordum. Sonra ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum ve ikiye ikiye birleştiriyorum.

"Benim hakkımda söylediklerini duydum."

"Lydia tam bir dedikoducu. Seninle zerre kadar ilgilendiğimi düşünürse, kaynaklarını senin hakkında her şeyi öğrenmek için kullanır. Ve o lanet bir tazı gibidir. Her şeyi öğrenir. Ve şu anda, bu baş ağrısına ihtiyacım yok. Yani evet, ne dediysem onu söyledim."

Lydia Jones'u gördüğüm an, onun gevşek dudaklarıyla başa çıkmam gerektiğini fark ettim. Herkesin çayını dökmekle ünlüdür. Brooke'un geçmişini araştırırsa öğreneceği şeylerin tehdidi az olsa da, şu anda onsuz da yapabileceğim bir baş belası.

Onu gördüğümde tepki gösterdim. Brooke'un varlığını küçümsemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Ama Brooke'un ne kadar incindiğini görmek bana fazla

inandırıcı olduğumu söylüyor. "Bana vanilya dedin.

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Mesele bu mu?"

"Hayır, bir dakika önce senin tamamen ruhsuz olmadığını düşünürken, bir dakika sonra yanıldığımı kanıtlamanla ilgili."

"Şımarık, meraklı bir dedikoducuya yalan söyleyerek mi? Çünkü onun senin geçmişini araştırıp Wilson'ı bulmasını ve sonra biraz daha araştırmasını istemiyorum."

"Bu sadece onu öldürdüğün takdirde geçerli olur," diye
bağırıyor. "Ve bu henüz masadan kalkmış değil," diye
bağırıyorum.

Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor ve onu incittiğimi görebiliyorum.

Onun sadece bir araç olduğunu düşünürsek, bu beni o l m a s ı gerekenden
daha kötü hissettiriyor.

Sikeyim.

"Seni duydum Lev." İri gözleri bunu saklamaya çalışıyor ama yaralı. Ve
lanet olsun, eğer bu beni bok gibi hissettirmiyorsa.

Sesimi yumuşatıyorum. "Çünkü benim dünyamda inandırıcı olmak
zorundayım. Özellikle de yalan söylerken."

"Evet, senin dünyanın berbat ve ben ondan uzaklaşmak için
sabırsızlanıyorum." Kapıya bakıyor ve kaçmaya çalışacağını
biliyorum.

Ve bunu yaptığında, peşinden fırlayıp bileğini yakalıyorum ve onu duvara
yaslıyorum.

Mücadele ediyor. "Bırak
gideyim." "Beni dinleyene
kadar olmaz."

"Ne söyleyeceğin umurumda değil. Görünüşe göre yalan söylemekte iyisin,
hatırladın mı? Senin sözlerin, benim değil."

Gözlerim dudaklarına düşüyor. Bu kadar yakından, boğazında hızla atan
nabzını görebiliyorum, tam da etrafına kaydırduğım elmas gerdanlığın
üzerinde.

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Ona ne söylememi isterdin, ha? O elbiseyi üzerinden yırtıp atmayı ne kadar çok istediğimi mi?"

Tenini mi? Altımda kıvrılırken ismimi inletmeni ne kadar çok istiyorum?
Seni o kadar çok becermek istiyorum ki dayanamıyorum."

Elimde çırpınıyor. "Yapma."

Ama bu zayıf bir protesto. Gözleri ateşle dolu.

"Geceyi senin amının derinliklerine gömülerek geçirmeyi ne kadar çok istediğimi ona söylememi istiyorsun, seni her gördüğümde aklım başımdan gidiyor."

Daha çok mücadele ediyor. "Cehenneme git. Wilson döner dönmez buradan gidiyorum."

Gözlerimiz hararetli bir şekilde kilitlendi.

"Korkarım bu imkânsız," diyorum. "Neden?"

"Çünkü Wilson geri gelmeyecek."

BROOKE

İçime bir korku düşüyor ve donup kalıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Lev duvardan uzaklaşır ve odayı geçerek masasına gider, sarı bir zarf alır.

Omurgam karıncalanmaya başladı. Yanlış bir şeyler var. O zarfın içinde her ne varsa iyi değil.

"Sizin için geri dönmeye niyeti yok. Dairenden ayrıldığı gece ABD'den kaçtı. İngiltere'ye oradan da Ibiza'ya uçtu. Oregon üzerinden değil."

Yalan söylüyor.

Wilson pisliğin teki ama öldürülebileceğimi bile bile bunu

yapmazdı. "Hayır," diye fısıldadım.

Lev bana sarı zarfı uzattı. "Devam et,

kendin bak."

Zarfı açtım ve midem bulandı. Yalan söylemiyordu. İçinde bir dizi fotoğraf vardı.

"Bunlar dün ve bugün onu takip eden adamlarım tarafından alındı."

Fotoğraflara bakarken Lev'e sırtımı dönüyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de yüzümde şimdiden beliren acıyı görmesini istemiyorum.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak fotoğrafları karıştırıyorum.

Fotoğrafların bir kısmında Wilson bir barda içki içip gülüyor ve bratva ile başı dertte olan bir adamın olması gerektiğinden daha rahat görünüyor. Bir sonraki fotoğrafta gündüz geceye dönmüş, dans edip içiyor, yumruklarını sıkıyor ve bikinili bir genç kızı özensizce öpüyor. Diğer fotoğraflarda ise bir havuzun etrafında ve bir başka gün de plajda güneşlenirken görülüyor.

Wilson en iyi hayatını yaşarken ben burada onun aptal kışını kurtarmaya çalışıyorum.

Tam da beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtladı.

Fotoğrafların parmaklarımın arasından geçip yere düşmesine izin verdim. "Gerçekten geri gelmeyecek."

"Hayır, o çoktan yeni bir hayat satın aldı. Yeni bir isim. Yeni kimlik."

"Onu öldürecek misin?" Kendimi tutuyorum çünkü cevabı biliyorum. Lev saygısızlığı kabul etmez. Wilson'a bunu hayatıyla ödetecek.

"Bu size bağlı," diyor.

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani benim bir eşe ihtiyacım var, senin eski sevgilinin de nabzının atması gerekiyor." "Yani-?"

"Evet, *Zayka*. Benimle evlen ve *mudak* yaşasın."

"Kale direklerini değiştirip duruyorsun," diyorum.

"Hayır, ben değil, Wilson biliyor. Anlaşmamızı bozdu, bu yüzden adamlarıma onu öldürmelerini emretmeliyim. Ama kendimi öyle bir çıkmazın içinde buldum ki, bana yardım edebilirsin.

ile. Bu yüzden öldürme kısmından vazgeçmeye ve evlenmeniz karşılığında size onun özgürlüğünü teklif etmeye hazırım."

"Peki bu evlilik ne kadar sürecek?" "On iki ay."

Yüce İsa. Bütün bir yıl.

"Sadece ismen," diye ekliyor.

Bu da bir sonraki sorumu cevaplıyor. Evliliğimizi tamamlamayı bekliyor mu?

"Sana çok iyi bakılacak. Karşılığında, toplum içinde benim sadık karım olarak görünmeni istiyorum."

"Eğer kabul etmezsem, Wilson'ı öldürecek misin?" "Evet."

"Ya artık bunu umursamıyorsam? Yani, neden umursayayım ki? Beni o kadar çok hayal kırıklığına uğrattı ki, neden onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı askıya alayım ki?"

"Çünkü onu kurtarma şansı varken, buna değmese bile çekip gidemeyeceğini biliyorum."

Sanırım o anda ondan nefret ediyorum. O haklı, tabii ki.

Wilson ne kadar yardımımı hak etmese de çekip gidemem. Çünkü onun ölümünü omuzlarımda taşıyarak yaşayamam.

Ellerim sadece bağlı değil. Önümde duran canavara zincirlenmişler.

"Bunu neden yapıyorsun?" Nefes alamayacak kadar hayal kırıklığına uğramış hissederek soruyorum. Sadece Wilson tarafından değil, Lev tarafından da. Daha birkaç saat önce elimi tutup kendimi güzel hissetmemi sağlamıştı ve ben de gerçek bir randevuda olduğumuzu düşünerek kendimi kaptırmıştım.

Ama her şey bir anda değişti.

Tekrar.

Lev soğuk bir ifadeyle, "Bu sadece amaca giden bir yol," diyor.

Sanki kendimi bu kâbustan kurtarabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. "Yarım saat önce Lydia'ya varlığımı küçümsüyordun. Şimdi de seninle mi evleneceğim?"

"Lydia'ya söylediklerim bana onun can sıkıcı, her şeye burnunu sokan tavırlarından biraz zaman kazandırdı. Seni bratva'ya nişanım olarak ilan etmek, aileye para kadar değer vermediğimi düşünen yaşlı vory'nin gözünde beni pakhan olarak güvence altına alacak."

"Öyle ya da böyle, ben senin satranç oyunlarında sadece bir piyonum," diye mırıldanıyorum. "Böyle düşünmek seni daha iyi hissettirecekse, hiç durma."

"Gerçek bu."

Alay ediyor. "Gerçek her zaman öznel, *zayka*." "O zaman senin için üzülüyorum," diye çıkışıyorum. "Ya reddedersem?" "O zaman adamlarım Wilson'dan kurtulur."

"Ya ben?"

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Sanki hiç kimse ona kaderini sorgulamamış gibi. "Henüz karar vermedim."

İçimden biraz ölüyorum.

"Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var," diyorum sessizce.

Evlilik konusunda başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun Lev'le evlenmek zorundayım, yoksa Wilson ölür. Ama düşünmem gereken şey bu değil. Gerçekliğimin ne hale geldiğini düşünmeliyim. Yaşasam da ölsem de umurunda olmayan ezik bir eski sevgili. Ve yaşayıp yaşamayacağımı kontrol eden velet bir sahte erkek arkadaş.

Hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve kaybımı çok derinden hissediyorum.

Ama Wilson'ın ölmesine izin veremem, bunu hak eden bir pislik olsa bile. Onu kurtarmak için bir şeyler yapabilecekken, yapacağım. Kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmıyor olsa bile.

Ve eğer bu, geleceğimi elinde tutan bu adamla evlenmek anlamına geliyorsa, evlenirim.

Ama bu gece ayrıntılarla uğraşacak havada değilim. Düşünmek için biraz alana ihtiyacım var. "Bırak da uyuyayım."

Lev başını sallar. "Peki, bunu yarın konuşuruz." İzninizi isteyip yatak odama kaçıyorum.

Kendimi yatağa hazırlamak için gerekenleri yapıyorum. Makyajımı çıkarıyorum ve uzun bir duş alıyorum, ılık suyun altında duruyorum ve hayal kırıklığımı ve üzüntümü gidermesi için dua ediyorum.

Sonra yatağıma girdim ve ağlamaya başladım.

Wilson'a karşı herhangi bir sevgi beslediğimden değil; o duygular, hiç gerçekleşmeyen düğün günü yok oldu.

Hayır, ağlıyorum çünkü şimdi gerçekten nefret ettiğim bir adamı kurtarmak için katlanamadığım bir adamla evlenmek zorundayım.

BROOKE

Ertesi günü yatakta hayatımın bu kâbusa dönüşme şeklini anlamaya çalışarak geçiriyorum. Üzgün ve boş bir şekilde uyandım ve sonra en çok incindiğim şeyin Wilson olmadığını fark ettiğimde öfkeye daldım. Lev ve kurduğumuzu sandığım bağdan sonra bana yaptıkları. Sadece tanıştığımız gece değil, dün gece müzayedede bana karşı açık ve samimi davrandığında da.

Ne kadar saf olabilirim ki?

Bu sadece bir amaç için bir araç oldu. Ya da o bana öyle söyleyip duruyor.

Canım yanıyor ama her nasılsa, durumun umutsuzluğuyla birlikte mücadele ruhum azalmadı.

Hayır, içimdeki kavgacı kız bu işi onun için kolaylaştırmamaya kararlı.

Lev için işleri zorlaştırma düşüncesi bile moralimi yükseltmeye ve adımlarıma yeniden bir kıvılcım katmaya yetiyor.

Moralimi daha da yükseltmek için banyoda bulduğum tırnak makası, törpü ve güzel bir pembe ojeyle şezlongda kendime manikür-pedikür yapıyorum. Şu anda yüzüne bakmaya bile tahammül edemediğim bir Rus mafya babası yüzünden sefil bir köşeye sıkışmış olabilirim ama en azından orada sıkışıp kalmışken seksi tırnaklar takınabilirim.

Öğleden sonra, Elsa bana kızıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gönderdiğinde yükselen ruh halim daha da güçleniyor.

Sizi özledim
çocuklar.

Seni özlüyoruz.

Bazı günler keşke hiç
gitmeseydim diyorum.

Evini özlemiş gibisin.

Ona gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyorum. Ona ne yapacağımı sormak için.

Yeni işim oldukça zorlayıcı. Patronum biraz zorba.

İyi olduğuna emin misin?

CEO'nun kahvesini zehirllemek istemem dışında, gerçekten iyiyim.

Aslında, o mesajdan kurtulun... Kanıt için mahkeme celbi
gönderebilirler.

O kadar kötü
mü?

"İnanamazsın," diye mırıldanıyorum kendi kendime bir mesaj daha yazarken.

Şeytan'ı çaylak gibi gösteriyor * şeytan emoji *

* gülme emoji *

Hepimiz önümüzdeki birkaç hafta içinde NYC'ye gelmeyi
düşünüyoruz. Sizin için hangi tarihlerin uygun olduğunu bize
bildirin.

İşten kontrol edeceğim. Çılgın saatler.

Yalan söylediğim için kötü hissediyorum. Ve arkadaşlarımı oyalamaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar. Ama onları bu karmaşanın içine çekmeyi göze alamam. Ne yapacağımı bulana kadar onları Lev'den mümkün olduğunca uzak tutmalıyım.

Ziyarete geldiklerinde bir kocayı saklamak biraz zor, Brooke.

Gitmeliyim, vaftiz kızın meme istiyor.

Bir milyon öpücük-kalp emojisiyle imzayı attıktan sonra duşa giriyorum ve dün geceki olayları kafamdan atıp hayatımdaki iyi şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Arkadaşlarım ve sevimli vaftiz kızım gibi.

Yine moralim yükseliyor ve bunu gerçekten yapabileceğime inanmaya başlıyorum. Beni buna zorlayan canavarla evlenebilirim ve bu yüzden yıkılmayabilirim.

Ama ben duştan çıkarken kapı çalındı ve gelen Enya'ydı. Tatlı yüzü kapı aralığında belirdi. "Bay Zarkov sizi ofisinde görmek istiyor."

Ve hemen ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bunun onun için kolay olmayacağını görmesini sağlayın.

"Lütfen pakhan'a başka planlarım olduğunu ve davetini üzülerek reddettiğimi söyleyin."

Enya emin görünmüyor. "Başka planlar mı?" "Evet, önemli, acil planlar."

Kaşlarını çatıyor. "Ne olduklarını bilmek isteyecektir." "Ona saçımı yıkadığımı söyle."

Kafası karışmış görünüyor. Ve tabii ki öyle. Patronunun beni onunla evlenmeye zorladığını ve bu yüzden yanıyor olsa bile üzerine işlemeyeceğimi bilmiyor.

"Bu onu çıldırtacak," diye fısıldıyor.

"O zaman bununla başa çıkmak ve duygularını kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalacak. Ve eğer sana kızarsa, bunu benimle konuşabileceğini söyle." Elini tutuyorum ve ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Her şey yoluna girecek."

O gidiyor, ben de arkasından kapıyı kapatıyorum ve kendime çarpışmaya hazır olmam gerektiğini söylüyorum. Çünkü içimden bir ses Lev'in reddimi kabul ettiğinde tüm evin sarsılacağını söylüyor.

BROOKE

Birkaç dakika içinde yatak odamın kapısı pat diye açıldı ve Lev kapı aralığında dikildi, kızgınlığı alev gibi yayılıyordu. "Üzülerek mi reddediyorsun?"

Üzerimde hâlâ bir havludan başka bir şey yokken, omuzlarımdaki ani gerginliğe rağmen huysuz pakhan'dan korkmayı reddediyorum. "Bu doğru."

Havluyu göğsümün etrafında sıkıyorum ve Lev'in ateşli bakışları üzerimde geziniyor.

Bana doğru yaklaşıyor. "Birbirimizi anladığımızı sanıyordum - sana söyleneni yapacaksın."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sen benim karım olacaksın-"

"Henüz seninle evlenmeyi kabul

etmedim." "Ama edeceksin."

"Balla sirkeden daha çok sinek yakalanacağını sana kimse öğretti mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturup havluyu göğsümün etrafında daha sıkı tutmaya çalışarak söylüyorum. Geriye dönüp baktığımda, ayıyı dürtmeden önce bir çift külot ve havludan daha fazlasını giymeliydim.

Yine ateşli bakışları üzerimde geziniyor, tenimi yakıyor ve kalbimi hızlandırıyor. "Neden beni kızdırmaya çalışmakta ısrar ediyorsun?" diye homurdanıyor.

"Belki bana karşı biraz daha nazik olsaydınız, ofisinizde size katılma davetinizi kabul edebilirdim. Belki bana hak ettiğim saygıyı gösterirseniz, ben de bu duyguya karşılık verebilirim."

Bana doğru tehditkâr bir adım daha atıyor. Avını takip eden bir panter gibi. "Karım olarak, sana söylediklerimi yapmanı bekliyorum."

"Umarım hayal kırıklığına alışkınsınızdır."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Hayal kırıklığına uğramayı iyi beceremem." "Ben de bana şantaj yapılmasını iyi karşılamıyorum."

"Şantaj benim yapabileceklerimin yanında hiçbir şey," diyor, sıcaklığı etrafımızda dönüyor. "Eğer bu işe yarayacaksa benim dünyama alışman gerekecek."

"Ben aynı fikirde değilim."

Kaşları havaya kalktı. "Katılmıyor musun?"

"Eğer seninle evlenmeyi kabul edersem, ki henüz etmedim, hak ettiğim saygıyı gördüğüm sürece benden bekleneni yapacağım. Bu da beni çağırmayacağın anlamına geliyor. Şu andan itibaren benden bir şey istiyorsan, sen isteyeceksin." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Güzel."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Bu oyun zamanı değil, Bayan Masters."

Parmağımı göğsüne soktum. "Hayır, oynadığınız benim hayatım Bay Zarkov."

Üzerimde yükseliyor. Yine kendini kaybedecekmiş gibi görünüyor. Çenesi gergin. Gözleri kararmış. Her an bağırmaya başlayabilir.

Ama sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve öpücüğünü ağzımın içinde eziyor. Bedenim bastırılmış cinsel enerjiyle öyle sıkı sarılmış ki ona karşı koyamıyorum.

Aslında ben de onu öpüyorum ve son iki günün tüm hüsrânı dağılırken öpücük şiddetli ve sınırsız oluyor.

Ateşle oynuyorum ama en azından kendi şartlarımla oynuyorum.

Onu geriye, şezlonga doğru yürütüyorum ve kucağına tırmanıyorum.

Kalçalarımın arasında, sikinin sert hatları ağrıyan klitorisimin ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlıyor.

Ona sürtünüyorum, inletiyorum.

Elleri havluyu gevşetmek için yukarı kayıyor ve onu yere gönderiyor. Hâlâ beni öpüyor, avuç içleriyle meme uçlarımı okşuyor ve tekrar öpüşürken inliyor.

Artık dikkati iyice dağıldığına göre, yan masada bıraktığım tırnak makasına uzanıyorum ve Lev'in boynuna yaklaştırıyorum. Sadece küçükler ama şah damarını delebilecek kadar keskin ve sivriler.

Dudaklarımı ondan çekiyorum.

"Ben bir seks oyuncağı değilim," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Aleti amımda zonkluyor, kasıklarına çiğ bir zevk yayıyor.

"İyi oynadın, *zayka*," diyor en ufak bir endişe belirtisi göstermeden. Aslında dudaklarında bir eğlence dansı var. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Makasın ucunu boynunun derinliklerine bastırıyorum. Kan akıtacak kadar değil ama acının gözlerinde parladığını görecektedir. Saklamaya bile çalışmıyor çünkü acıdan korkmuyor. Acıdan zevk alıyor.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Birlikte geçirdiğimiz gece büyük bir hataydı ve bunu bana karşı kullanmana izin vermeyeceğim. Anlıyor musun? Önümüzdeki on iki ay boyunca seninle sıkışıp kalmış olabilirim ama yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda bırakılmayacağımdan eminim."

Yine siki bacaklarımın arasında zonkluyor. Bundan zevk alıyor ve şu anda çok tahrik olduğumu itiraf etmekten korkmuyorum. Sikinin sert hatlarının külotumun ön kısmına sürtünmesinden mi yoksa benim

Birlikte geçirdiğimiz son geceden beri seks yapmadık ve onu böyle görmek son duyularımı da kaybetmeme neden oluyor.

Vücudum serbest kalmak için çığlık atıyor ve şu anda sağduyumdan daha yüksek sesle bağırıyor.

"Öte yandan benim, senin benden zevk alman konusunda hiçbir çekincem yok." Gözleri şehvet ve sıcaklık karışımıyla parıldıyor. "Bana ne yaptığını hissedebilirsin. Fermuarımı aç, *Zayka*. Benden ne istiyorsan al."

Elleri kalçalarımı buluyor ve beni ereksiyonuna karşı daha sert bastırıyor. Dışlerimi dudağıma bastırıyorum, vücudum yanıyor, külotum uyarılmayla ıslanmış.

"Teslim ol. Benimle daha sonra savaşılabirsin. Ama şimdilik tek yapman gereken vücudunun sana yalvarmasına boyun eğmek."

Başım dönüyor.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Çenemi tutuyor ve başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Böyle pis bir ağız cezalandırılmayı hak ediyor. Kelimeleri söyle, ben de senin için seve seve mahvedeyim."

"Siktir git," diye tekrarlıyorum.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, ağzımı yalayıp yutuyor.

Ama geri çekiliyorum çünkü dudaklarından daha fazlasına

ihtiyacım var ve o da bunu biliyor. Pantolonunun fermuarını açıyor

ve sikini serbest bırakıyor.

Hatırladığımdan daha büyük. Geniş kafalı kalın bir şaft tüm orgazmları vaat ediyor.

Geniş tabanı kavırıyor. "Bırak beni, *Zayka*. Sikimi al, istediğini almak için beni kullan."

Dudaklarımı yalıyorum. Bunu durdurmam gerektiğini biliyorum ama durdurmak istemiyorum. İnanılmaz derecede gerginim, patlamaya hazır sımsıkı sarılmış bir yay gibiyim. Bu rahatlamaya ihtiyacım var. *Bunu istiyorum*.

Makası derisine daha sert bastırıyorum. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Gözleri kötülükle parlıyor. "Belki de."

"Senden hâlâ nefret ediyorum."

Çenemi tutuyor. "Güzel."

Beni tekrar öpüyor, güçlü ve vahşi. *Emredici*. Ve ben bittim.

Makası bırakıyorum ve bir elimle uzunluğunun tabanını kavriyorum ve diğer elimle külotumu kenara itiyorum. Şişmiş başının üzerinde geziniyorum.

"Al onu," diye dudaklarımı törpülüyor Lev. "Hepsini al."

Çok yavaşça üzerine çöküyorum ve gözlerim aniden doluyor.

"İşte benim iyi kızım." İnliyor, şehvet ve zevk dolu bir inilti. "Hepsini al, *zayka*, her santimini al."

Ona binmeye başladığımda benden bir inilti kaçıyor ve elleri kalçalarımı kavrayıp beni leğen kemiğinin üzerinde ileri geri çekiyor.

Kendimi sabitlemek için omuzlarına tutunuyorum. Aramızda sıcaklık girdapları oluşuyor. Bacaklarımın arkasında ter birikiyor ve yapışkan bir sıcaklık tenime doğru ilerliyor, ama kahretsin, uyluklarımın arasında oluşan tatlı gerilimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

"O güzel amını sık, *Zayka*, *sikimi* sık," diye homurdanıyor. "İşte bu, amın o kadar sıkı ki... o kadar sıkı ki..."

Hareket etmeye çalıştığında onu durduruyorum. "Hayır."

Kontrolün bir kısmını geri alıyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve gözleri cinsel bir zevkle parlıyor.

Amımı onun boyuna doluyorum ve yüzündeki o gülümsemeyi siliyorum.

"Siktir..." diye homurdanıyor ve kafası geriye doğru şezlonga düşüyor. "Bunu yapmaya devam edersen *Zayka*, er ya da geç boşalacağım."

İnliyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

"Güzel, o zaman içime boşal," diye nefes alıyorum vahşi öpücükler arasında. "Beni döllerinle doldurmanı istiyorum."

Bu onu uçuruma sürüklemeye yeter.

O kadar ilkel ve çiğ bir hırıltı çıkarıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

Saçlarımı tutup bileğinin etrafında sıkıyor ve orgazmım patlayan bir bomba gibi içimden fişkırıyor. Kucağında çözülüyorum, amım onun sikine karşı sarsılıyor, inlemelerim sınırsız ve yüksek.

Gözlerim kapalı, ona doğru sarkıyorum. Vücudum çok iyi hissettiriyor. Nefes alış verişimiz düzeldikçe alnımı onunkine değdiriyorum.

Çizgiyi aşmış olabilirim ama şu anda umurumda değil.

"Kendini bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görüyor musun?" "Daha sık bırakmalısın."

Beni öpmek için hamle yapıyor ama ben yüzümü çeviriyorum. Ama çenemi tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, öpücüğü tenime işliyor. Karşı koymuyorum. Ne anlamı var ki? Sadece onu istediğimi inkar ediyorum. Ben de onu öpüyorum ve kalçalarımın arasında yeniden bir zonklama başlıyor ve sikinin etrafında kenetleniyorum.

İnliyor. "Ne açgözlü küçük bir *kiska*."

Kıçımı tutuyor ve hiçbir şeyim yokmuş gibi bizi şezlongdan kaldırıyor ve yatağa doğru yürüyor. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında, siki bedenimden kayıyor ve döllerini bacağımdan aşağı süzülüyor.

Aleti hâlâ sert ve güçlü kalçalarının arasında ağır ağır sallanıyor, ikimizin karışımıyla parlıyor.

Güzel dudaklarında hınzır bir sırıtışla beni döndürüyor, yatağın kenarına bastırıyor ve tekrar vücuduma giriyor.

Zevkten haykırıyorum, üzerimde yükselirken boyun eğiyorum, benden alıyor ama aynı zamanda bana çok şey veriyor.

Her şey çok sert ve hızlı oluyor. İtişler. İçimin derinliklerinden gelen zevk dalgası. Güçlü parmakları kalçalarımı kavırıyor ve ben dağılıp tekrar boşalmaya başlayana kadar vücuduma ağır darbeler indiriyor.

"İşte bu, *Zayka*. Sikime gel," diye inliyor. "Bu benimle dövüşmekten daha iyi değil mi?"

Haykırırken ellerim yatağı yumrukluyor, ikinci orgazmım o kadar büyük bir güçle içimde yükseliyor ki bir an için bu ölümlü düzlemi puslu beyaz ışık ve yıldızlarla dolu bir yere terk ediyorum.

"Oh Tanrım..." İnliyorum.

Ama benimle işi bitmemiştii. Çekip beni döndürüyor ve o kadar esnek ve yumuşağı ki bacaklarımın gerçekten çalıştığına şaşıyorum. Onları birbirinden ayırıyor ve sikini içime öyle bir sokuyor ki nefesim kesiliyor.

"Bu amcığa sahip çıkarken yüzünü izlemek istiyorum," diye homurdanıyor. "İçine boşalırken benimkini izlemeni istiyorum."

Yaptığı şeyle sarhoş oluyorum ve ağır göz kapaklarının arasından sikinin vücuduma girip çıkmasını, amımın onun dölüyle ve benim uyarılmamla kayganlaşmasını izliyorum.

Lanet olsun. Onun içimde kaybolmasını izlemek çok seksi ve onun tarafından domine edilmenin yeni favori şeyim olduğuna karar veriyorum.

Onu aşağı çekiyorum ve aç bir kadın gibi öpüyorum. Üç numaralı orgazma ulaşmaya çalışıyorum ve eğer bu ondan almam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kıkırdıyor ve dilini derinlere sokuyor, beni o kadar sert öpüyor ki sonrasında bıyıklarımın yanacağını biliyorum. "Senin bu halini seviyorum."

Orgazmın eşiğinde sallanıyorum. "Bunun bir anlamı olduğunu düşünme. Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Nefret sikişi harika bir sikiş."

Kıkırdıyorum ve o daha derine girerken dudaklarına karşı nefes alıyorum.

"Çok eziksin." "Seni on dakika içinde üç kez boşaltabilecek kadar ezik."

"Tekrar boşalacağımı kim söyledi?" Nefes nefese kaldım. *Kesinlikle tekrar boşalıyorum*.

"Belki de durmalıyım o zaman-"

"Eğer durursan, Lev, seni öldürürüm." *T a n r ı m , çok yaklaştım*. Eğer durursa, kendiliğinden yanacağım. "Seni yavaş yavaş öldüreceğim," diye inliyorum.

Sırıttıyor ve bana karşı sertçe öğütüyor ve sürtünme sanki tüm zaman boyunca onun planıymış gibi üç numaralı orgazmı patlatıyor.

Geliyorum ve yüksek sesle geliyorum.

Lev takip ediyor ve daha yüksek sesle geliyor. Ve Tanrım, o kadar uçmuş durumdayım ki ne zaman ineceğimi bilmiyorum - tabii inceksem.

İçime boşalıyor, dış uzayda kaybolurken itiş gücü yavaşlıyor ve sığlaşıyor.

Bana yaslanıyor, kokusu ipek gibi üzerime siniyor. Başını kaldırdığında gözlerinde hınzır bir parıltı var.

"Bu anlaşma on iki ay için" diyor. "Ve?"

"Onları çok zevkli hale getirebiliriz." "Ne öneriyorsun?"

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma." İçimden yavaşça çıktı ve dölleri yatağa döküldü.

"Senin seks arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

"Seni becermek hoşuma gidiyor, *Zayka* ve çıkardığın seslere bakılırsa, sanırım sen de bundan hoşlanıyorsun." Kendini ayarlıyor ve pantolonunun fermuarını çekiyor.

Banyoya doğru kayboluyor ve geri döndüğünde elinde nemli bir bez tutuyor. Kalçalarımı ayırarak serin ve nemli bezi bacaklarımın arasından geçiriyor ve soğukluk zaten yanmakta olan tenimi anında rahatlatıyor. Onunla önceki deneyimlerime bakılırsa, yarın canım yanacak.

Hareket etmiyorum. Amımı ve altımdaki yatağı nazikçe dağıtırken bacaklarımı ayırıp öylece oturuyorum. Kucağına tırmanıp sikinin üzerine oturduğumda utangaçlığım bir anda yok oldu.

"Peki ne olacak? Kavga ederek zaman mı kaybedeceğiz yoksa sikişerek iyi vakit mi geçireceğiz?" diye soruyor ve bezi uyluğumun üzerinde şefkatle gezdiriyor.

Kaybedecek neyim var ki?

On iki ay içinde tüm bunlar sona erecek ve Lev hafızalardan silinecek.

Ama bu durumu hayatımın en iyi seksiyle katlanılabilir hale getirebilirim.

Sonuçta, hangisi daha iyi bir seçenek? Onunla her adımda savaşmak ve sürekli hayal kırıklığı içinde yaşamak. Ya da bunları vermekten çok mutlu görünen bir adamdan çoklu orgazmlar almak.

İşte o an şeytanın avukatı olmaya karar verdiğim andır.

Hayır, o an şeytanın fahişesi oluyorum.

Ve itiraf etmeliyim ki, nefret etmiyorum.

LEV

"Yani anlaştık mı?"

Bratva'nın yakın çevresinin on iki üyesinin bana baktığı masanın etrafına bakıyorum. Hepsi takım elbiseli. Hepsi başını sallayarak onaylıyor. Biri hariç.

Vadim.

Chicago'da faaliyet gösteren organize bir suç örgütü olan Pitt ile bağlarımızı kesmeyi görüştük. Çıkarlarımız dışındaki işlere karışmaları nedeniyle ilişkimizi sürdürmek için fazla riskli hale geliyorlar. Kaçakçılık, uyuşturucu ve silah gibi karanlık ticaretler. Zarkov adının asla ilişkilendirilmediği üç şey.

Bu bize pahalıya mal olacak. Ancak maddi kayıp, örgütlerinin kaçınılmaz çöküşüne yakalanırsak hapis cezasıyla karşılaştırıldığında okyanusta bir damla olacaktır.

Ama Vadim bağlarını koparmak istemiyor.

Sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Pitt ile ilişkimiz onlarca yıl öncesine dayanıyor. Bu iyi bir ilişki."

"Hayır, bu zehirli bir ilişki. Gençleri kaçırmanın kabul edilebilir olduğunu düşünüyorlar. Zarkov öyle düşünmüyor."

"Ailenin yeni reisi, Geyik Avcısı Solomon. İsmi bu yeni şeylerle lekeledi. Kontrolü geri almak için aileye baskı yapmalıyız. Bazı eski topraklarla konuşun. Neyin tehlikede olduğunu bildiklerinde
."

"Cidden bana Pitt'in en kutsal mekanını ziyaret etmemi ve lanet olası bir darbe önermemi mi söylüyorsunuz? Ne zamandan beri ortaklarımızın siyasetine karışıyoruz? Bunu kabul edemem. Ya sen?"

"O yeni. Genç. Hırslı. Liderlik için çok tecrübesiz. İttifakı bozmadan önce bekleyelim. Kendini asmak için yeterince ipi var. Bırakalım assın. Yakında örgütün başına yeni biri geçecektir."

Şimdi hala Pitt'ten mi bahsediyoruz diye merak ediyorum. "Hayat kendi tasarımlarını mı taklit ediyor, amca?" Tersliyorum. Vadim'in soğuk gözleri masanın üzerinden bana bakıyor.

"Vadim'in inancını başka kim paylaşıyor?" Bakışlarım odadaki her erkeğin yüzünde geziniyor. "Vadim'in dediği gibi Geyik Avcısı Süleyman kendini asana kadar kim beklemek ister? Ya da kim önümüzdeki aylarda hayatlarının mahvolmamasını istiyor, çünkü o *mudaklar* Zarkov'un asla hoş görmediği pisliklerle uğraşıyorlar?"

Sesimdeki harareti tutamıyorum.

"Konuşmaktan korkmayın. Burada tam şeffaflığa davet ediyorum."

Vadim alay ediyor. "Aleks'i restoranında vurarak öldürdüğünüzde tüm şeffaflık neredeydi, ha?"

Yakıcı bakışlarımı amcama çeviriyorum, sesim alçak ve uyarı ile kaynıyor. "Aleks bratva'ya ihanet etti ve bunun tek sonucu ölüm olabilir. İhanet eşittir ölüm. Hepimiz bu kurala göre yaşıyoruz, değil mi?"

Boris Vadim'e, "Pitt bir yükümlülük haline geldi," diyor. "Ve biz yükümlülükleri ortadan kaldırırız."

Vadim'in soğuk gözleri bana kaymadan önce kardeşinin üzerinde oyalanıyor. "Bu doğru. Yükümlülükleri kaldırıyoruz."

Çenem sıkıştı. Bu bir tehdit mi?

Bakışlarımı onun üzerinde keskinleştiriyorum. "Ekleme istediğin bir şey var mı Vadim? Bana ya da diğerlerine söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, yeğenim," diyor.

Ama bakışlarımı kaldırmıyorum. Bana yeğeni olarak hitap etmeyecek. Ben onun lideriyim. Onun patronuyum ve bunu hatırlaması gerekiyor. "Hayır, ne..?"

Bana ters ters bakıyor, dilinden zehir damlıyor ve "*Pakhan*" diye ekliyor.

Ona soğuk bir şekilde gülümsedim, sonra adamlarıma bakmak için gülümsememi kestim. "Yani karar verildi. Pitt ile ittifakımızı bozuyoruz."

Yakın çevredekilerin hepsi başlarıyla onaylıyor.

"Güzel, bu hafta bunun olmasını sağlayacağım." Ayağa kalkıyorum.
"Gitmeden önce bir haberim var."

On iki çift gözün hepsi bana odaklanırken masanın etrafına sessizlik
çöküyor. "Ben evleniyorum."

Toplantıdan amcamın sözlerinin sıcaklığı yakama yapışmış bir halde ayrılıyorum.

Tek umut ışığı Vadim'in yüzündeki memnuniyetsizliği ve pakhan unvanının daha da ulaşılmaz hale geldiğini fark ettiğinde ince dudaklarındaki hırıltıyı görmektir.

Bir eş, bir varis demektir.

Bu da demek oluyor ki bu veledi asla yönetemeyecek.

Bu durumda eş sahte bir eş olsa ve mirasçı sadece ima edilse bile. Çünkü Brooke'un benimle evlenmeye razı olmasının, içine bir bebek koymamı kapsamadığından eminim.

İçimde bir şehvet çarpıntısı var.

Kahretsin, neden Brooke'u hamile bırakma düşüncesi beni tahrik ediyor?

Son birkaç gecedir ellerimizi birbirimizden zor uzak tutuyoruz. Sanki bir baraj patladı ve tüm bastırılmış şehvet ve cinsel gerilim ikimizden de dışarı akıyor.

Ellerimi ondan zor uzak tutuyorum. Aklımı bir kenara bırak.

Onun tatlı vücudunun üzerimde olduğunu düşünmek beni bütün gün sertleştiriyor ve evde beni beklediğini bilmek ayağımı gaza daha sert basmamı sağlıyor.

Gösterge paneline uzanarak evi arama düğmesine basıyorum ve temizlikçi Maria üçüncü çalışta telefonu açıyor.

"Beni Brooke'un odasına bağlayın," diyorum.

"Odasında değil efendim," diyor Maria.

"Nerede o?" Küçük acının şimdi benim için nasıl bir kabus yarattığını merak ederek soruyorum.

"O burada mutfakta. Ona blini pişirmeyi öğretiyordum. Şimdi bizimle ikinci çayı içiyor."

"Biz mi?"

"Enya, Igor ve ben."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şimdiden çalışanlarla arkadaş olması beni neden şaşırtmıyor? Onu sevmek kolay. Etrafında olmak kolay. *İlkel* biliyorum.

"Onu benim için giydir," dedim.

Bir duraklama olur, sonra Brooke hatta gelir. "Umarım bu önemlidir çünkü Igor az önce bana senin şımarık bir bebekken nasıl biri olduğunu anlatmak üzereydi. Şaka yapıyorum, FBI sorgu ekibinin bile ondan bu tür bilgileri alabileceğini sanmıyorum." Telefona şakacı bir şekilde fısıldıyor, "O yarı robot, biliyorsun."

"Kendine yeterince kredi vermiyorsun, *zayka*. Bence bir keşişi konuşturabilirsin. "Lütfen konuşmayı kes" demek için bile olsa."

"Bu bana söylediğin en güzel şey." "Buna alışma."

"Çok geç. Artık çıtayı yükselttin, canavar." Kıkırdıyor ve bu ses hoşuma gidiyor. "Neden beni arıyorsun?"

"Akşam yemeği için bir yer seçin. Maria ya da Enya ile konuşun, size bazı önerilerde bulunabilirler."

"Bana seçim şansını mı veriyorsun? Birilerinin keyfi yerinde olmalı."

"Aslında tam tersi. Sinirlerimi bozacak bir gün oldu. Sessiz bir yer seç. Bir saat içinde evde olurum."

Amcamın saygısızlığı beni sinirlendiriyor. Eve döndüğümde Brooke'u üzerimde sadece benim tişörtlerimden biriyle beni beklerken bulduğumda Vadim'in ve suratsızlığının nasıl kaybolduğuna çok şaşıyorum. Gecem şimdiden çok daha iyi görünüyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Telefonda sesin stresli geliyordu ve biraz huzur ve sessizlik istediğini söylediğinde, neden içeride yemeyelim diye düşündüm." Yatak odasının kapısında durduğum yere doğru yürüdü ve ceketimi üzerimden çıkardı, sonra bir avucunu göğsüme yerleştirdi ve beni yatağa doğru itmeye başladı. "*İçeride yiyelim derken*, ben yiyeceğim, sen de oturup keyfini çıkaracaksın demek istiyorum."

Beni yatağa düşmem için itiyor, sonra önümde diz çöküyor ve o büyük tavşan gözleriyle bana bakıyor.

Uzanıp çenesine dokunuyorum ve parmaklarımı yanağından ayırdığı dudaklarına doğru sürüklüyorum. Dört gece önce kucağıma tırmanıp benden zevk aldığından beri, bu odada saatlerimizi geçirdik, emdik, yaladık ve kalplerimiz tatmin olana kadar seviştik.

Ve yalan söylemeyeceğim. Günlerimin en sevdiğim kısımları bunlar.

Başparmağımı ağzına sokuyorum, sonra alt dudağını tükürüğüyle kaplamak için çekiyorum. Parmağımı tekrar içeri çekip nazikçe emiyor, bu da olacakların habercisi.

İnliyor ve sikim neredeyse fermuarımdan fırlayacak.

Başparmağımı çekiyorum. Sik gibi sertleştim. Bana dokunmasına ihtiyacım var. Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var.

Pantolonumun fermuarını açıyor ve beni serbest bırakıyor, sonra öne doğru eğiliyor ve cilveli, kadifemsi yalamalarla sikimin başını kızdırmaya başlıyor. *Bu bir işkence*. Sikim ağzının içinde kaymak için can atıyor, ama o beni uzakta tutuyor, beni dibimden tutuyor, böylece sadece başını yalayarak ve emerek beni köpürtmeye devam edebiliyor.

"*Zayka...*" Ellerimi saçlarının arasından geçirerek yalvarıyorum. Her şeyimi ağzına almasını istiyorum.

Ama yapmıyor. Dilini gergin başın üzerinde yalamaya ve döndürmeye devam ediyor, kenarın altından kaydırıyor ve artık zar zor dayanana kadar beni çıldırtıyor.

"Oh Tanrım..." İnliyorum. "O küçük sıcak ağzınla sik beni..."

Sonunda beni ağzının derinliklerine çekiyor ve gözlerim doluyor.

Tanrım, o kadar sertleştim ki sanırım patlayacağım. Başım geriye düşüyor ve önümde diz çökmüş küçük *zayka* tatlı ağzıyla sikimi sikerken parmaklarım saçlarında sıkılıyor. Uzunluğum boyunca kaydırıyor, dolgun ıslak dilini etim boyunca ve aletimin şişmiş başına kadar sürüklüyor. Zevk her sinir ve lifte zonkluyor ve beni lanet olası bir lolipopmuşum gibi emerken sikim ağzında şişiyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, saçlarını çekiştiriyorum. Onunla sadece birkaç dakika geçirdim ve boşalmaya hazırım. "İşte bu, *Zayka*. Beni ağzının derinliklerine al."

Yapıyor - beni derin ve sert bir şekilde ve sadece fantezilerimde bildiğim türden bir emme ile emiyor. Her yerimi alamıyor ama alabildiği kadarını da hararetle emiyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki boşalmamak için burnumdan nefes alıp ağzımdan sertçe nefes vermek zorunda kalıyorum.

"Evet, sik. İyi bir kız gibi o sulu küçük ağzınla sikimi becer." İnliyorum ve saçlarını köklerinden tutuyorum. Başını geriye yatırıyorum, böylece o kocaman gözleriyle bana bakmak zorunda kalıyor. "Beni çok sertleştiriyorsun..."

Sikimin etrafında gülümsüyor ve yemin ederim neredeyse kendimi kaybediyorum. Çünkü küçük tavşanımın önümde diz çökmesi, sikimi yalayıp yutması ve bunu yaparken gülümsemesi gibisi yok.

"İyi kafa veriyorsun, *zayka*." İçimden bir inilti daha kopuyor ve sikim onun ağzında zevkle zonkluyor. "Çok iyi..."

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve boşalmamak için alt dudağımı ısııyorum. Ama acı sadece zevki artırıyor ve taşaklarımın gerildiğini hissediyorum. Hay *sikeyim*. Boşalacağım ve bu dünyada beni durdurabilecek hiçbir şey yok.

İçimden ilkel bir hırıltı yükseliyor ve onun dudaklarında zonkluyorum, dölüm boğazının arkasına çarptıkça ağzında sarsılıyorum. Zonklama üstüne zonklama, nabız üstüne nabız. Ve iyi bir tavşan gibi hepsini içiyor. Son damlasına kadar.

Nefes nefese kalıyorum ve kendime gelmem biraz zaman alıyor.

Brooke elinin tersini ağzında gezdirirken bana bakıyor ve hınzırca gülümsüyor.

Benim mükemmel küçük cehennem tavşanım.

Ama daha bitirmedim.

Onu kaldırıp omzuma attım ve kıçına bir tokat attım.

Ciyakladı. "Lev!"

Onu yatağa bırakıyorum, yorganın üzerinde ona doğru sürünüyorum ve yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum. Yumuşuyor ve protesto çığlıkları hızla zevk çığlıklarına dönüşüyor.

İşkenceye dilimle karşılık verdim. Yalar, emer, sırlıklam amını ağzımla sikerim. Ve boşaldığında, bir çığlıkla arkasını dönüyor ve kalçaları şakaklarıma dolanarak yüzüme boşalıyor.

Başımı kaldırıyorum, kayganlığı dudaklarımı kaplıyor.

Sikim tekrar sertleşti. Tabanını kavriyorum ve başından precum damlıyor ve şafttan aşağı kayıyor.

Brooke kalçalarını daha da ayırarak amını bana açıyor, ben de hemen içeri kayıyorum ve ikimiz de zevkten çığlık atana kadar onu beceriyorum.

Nefes alış verişlerimiz düzleştğinde ve bedenlerimiz yatağa gömülmeye hazır olduğunda, birlikte duş alıyoruz ve ıslak bedenimize sabun sürerken birbirimizin bedenlerinin tadını çıkarıyoruz ve sürekli akan suyun altında öpüşüyoruz, birlikte puslu bir ışıltının içinde kayboluyoruz.

Şampuanı kafa derisine masaj yaparak yediriyorum ve uçlarına doğru sürüklüyorum, dokunuşumun altında yumuşarken yumuşak inlemelerinin tadını çıkarıyorum.

"Biliyor musunuz, artık her duş aldığında bu tür bir muamele bekleyeceğim" diyor.

Ve bunu ona vermek istiyorum. Bu düşünce bir anda aklıma geliyor ve midem bu ihtimalle kasılıyor.

Ama bu düşünceyi bir kenara itip saçlarını duruladım. İmkansız istemenin bir anlamı yok.

Daha sonra, kurulandıktan sonra, duvardaki televizyonda Netflix izlerken yatakta akşam yemeği yiyoruz. Sonra onu kollarıma çekiyorum ve sonunda uykuya dalıyor ve yumuşak, ritmik nefesi beni uykuya doğru çekmeye başlıyor. *Benim tatlı bratva ninnim.*

Ama burada onunla

uyuyamam. Burada onunla asla

uyuyamam.

Çünkü bu da geçtiğim başka bir çizgi olacak. İkimizi de yok edebilecek

bir çizgi. Çünkü bu gerçek değil.

Biz gerçek değiliz.

Yatağı terk etmek zor. Onu terk etmek. İçimdeki her şey yapmamam için yalvarırken.

Ama onun ninnisinin ne kadar tatlı olduğunu biliyorum ve buna bağımlı olma riskini göze alamam. Böyle bir bağımlılık zayıflıktır ve şimdi, her zamankinden daha fazla, zayıflığın hayatıma girmesine izin veremem.

İkimizin de hayatı buna bağlı.

BROOKE

İki gece sonra, bir poker oyununa katıldık. Sadece oturmanın yüz bin dolara mal olduğu yüksek bahisli bir şey. Bir grup yaşlı adam oturup kâğıt oynayacak, kulağa sıkıcı geliyor ve ben de kol şekeri oynayacağım, bu da biraz yorucu olmaya başladı. Ama sonrasında orgazmla ödüllendirileceğimden eminim, yani gece tamamen boşa gitmeyecek.

Ve eğer son birkaç gece bir gösterge ise, sabahın erken saatlerinde de.

Lev sikişmeyi seviyor.

Ve uzun, sert ve ertesi günün erken saatlerine kadar sikişmeyi seviyor.

Ve bunun için buradayım.

Bir hayattan alınıp başka bir hayata zorlanmış olabilirim ama ne zaman savaşıcağımı ve ne zaman boyun eğeceğimi öğrendim ve Lev'le olan yeni hayatıma boyun eğmenin acı vermekten çok daha zevkli olduğunu kanıtlamanın zararı yok.

Bu saçmalık sona erdiğinde beni nelerin beklediğini

bilmiyorum. Bunu düşünmeye cesaret edemiyorum.

Poker oyununa gitmek için hazırlanırken, üzerimdeki kısa askılı elbisenin içinde bacaklarımı gösteren bir çift Betty Saville topuklu ayakkabı giyiyorum. Nasıl göründüğümü kontrol etmek için aynaya dönüyorum. Saçlar yukarı. Dumanlı gözler. Parlak dudaklar.

Tam da Lev'in beni sevdiği gibi.

Bu gece, yardım müzayedesinden aldığı gerdanlığı da takıyorum. Ve giydiğim elbiseyle mükemmel uyum sağladığı için değil.

Lev bunu üzerimde seviyor.

Çünkü bu sayede herkes benim kime ait olduğumu biliyor.

LEV

Poker oyununa varıyoruz. Her zaman olduğu gibi, bratvanın iyi bir dostu olan Daniil'in Brooklyn'deki restoranında düzenleniyor. Burası birçok müttefikin iyi votka ve dostça bir poker oyunu eşliğinde sohbetin tadını çıkarmak için buluştuğu yer. Silahlar serbest olsa da, davet edilen herkes için güvenli bir yer olması gerekiyor ve rahatlayabildiğim gerçek zamanlardan biri.

Kapanış saatinden sonra varıyoruz ve boş restorandan arka taraftaki özel bara doğru yürüyoruz.

Brooke ve ben içeri girerken iki adamım güvenlik olarak kapıda bekliyor.

Sadece birkaç duvar apliği, masanın üzerindeki sarkıt ışık ve arkadan aydınlatmalı bir bar ile aydınlatılan karanlık bir oda.

Poker, sekiz kişilik büyük yuvarlak bir masanın etrafında oynanır. Bu gece masa dolu, tek boş koltuk benim için ayrılan koltuk.

İçeri girdiğimde, masadaki diğer erkeklerden saygı görüyorum. İki kişi hariç.

Vlad'ın Vadim'in yanında oturduğunu görünce kıllandım.

"Bu bok parçasının burada ne işi var?" Özellikle kimseye homurdanmıyorum.

Vlad arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve bir yandan purosunu emerken boncuk gözleriyle beni izliyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat görünüyor ve hemen kanımın kaynadığını hissediyorum.

Vadim sanki hiçbir şey olmamış gibi, "O benim misafirim," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Amcam bana karşı nasıl müttefik topladığını göstermeye cüret ediyor.

Daniil, havada kalın bir zehirli duman bulutu gibi asılı duran gerginliği dağıtmaya çalışarak, "Hepimiz oyunun tadını çıkaralım," diyor.

Ama önümüzdeki birkaç saat boyunca ne Brooke'u ne de kendimi Vlad'ın arkadaşlığına maruz bırakmayacağım. Tam olarak nerede olmayı tercih edeceğimi biliyorum, nişanlımla yatakta, bacakları kalçalarımın sarılmış ve altımda çözülmesini sağlarken dudaklarında benim adım.

"O buradaysa biz değiliz demektir." Brooke'a dönüyorum. "Biz gidiyoruz."

Vlad'a ters ters bakmaya başladı bile. Ama sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana dönüyor. Boynundaki elmas gerdanlığı okşuyor, okşuyor.

Ve lanet olsun, bu beni tahrik ediyor.

Sadece parmaklarının gerdanlığı okşayışını değil, iri kahverengi gözlerinde gördüğüm kötülüğü de.

"Kalmak istiyorum," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yapar mıydın?"

"Kimin daha fazla teklif verdiğini ve kimin giydiğini görsün," diye fısıldıyor. "Sen ondan parasını alırken."

Kahretsin, benim küçük tavşanım gerçekten bir cehennem tavşanı.

Onu kollarımın arasına aldım ve öptüm. Ne de olsa *zayka*'m bratva malzemesi olabilir.

Masaya oturuyorum ama Brooke odanın karşısındaki koltuğa oturmak için hareket edince onu kucağıma çekiyorum.

"Ne zamandan beri kadınlar masada bize katılıyor?" Tobias soruyor. Yaşlı Yunanlı, Astoria'da faaliyet gösteren küçük bir aile sendikasının başı. Eski kafalıdır. Sadık ve güvenilir. Ama huysuz bir orospu çocuğudur.

"Nişanlandığımdan ve nişanım akşam için bize katıldığından beri." Parmaklarımı Brooke'un çıplak sırtında gezdiriyorum, o da kollarını bana doluyor ve mükemmel bir şımarık nişanlıyı oynuyor.

New York'un güçlü ailelerinden De Kysa'nın şu anki başışçısının kuzeni Peter De Kysa, "O bir dikkat dağıtıcı," diyor.

Bratva'nın uzun süredir arkadaşı olan Victor Barasarkov, "Bence bu hoşuna gitmeli," diyor. "Eğer dikkatimiz dağılırsa, bir kez olsun bir el kazanma şansın olabilir."

Peter sandalyesinde arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum alarak, "Evet, evet, ihtiyar," diyor.

"Bırakın kız kalsın," diyor El Tony. Tony, İtalyan mafyasıyla köklü bağları olan bir başka eski toprak oyuncu. Size pokerde iyi olduğu için ona El dediklerini söyleyecektir. Ama söylentiye göre, karısına dokunduğu için bir rakibinin elini kesmiş ve sonra da postayla ona göndermiş. Ben hangisine inandığımı biliyorum. Yaşlı adamın üzerinde birkaç yıl var ve eminim ki çoğu vahşi yıllardı.

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Vlad, gözleri Brooke'un üzerinde gezinirken dudaklarında açgözlü bir gülümseme beliriyor. "Bırak kalsın... ve izlesin."

Cesareti Vadim'in varlığıyla destekleniyor. Amcamın yanında oturmanın onu benden koruyacağını sanıyor. Bu da bana onun sadece iğrenç değil, aynı zamanda aptal da olduğunu gösteriyor.

Çizgiyi bir adım aşarsa, kimse onu benden koruyamaz. Yanında güvenlik olarak getirdiği kel kafalı haydut bile.

Vücudumdaki her kas gerilmiş durumda ama Brooke'un boynundaki gerdanlığı gururla okşadığını görmek beni anında sakinleştiriyor. Karanlık sırtışı Vlad'a bana karşı bir kez kaybettiğini ve bu gece yine kaybedeceğini hatırlatıyor ve lanet olsun ki bu bende küçük tavşanımı eve götürüp ona minnettarlığımı gösterme isteği uyandırmıyor.

Daniil kartları karıştırarak, "Bayanlar işiniz bittiyse biraz poker oynamaya ne dersiniz?" dedi.

Poker oyununa yerleştik ve ilk iki eli ben kazandım, bu da Vlad'ın ilkel bir pislik olma ihtiyacını gösteriyor. "Belki de üzerimde oturan güzel bir kırım olsaydı-"

Brooke'a saygısızlık ettiği için masayı devirmek üzereydim ki amcam beni şaşırttı ve Vlad'ın cümlesini bitirmesine engel oldu.

"Kapa çeneni, seni küçük pislik. Bu gece burada benim misafirimsin. Bu Pakhan'ın nişanlısı. Biraz daha saygı göstereceksin."

Amcama bakıyorum, bu ani saygı gösterisinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Elbette Vadim," diyor Vlad gülerek ve votka bardağını boşaltıyor. "Kötü bir niyetim yok."

Bakışları bana yöneliyor ve ben de onu desteklemek için kelimelere ihtiyaç duymayan bir bakışla hizalıyorum.

Gerginliği hisseden Brooke kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. "Sana bir içki getireyim."

Fermuarımın tam karşısında kıpırdanarak üzerimden kalkıyor ve bu da sikimin minnettarlıkla kalınlaşmasına neden oluyor.

Çevremden onun bara doğru ilerleyişini izliyorum. Ama benim odak noktam Vlad ve boncuk gözlerinin onun her adımını nasıl takip ettiği.

Dişlerimi sıkıyorum. Bunu derimin altına girmek için yapıyor ve ben de buna izin veriyorum.

Çünkü kızın bara doğru süzülen yemyeşil bedenine bakarken ne düşündüğünü çok iyi biliyorum; çirkin suratının her yerinde yazıyor. Kafasında onu deliliğin on katıyla beceriyor ve ona yapabileceği tüm iğrenç şeyleri hayal ettiğini düşünmek bile beni öfkeden delirtiyor.

Vadim ona bir şeyler söyleyerek dikkatini Brooke'tan uzaklaştırıyor ki bu iyi bir şey çünkü öfkem patlamak üzere.

Ama Vlad sarhoş ve Brooke bardan dönüp bana bir votka taşıırken, sonunda çizgiyi aşıyor. Bir eli -parmağında gülünç bir aslan başı yüzüğü olan- avuç içi kartlarının üzerinde dururken, diğeri uzanıp Brooke'u yakalıyor.

"Bu benim için mi bebeğim?" diye mırıldanarak onu kendine yaklaştırıyor.

Parmaklarını kolundan aşağıya, süt gibi teninden bileğine doğru kaydırıyor. Brooke'un sertleştiğini görüyorum. Hoşnutsuzluğunu görüyorum. İğrendiğini hissediyorum.

Kafam öfkeyle patlıyor ve körlemesine silahıma uzanıyorum ve tetiği çekmeden önce elinin üstüne bastırıyorum. Eli kaldırıma çarpan bir karpuz gibi patlayarak açıldı. Kan, kemik ve küçük et parçaları poker masasının üzerine yağmadan önce yukarı doğru fırlıyor.

Mudak acıyla kükrer. Silahlar çekildi.

İnsanlar ayağa kalktıkça sandalyeler sürtünüyor ve yere çarpıyor.

Ayağa kalkmayan tek kişi amcam. Orada öylece oturuyor, soğuk gözleri beni küçümseyerek izliyor. Yanında Vlad bir bebek gibi ağlıyor, intikam, aşağılanma, falan filan hakkında bir şeyler zırvalıyor.

Eğildim. "Seni bir kez uyarmıştım ama dinlemedin. Artık ikinci bir şansın olmadığını biliyorsun. Ona yan gözle bile bakarsan seni bir daha vururum, ama bir dahaki sefere seni lanet olası kalbinden vururum."

LEV

Eve doğru giderken Brooke arabanın arkasında sessiz.

Vlad'in ellerini Brooke'un üzerine koyarak benimle açıkça alay etme cesaretini göstermesine duyduğum öfkeyi hâlâ zor zapt ediyorum. Ellerini birbirinden ayırması bile içimdeki sahiplenici öfkeyi dindirmedi.

Brooke sessizliği bozarak, "Bu beklenmedik bir şeydi," diyor. Bana bakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Az önce bir adamı vurdun."

"Bu benim ilk seferim değil, son da olmayacak."

"Bundan hiç şüphem yok," diyor, malikânenin önüne geldiğimizde ruh halimden korkmadan.

Ama konuşmadan önce içeri girmemizi bekliyor.

"Bu konu hakkında konuşursan kendini daha iyi hissedebilirsin," diyerek beni çalışma odama kadar takip etti.

Ama ben konuşmak istemiyorum.

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Onu gafil avlayarak duvara doğru sürüklüyorum ve sertçe öpüyorum. "Lev-"

Adımı dudaklarından öperim.

O kadar heyecanlıyım ki ya sahte nişanlımı ikimizin de nefesi kesilene kadar becermem ya da içimde uğuldayan bu çılgın enerjiyi boşaltmak için gelecek yıla kadar bir boks torbasını yumruklamam gerekiyor.

Elbisesinin eteklerini yukarı çekip külotunu kenara itiyorum. Beklemiyorum. Parmaklarımı kaplayan kayganlığa bakılırsa beklememe de gerek yok.

Vlad'ın ellerinin onun üzerindeki görüntüsünü kafamdan atmaya kararlı bir şekilde sabahın erken saatlerine kadar onu sağlam bir şekilde beceriyorum. Çok yorulduğum ama onu bir kez daha boşaltmak bu gece bağımlılığım haline geldi.

"Daha fazla olmaz Lev, yapamam," diye inliyor, ben ona daha derin ve daha sert bastırmadan hemen önce ve vücudu başka bir orgazmı tutuşuyor.

Çılgınlık atıyor, damarlarına çiğ zevk akarken vücudunu kamburlaştırıyor ve dizginlenemeyen çılgınlıkları dikenli, sıcak duyularıma bir ninni gibi geliyor.

Bana geri döndüğünde avuçlarını yüzümün iki yanına koydu. "Gelmen gerek."

Ona doğru sallanıyorum ama beni durdurmak için avucunu göğsüme bastırıyor. Onun güzel yüzüne bakıyorum. Alnında ter boncukları var ve saçları nemli.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diyor ve beni üzerinden itiyor. Sırt üstü döndüğümde, vücudumda sürünüyor ve yavaşça sikimin üzerine batıyor.

Beni orgazma götüreceğini sanıyordum ama yapmadı. Beni sıcak, dar amcığına soktuğu anda kıpırdamıyor. Sikim zonkluyor, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor. Ve lanet olsun ki bunu beklemek tatlı bir işkence değil.

Avuçlarını göğsüme koyarak, "Söyle bana, bu gece sana ne oldu?" diye soruyor.

Kalçalarını tutuyorum. Eğer hareket etmezse, boşalana kadar onu sikimin üzerinde ileri geri iteceğim.

Ama ellerimi geri çekmeye zorluyor.

"Zayka... Hareket etmen gerekiyor..."

"Kafanın içinde neler olduğunu bana söyleyene kadar hareket etmeyeceğim."

Tanrım, hareket etmesini çok istiyorum ve bu beklenti... lanet olsun, karnımda bir dalga gibi yükseliyor.

"Peki, lanet olsun." Onun güzel yüzüne baktım. "Vlad'ın ellerini üzerinde görmek hoşuma gitmedi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Onu vurduğunda fark ettim. Ama neden o dangalağı kıskanıyorsun?"

"Sana elini süren her erkeği kıskanırım."

Şaşırmış görünüyor, sonra şaşkınlık yerini hınzır bir parıltıya bırakıyor ve hareket etmeye başlıyor, kalçalarını yavaşça sallıyor, amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetleniyor.

Sikeyim.

Ellerimi göğüslerine götürüyor ve yumuşak etlerine doğru yoğuruyor. "Üzerimde olmasını istediğim sadece bir çift el var."

Avuçlarımı onun sıkı pembe meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, ağzım onları tatmak için sızlıyor. Ama benim küçük tavşanımın başka planları var. Kalçalarını acı verici bir şekilde yavaşça döndürerek bana işkence edecek ve ben onun merhametine kalmış durumdayım.

"İçimde olmasını istediğim tek bir erkek var," diye

ekliyor. Ellerimi beline doğru götürüyorum.

Beni yavaşça becermeye devam ediyor ve bu son derece işkenceli. Basınç arttıkça sikim zonkluyor. Dudağımı ısırıyorum. Kahretsin, bu kadın beni öldürecek.

Başımı tekrar yastığa bastırıyorum ve orgazmım uzaya fırlayan bir roket gibi içimden fışkırıyor. O kadar güçlü ki, bir anlığına beyaz ışıktan kör oluyorum. Bir inilti çıkarıyorum, ham ve ilkel bir inilti çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bir daha da hissedeceğimi sanmıyorum. Bana sonuna kadar biniyor, hepsini alana kadar dar amcığıyla beni sağlıyor.

İşim bittiğinde, bana karşı yumuşuyor, güzel vücudu benimkini kaplıyor ve lanet olsun ki onun hareket etmesini istiyorum. Bu memnuniyet daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Ve gitmesine izin vermek istemiyorum.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiği çok tehlikeli ve kendimi bunun geleceğimde nasıl var olabileceğini düşünürken yakaladığımda, kendime kim olduğumu ve hayatımın bu tür bir bağlılığı asla besleyemeyeceğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ama ben bile bunun cazibesini inkar edemiyorum. Üzerimde bir çeşit gücü var çünkü Brooke'u kollarımda tutmak ve aramızdan geçen yumuşak nefeslerini duymak zihnimdeki kaosu yatıştırıyor ve beni huzurlu bir uykuya daldırıyor. *Benim küçük ninnim.* Bu, günün sonunda dört gözle beklememeye çalıştığım bir şey, ama gerçek şu ki, bekliyorum. Bu yüzden bir geceyi daha onunla kollarımda geçirmek için her türlü nedeni buluyorum. Hatta kendime bir bağımlı gibi her an bırakabileceğim yalanını söylüyorum ama içten içe bunu gerçekten istemediğimi biliyorum. Bu da kendi komplikasyonlarını beraberinde getiriyor. Hayatım bunun dönüşebileceği şeyi besleyemez. Bir eşe ihtiyacım var ama aşk? Bu bir felaket olur. Aşkın senden alındığında neler yapabileceğini gördüm. Sizi içten dışa yok eder ve sizi bir insan kabuğuna dönüştürür ve tehlikenin her gölgede pusuda beklediği benim dünyamda, bu kaçınmayı seçtiğim başka bir risktir. Her ne pahasına olursa olsun aklıma ihtiyacım var. Ama Brooke hayatıma girdikçe dikkatim daha da dağılıyor.

Yine de ondan kaçmak yerine, kendimi ona doğru koşarken hissediyorum ki bu büyük bir hata.

Çok ileri gitmeden durdurun.

Uyuduğundan emin olduğumda yataktan çıkıyorum ve odadan çıkıyorum. Mutfakta, ışığı yakma zahmetine girmiyorum. Onun yerine, bir fincan

Tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen ay ışığında kahve.

Kahve makinesi gümbürdeyerek ve titreyerek çalışıyor, fincanıma sürekli koyu siyah kahve akıtıyor. İlk orgasmik yudumu aldığım da baş döndürücü aroma duyularıma çarpıyor.

Yatağımdaki meleği düşünüyorum ve gülümsüyorum. Asistanımı arayıp sırf günü Brooke'la yatakta geçirebilmek için o günkü randevuları iptal ettirmeyi aklımdan geçiriyorum.

Ama ben buna karşı karar verdim.

Brooke'la olan bu şey her neyse
-kaçınılmaz bir sona ulaşacaktır.

BROOKE

Ertesi sabah, Henry aradığında mutfakta kahvemden ilk yudumu alıyordum. "Ayrıldık."

Telefonumu kulağıma yaklaştırıyorum. "Olamaz, Henry! Ne oldu?"

"Orijinal bir şey bile değil. İşten eve erken geldim ve göt herif taşaklarını PT'sinin içine sokmuştu."

Nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim. Ne yaptın sen?"

"Kendine saygısı olan her erkek, erkek arkadaşını spor salonundaki devasa testisli cinle sevişirken bulduğunda ne yaparsa onu yaparım - ona bir çörek fırlattım. Aslında altı tane çörek."

"Donut?"

"Eve dönerken Krispy Kreme'e uğramıştım. Orijinal glaze seviyor. Yarım düzine aldım. Ama onu yatakta Bay Kaslı'nın üzerine eğilmiş görünce altısını da üzerine fırlattım."

"O ne yaptı?"

"Uçan çöreklerden kaçmaya çalışırken pantolonunu çekti." İç çekiyor ve sesi üzgün çıkıyor. "Ondan sonra bir sürü bağırış çağırış oldu. Bir çanta kaptım, içine

İçine ne koyabildiysem koydum, sonra da gittim. O orada olmadığında eşyalarım için geri döneceğim."

Arkadaşım için üzülüyorum ve keşke orada olup ona sarılabilseydim. Bana her zaman yardım ettiği gibi ona da yardım etmek için.

"Neredesin?" diye sordum. "Sesin bir tüneldymişsin gibi geliyor." "Bir motele gidiyorum."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Dairemin yedek anahtarı hala sende mi?"

"Tabii ki."

"O zaman orada kalacaksın."

Sesi çatlıyor. "Emin misin?"

"Evet, hepsi senin, en azından önümüzdeki altı ay için."

"Yani New York'ta mı kalıyorsun?"

"Evet, ama yakında Chicago'ya dönmeye çalışacağım. Seni gerçekten özledim."

Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim ama arkadaşlarımı görmem gerek. Lev'i gitmemeye izin vermesi için nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Lev'in yanımda getirmem için ısrar edeceği korumalardan bahsetmiyorum bile.

Ama her şey sırayla. Öncelikle, sahte nişanlımı yakın bir gelecekte eve uçmama izin vermesi için ikna etmem gerekecek.

Kolay olmayacak. Nasıl sonuçlanacağını şimdiden görebiliyorum.

Kaçırılmanın böyle olmadığına dair bir şeyler söyleyecek. Ben de ona kaçırılmadığımı söyleyenin kendisi olduğunu, dolayısıyla argümanının tartışmalı olduğunu hatırlatacağım. Sonra bana ukala olduğumu söyleyecek ve dizlerimin üzerine çökmemi isteyecek. Ve yapacağım, çünkü biliyorum ki onun sikini yaladıktan sonra bana ödül olarak akıl almaz bir orgazm yaşatacak.

Çünkü ben artık buyum.

Henry'yle konuştuktan sonra kahvemi içiyorum ve malikânenin etkileyici bahçelerinde yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Son birkaç gündür, Lev'in beni buraya getirdiği geceden beri çektiğim hafif mide bulantısını hafifletmeye yardımcı olan güneş ışığında sabah yürüyüşüne çıkmanın tadını çıkarıyorum.

Göletin yanındaki bahçeye doğru ilerlerken bir ses duyuyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Enya ve Igor. Adam bahçedeki taş bankta oturuyor, Enya da adamın kucağında, küçük bedeni adamın cüssesi tarafından neredeyse yutuluyor, bir sandviç açıp onunla bölüşüyor. Ama kız sandviçi ısıramadan, Igor onun yüzünü kocaman ellerinin arasına alıyor ve yavaş, tatlı bir öpücük için onu kendine çekiyor.

Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Kız çok küçük ve adam da koca ayak gibi ve birlikte çok sevimli görünüyorlar.

Bu sefer doğru olanı yaptın, Cupid.

Belki bir gün benim için o mutlu oklardan birine sahip olursun. Lev Zarkov'la tanıştığım gün yediğim çarpık, karanlık ok yerine.

Igor ona karşı çok hassas. Koruyucu bir dev ve ben onlar adına daha mutlu olamazdım.

Onları rahatsız etmek istemediğim için yatak odama dönüyorum ve ben bahçedeyken teslim edilen kıyafetleri deniyorum.

Elbiselerden biri yüksek etek boyu ve kepçe yakası olan ipeksi kırmızı bir slip. Açık ve seksi ve bir çift Ellie Barba topuklu ayakkabı ile birleştiğinde, kendimi daha önce hiçbir şey giymediğim kadar seksi hissettiriyor.

Bu gece Lev beni bir yere yemeğe götürecektir. Ne için olduğundan emin değilim. Beni daha önce aradığında sinir bozucu bir şekilde belirsizdi. Bu yüzden kırmızı elbiseyi giymeye karar verdim ve bunun onu arzudan çıldırtmasını umdum. Çünkü bunun yeni favori eğlencem olduğuna karar verdim. Beni istemesini sağlayacak şeyler yapmak ve yüzünde beliren o vahşi ihtiyaç ifadesini izlemek. Güçlü bir adamın size saklayamayacağı kadar ihtiyaç duymasını sağlamanın güçlü ve baş döndürücü bir yanı var. Dudaklarının ihtiyaçla ayrılmasını izlemek. Gözlerinin şehvetten çılgına döndüğünü görmek. Göğsünün hızla inip kalkmasını sağlamak. Vücudundaki her hücrenin bir tat için çaresiz olduğunu bilmek.

Aynanın önünde dönüyorum. Umarım bu onu şehvetten çılgına çevirir ve beni Phantom'un arka koltuğuna oturtur.

Üzgünüm, Igor.

Çünkü ihtiyacını bir saniye daha kontrol edemeyip beni almasının ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. İster yavaş ve işkenceli ister sert ve hızlı olsun, Lev'in vahşi ihtiyaçlarına boyun eğmesine bağımlı olduğum kadar, onu ilk etapta vahşi hissettirmeye de bağımlıyım.

Genelde onunla belli bir saatte fuayede buluşmam gerekirdi ama tam güneş batarken kapı çalındı.

Açıyorum ve diğer tarafta Lev'i akşam yemeği için giyinmiş ve elinde bir demet çiçekle görünce şok oluyorum.

Bir an için afalladım. Bana çiçek mi getirmiş?

Önce çiçeklere, sonra ona, sonra tekrar çiçeklere bakıyorum. "Beni bir randevu için mi alıyorsun?"

Gülümsüyor ve bu çok güzel. "Kesinlikle, *Zayka*."

Onu içeri aldım ve beni kollarının arasına aldı, beni sert ve uzun bir şekilde öptü ve vücudumdaki her şehvetli hücreyi uyandırdı.

Onu itmek zorundayım, yoksa asla yemeğe gidemeyeceğiz.

"Üzerimdeki bütün rujları öpeceksin," diyorum.

"Benim için bir zevk olacak," diyor aç gözlerle. "Tanrım, bu elbise çok çarpıcı."

"Beğendin mi?"

Gözleri hınzırlaşıyor. "Daha sonra onu senden koparmaya bayılacağım."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Bu şekilde hırpalanmak için fazla güzel."

Sırıttırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "O zaman onu güzel vücudundan çıkarmak için daha yaratıcı yollar düşünmem gerekecek."

Beni öpüyor, sıcak ve heyecan verici bir öpüşme ve akşam yemeğine yetişip yetişemeyeceğimizi merak ediyorum.

Ama Lev öpüşmemizi kesiyor. "Gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum."

Elini göğüs cebine atıyor ve küçük bir kutu çıkarıyor. Kutuyu açtığında siyah kadifenin içinden bana göz kırpan dev bir elmas yüzük çıkarıyor.

Vay anasını! Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük elmas.

Nefesim kesildi.

"Gerçek mi bu?"

"Tamamı on altı

karat."

Platin bir bant üzerinde oturan dev bir zümrüt kesim elmas.

Dokunmak için geçici olarak uzandım. "Çok güzelmiş."

"Pakhan'ın nişanlısı için sadece en iyisi." Kutusundan çıkarıp parmağıma takıyor, sonra elimin üst kısmına bir öpücük konduruyor. "Sana çok yakışmış."

Öyle. Soluk ışıktaki bile parıldıyor ve ışıltıyor. Sanki o kadar saf ki kendi ışık kaynağını yaratıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sonra Lev'in onu bana neden verdiğini hatırlıyorum ve gülümsemem kayboluyor. Yüzük bir hediye değil. Bir yalan.

Tüm bunlar gibi.

Ve bunu hatırlamam gerekiyor.

LEV

Akşam yemeği Manhattan'da bir tarafı nehre, diğer tarafı Central Park'a bakan yeni bir restoranda.

İçeri girdiğimizde lokantadakiler dönüp bakıyor ve hayatımda ilk kez daha önce hiç hissetmediğim bir gurur duyuyorum ve nedenini hemen anlıyorum. *Brooke*. Göz kamaştırıcı ve hepsinin bu güzel kadının benimle olduğunu bilmesini istiyorum. Elini sahiplenerek tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere doluyorum, masamıza doğru yürürken tatlı dudaklarına yayılan gülümsemenin tadını çıkarıyorum. Bana bakıyor ve gözlerinde parlayan mutluluğu görüyorum ve o anda bunun orada kalması için her şeyi yapabileceğimi biliyorum.

Oturduktan ve en iyi şampanyalarından bir şişe sipariş ettikten sonra Brooke, "Seninle bir odaya girmek bir rock yıldızıyla girmek gibi," diyor. "Sen ünlüsün."

"Bana bakmıyorlardı, sana bakıyorlardı. Çok güzel görünüyorsun."

Gülümseyor. "Neden her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun? Pakhan Koleji'nde seni bir kenara çekip cazibe sanatında nasıl ustalaşacağını mı öğretiyorlar?"

Sırıtiyorum. "Tabii ki öyle. Ve ben tüm derslerimde birinciydim."

"Bunu söyleyebilirim." Gülümsemesi yumuşuyor. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun."

Göz kırpıyorum. "Biliyorum."

Kıkırdıyor. "İşte Zarkov alçakgönüllülüğü."

Garson döner ve şampanyamızı doldurur.

Gitmesini bekledim ve sonra onun elini tuttum. Üzerinde devasa bir buz pateni pisti olan. Onun için doğru yüzüğü bulmak günlerimi aldı. Bir pakhan'ın nişanlısına uygun bir yüzük bulmak için saatlerce farklı tasarımcı kataloglarını taradım. Bunu seçtim çünkü en iyilerin en iyisiydi ve onun narin parmağında güzel duracağını biliyordum.

"Sana yakışmış," diyorum.

"Bu eski şey mi?" Parmağını oynatıyor ve binlerce ışık pırlantanın üzerinde dans ediyor.

Şampanya kadehimi kaldırıyorum. "Nişanlıma kadeh kaldırıyorum."

O da kendininkini kaldırıyor ve kristali birlikte tokuşturuyoruz. Bir yudum almasını izliyorum ve gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor.

"Aman Tanrım, hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım."

Bir lokma daha alıyor ve doğrudan sikime giden bir inilti çıkarıyor.

"Dikkatli ol, *Zayka*... Böyle inlemeye devam edersen..."

Gözleri hınzırca parlıyor ve bana ne yaptığını bilerek tekrar inliyor ve aniden onu inletmeye devam etme ihtiyacı duyuyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye alay ediyor, dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyor. "Kalabalık bir restoranda beni daha yüksek sesle inletecek misin?"

Evet, benim küçük cehennem tavşanım, yapacağım şey tam olarak bu.

"Ben kim oluyorum da nişanlımı bir gram zevkten mahrum bırakıyorum?"

Bu ihtimal onu heyecanlandırmış görünüyor. Ama bir kaşını kaldırıyor ve sulu dudaklarında alaycı bir gülümseme seğiriyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Oh, ama evet, aşkım. Kesinlikle isterim."

Akşam yemeği pantolonumun önünün bana ne yaptığını gösterdiğini çok iyi bilerek ayağa kalkıyorum ve yanındaki koltuğa kayıyorum.

Diğer müşterilere göre, dışarıdaki muhteşem New York manzarasının tadını çıkaran iki kişiyiz sadece. Ama masanın altında, elim onun kalçalarının arasına kayıyor.

"Ne yapacaksın?" Parmaklarım yumuşak saten külotunu bulduğunda tahrik olarak kıvranıyor.

Parmağım külotunun altından kayarken, "Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, *zayka*, her zaman bir meydan okumanın üstesinden gelirim," diyorum.

O ıslak ve sıcak ve ben o kadar sertim ki bu bir işkence olacak.
Lanet olası tatlı işkence.

Parmaklarım klitorisini çevreliyor ve kaygan küçük yumruyu ovmaya başlıyor. İnliyor ve dudağını ısıırıyor, yüzü zevkini zar zor bastırıyor.

Nefes nefese adımın inliyor. "Lev..."

"Evet, aşkım?" Bir parmağımı onun sıcak, ıslak amına sokarken soruyorum.

Dudakları ayrılıyor ve yüzü zevkle parlıyor. Masanın üzerinde elleri yumruk oluyor.

"Tanrım..." diye inliyor, göğsü inip kalkıyor.

"Hoşuna gitti mi, *Zayka*?" Parmağımın etrafında kenetleniyor ve elbise pantolonumun önünü ovuşturmaya direnmek zorundayım çünkü horozum çok ağrıyor. "Kalabalık bir odada amınla oynamamdan hoşlanıyor musun?"

Cevap vermeyince parmağımı oynatmayı bırakıyorum ve irkiliyor. Boşalmaya çok yakın ve sürtünme ve hareket kaybı işkence olacak.

"Lütfen..." diye yalvarıyor.

"Söylediğini duyayım," diye törpüledim.

"Ne diyeyim?" İnliyor ve gözleri ihtiyaç ve çaresizlikle parlıyor. "İnsanlarla dolu bir odada amınla oynamamdan hoşlanıyor musun?"

Dolgun klitorisini daireler çizerek ovuyorum. Avucunu masaya vuruyor. "Tanrım, evet..."

"Aferin kızıma," diyorum parmağımı sıırsıklam amına sokarak. Minnettar bir inilti çıkarıyor ve bana karşı kıvranıyor.

Parmaklarım hızlanıyor, o da nefes nefese kalmaya başlıyor ve ben onun güzel yüzünden zevkten gözümü alamıyorum.

İnliyor ve donuk gözlerle bana bakıyor. "Lev... Ben... ben... gidiyorum..."
"İyi bir kız gibi benim için gel."

Parmaklarımın etrafında çözülürken gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyor, boşalırken tatlı amcığı titriyor ve sıkılıyor. Dişlerini dudağına bastırarak iniltisini kontrol etmeye çalışıyor ama ballı ses dudaklarından kaçıyor ve bu dünyadaki en tatlı ses.

Etrafımızda yemek yiyenler, küçük tavşanımı tam önlerine getirdiğinden habersiz yemeklerine devam ediyorlar.

Aldığı zevk azalınca, sıırsıklam parmaklarımı amından çekip dudaklarına götürüyorum ve yavaşça ağzıma alıyorum. Brooke ağırlaşmış gözlerle onu izliyor, karanlık bakışları ben onu parmaklarımdan emerken daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Ve bu duygu karşılıklı olmaktan da öte.

"Beni becerebileceğin bir yere götür," diyor tam garson masamıza geldiğinde.

Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce ne dediğini tam olarak duymuştu.

Cüzdanımdan birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıp şampanya şişesi için masaya bırakıyorum. "Planlarımız değışti."

Brooke'un elini tutup restorandan çıkmasına rehberlik ediyorum. Asansörle yeraltı garajına inerken kendimi güçlükle kontrol edebiliyor, ellerim vücudunda aşağı yukarı dolaşırken onu aynalı duvarlara karşı şiddetle öpüyorum.

Igor bizi Fantom'da bekliyor ve bizi bu kadar erken dönmüş gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmiyor.

Başladığım işi bitirebilmek için Brooke'u eve götürme arzusuyla, onu benimle birlikte arabanın arkasına çekiyorum ve Igor'a bizi hızla eve götürmesi için talimatlar veriyorum.

Arka koltukta onu çılgınca öperken, tekerleklerin gıcirtısıyla yeraltı garajından çıkıyoruz.

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve dikkatim o kadar dağınık ki, üzerimize gelmeden önce tehdidi göremiyorum.

Tam zamanında kafamı kaldırdım ve bir çift farın bize doğru hızla geldiğini gördüm. Tam Brooke'un arabasının yanına doğru.

Saniyeler içinde araba bize çarpıyor ve kontrolden çıkıyoruz. Camlar parlıyor, cam parçaları bir kar küresinin içindeymişiz gibi içeride parlıyor ve metal bükülüp buruşuyor, gümbürtü vücudumda titreşiyor ve dişlerimi sarsıyor. Her şey çok hızlı oluyor, sonra bitiyor ve hızla duruyoruz.

Duman ve camlar çökerken, zarar görmediğinden emin olmak için Brooke'a uzanıyorum.

Arabanın kendi tarafı çarpışmadan nasibini almış ve yarısı koltukta, yarısı yerde yatıyor.

Avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum. "Yaralandın mı?"

Başını salladığında, onu hemen koltuğa geri çekiyorum. Sarsılmıştı. Ama hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor.

Omzumun üzerinden ön taraftaki Igor'a sesleniyorum. "İyi

misin?" "Yaralı değilim, Pakhan."

"Güzel. Feliks'i aramanı istiyorum. Ona bir temizlik ekibi organize etmesini söyle." Daha fazla açıklamaya gerek yok. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Feliks'in olay yerine doğru polis memurlarının gelmesini sağlaması gerekecek. Çünkü büyük ihtimalle biz o arabadaki cesedi çıkarmaya fırsat bulamadan onlar buraya ulaşacak.

Çünkü hala yaşıyor olsalar bile, onlarla işim bittiğinde bir ceset olacaklar.

Bu bir kaza değildi.

Bu kasıtlıydı.

Hayatıma kastetti.

Yoksa onunkine yönelik bir girişim miydi?

İçimi bir ürperti kapladı. Artık onu nişanlım olarak ilan ettiğime göre, bu onun hayatına yönelik bir girişim olabilirdi.

Öfkeden kör olmuş bir halde diğer arabaya doğru ilerledim. Nişanlıma zarar vermeye çalışan insanlara ne olduğunu herkese göstereceğim.

Sürücünün kafası direksiyon simidine dayalı.

Saçlarından tutup başını kaldırıyorum ve onu hemen tanıyorum.

Dmitri Barakov.

Aleks'in küçük kardeşi.

Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.

O Bratva'nın bir parçası değil. Ama kardeşinin kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyordu. Verebileceği acıyı.

Bu neredeyse bir rahatlama.

Çünkü bu saldırı Brooke'a değildi.

"Sanırım bu kardeşin için bir misilleme." "Sen

benden alırsan, ben de senden alırım."

Silahımı ona doğrulttum. "Iskaladın."

Gülümserken kanlı dudağından dişlerine kan bulaşıyor. "Senin de zamanın gelecek, *Mudak*."

"Cehennemden çıkarken iyi şanslar. Kardeşine benden selam söyle."

Tetiği çektim ve onu sonsuza dek uyuttum.

LEV

Brooke'u eve geri götürdüm ve ona votka koydum. Ama o reddediyor.

"Midem bulanıyor," diyor, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar monoton.

Şoka mı giriyor?

Ona bardan soğuk bir şişe su uzatıyorum, sonra votkayı kendim boşaltıyorum, damarlarımda dolaşan öfkeyi bastırmak için bir tane daha dolduruyorum.

Şiddetli bir öfkeyle kaynıyorum ve hayatımda ilk kez, bunun benden daha iyi olduğunu hissediyorum. Beynime giriyor ve derimin altında bir parazit gibi kıvranıyor, kıvranıyor ve son insanlığımın ziyafet çekiyor. Genelde kendimi daha iyi kontrol ederim ama bu gece, duygularımı hırpalayan vahşi ve amansız öfkeden kurtulamıyorum.

Çünkü bu senin hatan.

Bu gece onu tehlikeye attın.

Çenemde bir ağrı hissediyorum ve dişlerimi sıktığımı fark ediyorum.

"Bir doktor çağırdım. Birkaç dakika içinde burada olur," diyorum. "Sana iyi olduğumu söyledim. Sadece biraz sarsıldım."

Önünde çömeliyorum ve ellerimi dizlerine koyuyorum.

Titriyor.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor.

"Son gün doğumunu görmüş biri."

Sorumlu kişiye çoktan bir kurşun sıktığımı bilmiyor. "Vlad mıydı? Onu vurmana misilleme olarak mı?"

Şefkatle ellerine uzandım. "Hayır."

Parmağındaki nişan yüzüğüne odaklanırken nefes nefese kalıyor.

"Tehlikedeyim, değil mi?"

Sözleri beni öldürüyor. Vücudum öfkeyle

sertleşiyor. "Hayır. Asla öyle olmamanı

sağlayacağım."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben onu kollarıma çekiyorum. "Ağlama meleğim. Benimle güvendesin."

Başını sallıyor ama bana inanmıyor.

En azından doktor geldiğinde titremesi durmuştu. Yine de kendi içine çekildi ve çok sessizleşti ve omuzlarımda ağır bir suçluluk hissediyorum.

"Doktora ihtiyacım yok," diye tersliyor. Ama ben ısrar ediyorum ve benimle mücadele edecek enerjisi yok.

Doktorun muayenesini bitirmesi otuz dakika sürerken ben eski halının üzerinde volta atıyorum çünkü vücudumun her hücresini saran bu ateşi yakmam gerekiyor.

Doktor herhangi bir beyin sarsıntısı geçirmediğinden ya da çarpışmadan sonra kalıcı bir şey olmadığından emin. Ama onu rahatlatmak için sakinleştirici veriyor.

"İyi bir gece uykusundan sonra kendini daha iyi hissederek uyanacaktır. Ama endişeleniyorsanız beni arayın" diyor.

Doğduğumdan beri benim doktorum ve ona sonsuz güveniyorum.

Onu kapıya kadar geçirdim ve elini sıktım. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Onu tanımıyorum ama bu gece gördüğüm kadarıyla güçlü biri. İyi olacak."

Gülümsüyor ve çarpışmadan bu yana ilk kez omuzlarım gevşiyor. O gittikten sonra, Brooke'un odasına gitmesine yardım ettim.

Kolumu omzuna atıp onu yatağa doğru yönlendirdiğimde, "Telaşlanmayı keser misin?" diyor. "Gören de ölüyorum sanacak."

Olayı hafife almaya çalışıyor ama bu aramızda işe yaramıyor. Çünkü ikimiz de neredeyse yaptığını biliyoruz.

"Bunun hakkında biraz daha konuşmak ister misin?" diye sordum. Başını sallıyor. "Sadece uyumam gerek."

Elbisesini çıkarmaya başladı ama ben devraldım ve yine bana karşı koymadı.

Önce elbisesini, sonra ayakkabılarını çıkarmasına yardım ediyorum, ta ki üzerinde küçücük külotu ve sütyeninden başka bir şey kalmayana kadar. Ama onun tatlı vücudunun görüntüsü bile içimdeki öfke kabarmasını söndüremiyor.

Olabilecekler için.

İşte o zaman gördüm. Araba kazasından dolayı kolunda çürükler vardı. Nasıl kontrol edeceğimi bilemediğim kör edici bir öfkeyle duraksadım. Dışarıdan, okunamaz haldeyim. Ama içimde şiddetli düşüncelerden oluşan bir kasırga var.

"Lev..."

Tatlı sesi beni geri getiriyor. Gülümsemeye zorluyorum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bu odadan *hemen çıkmalıyım*. Dmitri'nin cesedinin peşine düşmeli ve öfkemi yatıştırmak için onu kurşun yağmuruna tutmalıyım. Brooke'un morluklarla kaplı güzel vücudunu gördüğümde kafatasına hızlıca sıkılacak bir kurşun yeterli gelmiyor.

"Biraz uyu. Sabah konuşuruz."

Uzandı ve ben de yorganı üzerine çektim. "Benimle kalmayacak mısın?"

Gitmem gerek.

Birkaç nedenden dolayı.

Bir, çünkü kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyorum ve karanlığı oynaması için dışarı saldığında bunu görmesine gerek yok.

Ve ikincisi, onunla kalmak Brooke'la olan tek kuralımı çiğnemek olacak.
Geceyi geçirmek yok.

Parmaklarımı yanaklarında ve saçlarında gezdiriyorum ve o da gülümsüyor. Saçlarıyla oynamamdan ve parmaklarımı yüzünün narin hatlarında gezdirmemden hoşlanıyor.

Gözlerini kapatıyor ve ben bir süre orada oturup onu izliyorum. İçimde öfke var ama burada otururken bir şey öfkemle yarışıyor.

Ne olduğunu bile bilmiyorum. Daha önce hiç hissetmemiştim. Ama orada, onu incitecek herkese acı çektirmek isteyen karanlığı besliyor.

Ona karşı olan hislerim.

Elimi çekiyorum. Tehlikeli bir bölgeye giriyorum ve çok derine inmeden geri çekilmem gerekiyor.

Ayağa kalkıp yatak odasının kapısına yöneliyorum ama kapıya ulaştığımda duruyorum.

İçgüdülerim bana kapıdan geçmemi, sonra da kapıyı arkamdan kapatıp uzaklaşmamı söylüyor.

Çünkü eğer yapmazsam, asla geri alamayacağım bir çizgiyi

aşmış olacağım. Kapıyı açıyorum.

Böylesi daha iyi.

Ama sonra yumuşak bir inilti duyuyorum. Nazik bir nefes veriş.

Bratva ninnim.

Ve savaşı kaybettiğimi biliyorum.

Son tereddütüm de beni terk etti ve kapıyı kapattım. Arkamı dönerek ceketimi çıkardım ve yatağa doğru yürüdüm.

Brooke yan yatmış, saçları ipeksi dalgalar halinde yastığın üzerine dökülüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp arkasına geçiyorum. Hemen onun tatlı kokusu ve nefesinin yumuşaklığı etrafıma yerleşiyor ve kollarımı ona sararken merak ediyorum, kim kimi rahatlatıyor?

Ben uyumam. Çünkü bana ihtiyacı olursa, hazır olacağım.

Bunun yerine, kollarımı ona dolayarak uzanıyorum, derin bir uykuya dalarken nefesinin tatlı ninnisini dinliyorum ve onun yanında yatmaktan duyduğum memnuniyeti kabul ediyorum.

Ve huzur. *Güzel, uykulu bir huzur.*

Belli ki çok yorgunum. Bu yüzden memnuniyet ve huzur gibi çılgınca kelimeler kullanıyorum.

En azından sabahın ışığında, zihnim uykunun örümcek ağlarından arındığında, geceyi neden onunla kollarımda geçirmediğimi hatırlayacağım. Ya da en azından bunun neden bir daha asla olamayacağını. Ama şu anda bu eve binlerce ordu gelse, kollarımı onun boynundan çekebileceğimi, hatta bu yataktan kalkabileceğimi bile sanmıyorum.

Gece yarısına doğru, vücudunun kollarımda titremeye başladığını hissettim. Uyandı ve usulca ağlıyordu.

"Hey," diye fısıldadım.

Onu sırt üstü yatırıyorum, bana bakıyor ve yüzünde gördüğüm acı beni ikiye bölüyor. Gözyaşları kirpiklerini ıslatıyor. İri gözleri yaşlarla dolup taşıyor. O kadar yaralı görünüyor ki kalbimin çatladığını ve göğüs boşluğuma doğru kanadığını hissediyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum.

"Biliyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum. İnsanlar her zaman kaza geçirir." Ona bunun bir kaza olmadığını hatırlatmadım.

"Korkacak bir şey yok, *Zayka*."

"Bilmiyor muyum?" Yanağından yeni bir gözyaşı süzülür. Ardından bir tane daha. "Özür dilerim. Bu gözyaşlarının nereden geldiğini bilmiyorum."

"Şoktasın."

Gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor. "Gerçekten korkmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Donuk ışıktaki gülümsüyorum ve fısıldıyorum, "Benimleyken olmaz."

Çenesini tutup bir damla gözyaşını öpüyorum. Sonra diğerini. Sonra titreyen dudaklarının kenarlarını öpüyorum. Bir tarafını. Sonra diğer tarafını. Ve vücudum uyarılmayla gerilmeye başlıyor. Ama mesele bu değil. Gözyaşlarını ondan almak istiyorum. Korkusunu yok etmek ve güvende hissetmesini sağlamak.

Ama benim uyarılmam hızlı

oluyor. Onunki de öyle.

Dudaklarını ayırıyor ve dilimi içeri kaydırıyorum, ağzım onunkini sahipleniyor, öpücüğü daha derine götürüyor, her derin vuruşta korunduğunu hissetmesini istiyorum.

Bunu daha ileri götürmeye niyetim yok. Sadece onu öpmek, ona dokunmak, vücudumu onun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrırmak ve kendini güvende hissetmek söz konusu olduğunda bana güvenebileceğini bilmesini sağlamak istiyorum.

İşi ilerleten o. Altımda kıpırdıyor. Bacaklarını ayırıyor. Ellerini vücudumda gezdiriyor ve beni açık kalçalarına götürüyor.

"Seni içimde istiyorum," diye mırıldanıyor ve ben onun ihtiyacını hissediyorum ve bu ihtiyaç vücudumun her yerine yayılıyor.

Aramıza uzanıyor ve beni içeri kaydırıyor. Hemen sıcaklıkla koza gibi sarıldım, ağzımı onunkine yapıştırdım ve içine doğru sallanırken onu ağızla öptüm.

"Beni daha sert becer," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Beni boşalt ki unutayım."

Buna mecburum. Kollarını başının üzerine kaldırıyorum ve haykırana kadar sikimi sertçe içine sokuyorum.

Ağzını tekrar alıyorum. Bu sefer daha sert.

Zirve yapan bir dalganın kenarında sallanıyorum, akıllara durgunluk veren bir coşkunun içine düşmeye hazırım. Ama dibe doğru serbest düşüşe geçtiğimde beni bekleyen başka bir şey var. Görülmemiş ve yabancı bir şey. *Bilinmeyen.*

Boşalırken bana yapışıyor, vücudu duygularla titriyor, inlemeleri içimde derinlerde bir şeyleri tutuşturuyor. O anın yoğunluğuyla sarsılıyorum ve ona doğru titriyorum, boşalırken acı veren bir çığlık atıyorum.

Yüzümü boynuna gömüyorum, aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissediyorum. "Sana sahibim," diye umutsuzca inliyorum. "Ve gitmene asla izin vermeyeceğim." *Derinlerde bir yerde bir şey çatlıyor ve parçalanıyor.*

Tanrım, bana neler oluyor?

BROOKE

Uyandığımda Lev gitmişti. Ama öyle olacağından şüpheleniyordum. Adam insanlık dışı bir dayanıklılığa sahip işkolik bir robot.

Dün gece bana karşı inanılmaz derecede nazikti. Şoka girmiştım ve korkmuştum ve kendimi tekrar güvende hissetmem için tam da ihtiyacım olan şeydi. Hatta sırf kendimi güvende hissedeyim diye gece boyunca kalmayacağına dair kendi kuralını bile çiğnedi. Şimdi kendimi çok daha iyi hissettiğime göre, ona minnettarlığımı onun için güzel bir şey yaparak göstermek istiyorum. Belki şehre inip ona bir şeyler alırım. Bana verdiği siyah kredi kartını alıp bir koşuya çıkabilirim. Evet, ona kendi parasıyla bir hediye alacağımı biliyorum ama ne kadar harcadığımı not edeceğim ve tekrar kendi paramı kazanmaya başladığım anda ona borcumu ödeyeceğim.

Ama her şeye sahip olan ve istediği zaman istediği şeyi satın alabilen bir adama ne alırsınız?

Süslü konyaklardan hoşlandığını biliyorum, o yüzden belki üzerinde elmaslar olan şişelerden biri olabilir?

Duş alıp giyiniyorum ve onu ofisinde Feliks ve Maksim ile iş konuşurken buluyorum.

Feliks beni gördüğünde kurt ıslığı çalıyor. "Yemin ederim seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun," diyor kocaman bir sırıtışla. Selamlamak için sandalyesinden kalkıyor.

Kuzenini kızdırmak için kullandığı coşkulu bir hava öpücüğüyle beni öpüyor. Bana göz kırpmıyor. "İzliyor mu?"

"Uh-huh."

"Yüzünde bir çatıklık mı var?" diye fısıldıyor. "Her zaman öyle değil mi?" Ben de fısıldıyorum.

Lev masasının arkasından, "İkiniz de sağır olmadığının farkındasınız," diyor.

Bana öyle bir bakıyor ki, daha sonra beni yatağa attığında her türlü sataşmanın karşılığını tam olarak alacağımı söylüyor.

Feliks koltuğuna dönmeden önce bana bir kez daha göz kırpmıyor. Masaya yaklaştığımda Maksim bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Lev'e "Kasabaya gitmeyi umuyordum," dedim.

"Neden?"

Ona bir hediye almak istediğimi söylemek istemiyorum. "Bir kızın sırları olamaz mı?"

"Kaçırıldığı zaman değil." "Oh, şimdi komik bir adamsın."

Kafası meşgul olmalı çünkü daha uygun bir cevap vermem için beni zorlamıyor. "Peki, ama iki adamımı da yanında götüreceksin, artı Igor'u."

"İki adam mı?"

"Evet, yoksa

gitmezsin." "Peki,"

diye kabul ediyorum.

"Peki Brooke...?"

"Evet, baba?"

"Onları atlatmak yok."

Başımı sallıyorum ve ona selam veriyorum.

Çünkü, hadi ama... iki koruma mı?

Belki ne olacağını bilseydim bu kadar abartılı olduğunu düşünmezdim.

İki koruma yerine, kargo pantolonu, dar polo tişörtü ve koyu renk güneş gözlükleriyle SWAT timini andıran ciddi görünümlü bir adamla karşılaşıyorum.

Artı Igor.

Bu da bir alışveriş merkezi ziyareti için biraz abartılı görünüyor. Alışveriş merkezinde Vintage Likör mağazasına doğru yürürken Lurch ve Askeri Ken'in değerli bir taşmışım gibi üzerimde yükseldiklerini görünce kendimi çok mahcup hissediyorum. Neredeyse boğucu. Ama evden çıkmak için yapmam gereken buysa, o zaman bununla yaşayabilirim. Ayrıca, Igor'u seviyorum. Yanında olmasını isteyeceğin nazik bir dev.

İçki dükkanında, onun sevdiği süslü konyağı bulmam sadece bir dakikamı alıyor. Cam bir dolabın içinde, kilit altında.

"Emin misiniz?" diye soruyor kasiyer. "Bunu isteyen çok fazla insan olmuyor. Güzel olduğu kesin ama biraz pahalı."

Öyle ve Lev'e geri ödemem birkaç maaş çekimi alacak. Ama buna değecek.

Ona siyah kredi kartını gösteriyorum ve gözleri açılıyor. "Etrafta bunlardan pek görmüyorum. Sizin için çaldırayım."

"Teşekkür ederim. Bunu yaparken bana tuvaletin yerini gösterebilir misiniz?"

"Elbette, tuvalet koridorun hemen sonunda."

"Teşekkürler."

Koridora doğru ilerlediğimde, Askeri Ken beni takip etmeye

çalışıyor. "Dinle, ben tuvalete gidiyorum. Beni takip etmene gerek

yok." "Pakhan dedi ki-"

"Ve ben hayır diyorum."

Tam itiraz edecekken, yaşlı bir kadın bir şişe şarabı devirir ve şarap bacağına sıçrar.

Ve o iyi olduğuna dair güvence vermekle meşgulken, ben onun dikkatini dağıtarak, o takip edemeden tuvalete doğru yürüyorum.

Tuvalet kabininde derin bir nefes aldım.

Hep böyle mi olacak? Etrafı korumalarla çevrili. Her hareketi silahlı bir adam tarafından izleniyor.

Boğucu.

Tanrım, bir bebeğim olsaydı nasıl olurdu?

Zihnimin arkasında bir şey klik sesi çıkarıyor ve dik oturuyorum.

Bir bebek.

İçimde garip bir his belirliyor.

En son ne zaman regl oldum?

Önce tarihleri, sonra haftaları parmaklarımla saymaya

başladım. Sonra ayları.

Vay anasını.

Evlendiğim günden beri adet görmedim.

Çifte kutsal lanet.

Tuvalettaki işimi çabucak bitirip ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. Hamile miyim ben?

Ve eğer öyleysem... kimden hamileyim?

Ani bir panikle lavabonun kenarını tutuyorum.

Oh Tanrım...

Ellerimi kurulamak için kağıt havlu dispenserine doğru yürürken genç bir kadın içeri dalıyor. "Bebeğim. Benim bebeğim. Bana yardım etmelisiniz."

Dönüp ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Telaşla sordum.

"Düştü ve başını çarptı. Kanaması var."

Banyodan dışarı fırlıyor ve panik içinde onu takip ediyorum.

"Lütfen bana yardım edin," diye bağılıyor ve beni bileğimden tutuyor.

"Nerede o?" Beni koridorda sürüklemeye başladığında soruyorum.

"Aşağıda."

"Yardım bulabilirim," diyorum, onu diğer tarafa yönlendirmeye çalışarak.

Ama beni dinlemiyor. Beni yangın çıkışına doğru sürüklemeye

devam ediyor. "Yanımda yardım edebilecek insanlar var, ama geri

döndüler-"

"Lütfen, o burada," diye yalvarıyor.

Acil durum kapısının koluna bastırır ve gün ışığı koridora fırlar.

Beni dışarı çıkarıyor ama gün ışığına adımımı atar atmaz başımın arkasına bir darbe hissediyorum ve her şey kararıyor.

BROOKE

Beni uyandıran bileklerimdeki acı oldu. Kendime geldiğimde bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ediyorum, bileklerim o kadar sıkı bağlanmış ki parmaklarım karıncalanmaya başlıyor.

Neden bir sandalyeye bağlıyım?

Tanrım, neden her şey acıyor?

Zihnim durumu anlamlandırmak için çabalıyor.

Igor ve diğer korumayla birlikte içki dükkanında olduğumu hatırlıyorum. Ama gerisi bulanık. Tuvalete gittiğimi hatırlıyorum... yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen bir kadın vardı... sonra bir adam vardı ve o...

Tanrım, beni bayılttı ve buraya getirdi.

Etrafıma bakıyorum. Sanki terk edilmiş bir depodayım. Yüksek tavanlar. Kırık pencereler. Bir sürü gölge. *Bir şey o gölgelerden beni izliyor.*

Kısıtlamalarımaya karşı mücadele ediyorum ama faydası yok - bileklerimin etrafındaki ip çok sıkı bağlanmış ve onu serbest bırakamıyorum. Korkmuş ve sinirli bir çılgılık atıyorum ama arkamdan gelen bir kıkırdamayla karşılaşıyorum. Kim olduğunu görmek için boynumu silkiyorum ama kafama aldığım darbeye kör edici bir acı kafatasıma saplanıyor ve irkiliyorum.

Saniyeler geçti ve önümde bir adam belirdi. *Vlad*. Parlak mavi bir gömlek üzerine koyu renk bir takım elbise giymişti. Koyu sarı saçları yüksek alnından geriye doğru kaymış ve bir çift soğuk mavi göz, bir çift acımasız, ince dudak boyunca soğuk, sürüngen bir gülümseme yayılırken bana doğru daralıyor.

Beni incelerken serçe parmağındaki büyük altın yüzüğü ayarlıyor, belli ki yaptığı işi beğeniyor. Yanında, omuzlarına asılı makineli tüfekleriyle tamamen siyah giyinmiş iki haydut, onun talimatıyla harekete geçmeye hazır bir şekilde her hareketini izliyor.

"Merhaba, *küçük tavşan*."

Lev'in benim için kullandığı lakap, yanındaki iki haydudun kıs kıs gülmesine neden oluyor ve ben hepsinin suratına tükürmek istiyorum. Ve eğer ağzım çöl olmasaydı, tükürürdüm.

"Ne istiyorsun?" Mırıldanıyorum. Kuruyan sadece ağzım değil. Boğazım zımpara kağıdı gibi ve ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ediyorum.

Tanrım, o zaman ne yaptı?

Hızlı bir zihinsel denetim yapıyorum. Tamamen giyinik durumdayım ve üzerim değiştirilmiş gibi hissetmiyorum ama dışarıdayken başıma gelebilecek her şey midemi bulandırıyor.

"Ben ne istiyorum? Hmmmmmm..." Vlad teatral bir şekilde sorumu değerlendiriyor. "Bir bakalım... Nişanlından biraz daha saygı görmek istiyorum. Beni kendisiyle eşit görmesini ve benden korkması gerektiği gibi korkmasını istiyorum." Çenemi tutuyor ve yüzüme doğru hırlıyor. "Beni toplum içinde küçük düşürmeye çalıştığında ne olacağını görmesini istiyorum."

Bakışlarım diğer eline kayıyor. Hâlâ sargılı olana, çünkü Lev poker oynadığımız gece ona bir kurşun sıkılmıştı.

Çenemi ve ağzımı sıkkan eline rağmen, "Elin nasıl?" diye sormayı başarıyorum.

Bu da onu kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Bana öyle sert bir tokat attı ki dişlerim takırdadı.

Ama buna değdi.

Burada ölebilirim. Ama o orospu çocuğunun işini zorlaştırmazsam lanetleneceğim.

Sayıklıyor olmalıyım çünkü gerçekten kıkırdıyorum, sonra yere kan tükürüyorum, timsah derisi ayakkabılarını ıskalıyorum.

Yukarıdaki arabaların ani gürültüsü bana bir üst geçidin altında olduğumuzu söylüyor. Küçük detayları hatırla, diye fısıldıyor zihnim. Eğer hayatta kalırsan, polise her şeyi anlatman gerekecek. Hayır, polise değil. *Lev'e*. Çünkü bunu öğrendiğinde, bu işe karışan herkesin üzerine cehennemi yağdıracak.

"Kişisel bir şey değil. Aslında senden hoşlanıyorum. Aslında..." Şefkatle yanağıma dokunuyor. "Eğer içinde bulunduğumuz dünya farklı bir dünya olsaydı, sanırım seni mutlu edebilirdim."

Ondan uzaklaşıyorum.

"Bu sadece Lev'in dikkatini çekmek için bir mesaj. Sana ne yaptığımı gördüğünde-" Bana bir tokat daha atıyor ve bu sefer dudağımdan sıçrayan kanın önümdeki havada toz zerrecikleri gibi dans ettiğini görüyorum. "Beni aramaya gelecek ve ben de buna güveniyorum çünkü artık kendime bir ordu kurdum, Brooke. Ve onun için hazır olacağım."

Vlad'a günlerinin sayılı olduğunu söylemek istiyorum. Lev onu bulacak ve bunu ona ödetecek, çünkü bunu yapacağını biliyorum. Cesedimi bulduklarında, Lev'in içinde kimsenin hazırlayamayacağı bir öfkenin alevleneceğini biliyorum. Bana aşık olmayabilir ve bana karşı her türlü bağlılığa direnç gösterebilir ama onun için bir şey ifade ettiğimi biliyorum. Dokunuşunda, beni öpüşünde, benimle sevişmesinde bunu hissedebiliyorum.

Ama bunları Vlad'a söyleme şansım yok çünkü yumruğunu bir kez daha şiddetli bir şekilde vurarak, merhametli bir şekilde beni bayıltıyor.

LEV

Telefonum önümdeki masada titrediğinde Feliks ile derin bir sohbeta dalmıştım.

Son bir dakika içinde üçüncü kez çalıyor ve iki kez görmezden geldim. Ama içimden bir ses üçüncü kez görmezden gelmememi söylüyor. Çeviriyorum ve ekranda Igor'un adını görüyorum.

"Eğer seni yine atlattıysa, Igor-" Igor'un

çılgınca cevabı "O kaçırıldı," oldu.

Üç basit kelime. Ve benim için daha önce duyduğum tüm diğer kelimelerden daha ölümcüller.

"Ne demek *kaçırıldı*?"

Odanın diğer ucunda Feliks telefonundan başını kaldırdı. "*Ne oluyor l a n ?*"

"Bana ne olduğunu anlat," diye çıkıştım.

Igor araba kullanıyormuş gibi ses çıkarıyor. "Duramayacak kadar

hızlıydılar, Pakhan." "Kim?"

"Yüzde yüz emin değilim. Ama sanırım Vlad'dı."

Vlad.

Bırakın o pis ellerini Brooke'a sürmesini, o *mudak'ın* Brooke'la aynı ortamda bulunma düşüncesi bile beni kıpkırmızı yapıyor.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bana her şeyi anlat."

"Tuvalete gitti. Birkaç dakika sonra dönmeyince kontrol etmeye gittik. Tuvalet boştu. Tuvaletlerle aynı koridorda bir yangın çıkışı var ve aralıktı. Dışarı çıktığımda dört kapılı bir Maserati'nin park yerinden çığlık çığlığa çıktığını gördüm. Plakası yoktu. Camları karartılmıştı."

Gece yarısı renklendirilmiş bir

Maserati. Bu Vlad'ın arabası.

Öfkenin derimin altında büyüdüğünü hissediyorum.

Onu alması bana ve veletlerime karşı bir savaş ilanıdır ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Brooke'u geri aldığımda, bunu her şeyiyle ödeyecek; parasıyla, eviyle, ailesiyle, işiyle, *her şeyiyle*.

Ve tüm bunları bitirdiğimde, bunu hayatıyla ödeyecek.

"Şimdi neredesin?"

"Arabada, onu arıyorlar. Çok uzağa gitmiş olamazlar."

"Çok arkanızda olmayacağız. Onları görürseniz beni arayın."

Telefonu kapattım ve Feliks'e Lamborghini'min anahtarlarını attım. "Vlad Brooke'u aldı."

"Siktir." Ceketini kaptı. "Benim sürmemi istediğine emin misin?"

"Evet, çünkü onu bulduğumuzda iki silahımı da kullanacağım."

Ofisimden çıkarken, bratva'ya bağlı teknoloji uzmanlarımdan biri olan, eskiden siber suçlar alanında çalışan ve herkes hakkında her şeyi bulabilen eski bir FBI ajanı olan Jerry'yi arıyorum. "Vlad Bhyzova'nın şehirde sahip olduğu her gayrimenkulü bilmem gerekiyor. Ve bunu bir dakika içinde öğrenmem gerekiyor."

Vlad yolda gereğinden fazla zaman harcamak istemeyecektir. Bu kasabanın her yerinde adamlarım olduğunu biliyor. Mümkün olduğunca çabuk özel bir yere gitmek isteyecektir. Bu da yakınlarda saklanabileceği bir yer olması gerektiği anlamına geliyor.

"Birkaç dakika sürecek patron," diyor Jerry. "Adını, ilişkili olabileceği paravan şirketler ve trstler arasında filtrelemem gerekiyor."

Lamborghini'ne binerken "Birkaç dakikamız yok," diye ıkışıyorum.

Alışılmadık bir his, sımsıkı sarılmış bir yay gibi içimin derinliklerine yerleşiyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Yabancı, karanlık ve tedirgin edici bir şey.

Korku.

İşte böyle hissettiriyor.

Soğuk ve dayanılmaz.

Ve bunun ağırlığı altında kendimi çaresiz

hissediyorum. Lanet olsun.

Eğer onu incitirse.

Yeraltı garajından kükreyerek çıkıp öğleden sonraki işlek caddeye fırladığımızda lastiklerin gıcirtısı duyuluyor.

"Jerry, o adreslere hemen ihtiyacım var."

Jerry bana bilgi vermeye çalışırken ona öldürücü ses tonumla saldırmanın ve ensesinde solumanın bana o mülk adreslerini daha çabuk getirmeyeceğini biliyorum. Ama bir şeyler yapmalıyım. İçimde biriken paniği, karanlık bir öfkeyle patlamadan önce serbest bırakmalıyım.

"Bende bir tane var," diyor Jerry. "şimdi

neredesin?" "Köprüye doğru geliyorum."

"Tamam, şehirden yaklaşık kırk dakika uzakta bir tane var." Bana adresi verdi.

"Hayır, orası çok uzak. Sokaktan uzaklaşmak isteyecektir. Daha yakın bir yer olmalı."

Feliks bana bakıyor. "Ya kendisine ait olmayan bir yere gidiyorsa?" İşte o zaman aklıma geldi.

Altı ay önce, bir emlak anlaşmasında ondan daha fazla teklif verdim. Beş dakika uzaklıkta terk edilmiş bir depo.

"Nereye gittiğini biliyorum," diye mırıldanıyorum, kalbim damarlarımda zehirli siyah bir öfke pompalıyor.

Jerry'nin yüzüne telefonu kapatıyorum ve Feliks'e deponun adresini veriyorum. Feliks tiksintiyle, "Lanet olsun, *mudak ne* kadar da yüzsüzmüş," diye tükürüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ölü bir adam için."

LEV

Terk edilmiş depo Brooklyn'de bir üst geçidin altında terk edilmiş bir yapı. Çöp, moloz ve grafitilerle dolu ıssız otoparka giriyoruz ve deponun parçalanmış ahşap duvarından, kirişlerden sarkan bir cesede benzeyen şeyi görebiliyorum.

Brooke.

Feliks daha arabayı durdurmadan arabadan indim ve ona ulaşmak için hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ettim.

Hayatımda çoğu kanlı ve dehşet verici pek çok şey gördüm, bu yüzden pek çok şeye karşı duyarsızlaştığımı söylemek yanlış olmaz. Ama Brooke'u o terk edilmiş depoda asılmış ve kanlar içinde dövülmüş görmek bunlardan biri değil. Uzun bir atışla onlardan biri değil.

Kendinden geçmiş, şişmiş gözleri kapalı, ağzı gevşek. "Buradayım, *Zayka*. Yanındayım."

Mudak onu zincirle değil iple bağlamış, bu beni rahatlatmış çünkü yanımda taşıdığım bıçakla ipi kesebileceğim anlamına geliyor. Ama Vlad'ın zincir yerine ipi seçmesi Brooke'a işkence ederken onu rahatlatmazdı. İpi seçti çünkü ip deriyi yakıyor ve kurban ne kadar çırpınırsa ip et katmanlarını o kadar derin kesiyor.

Öfke dalgaları üzerimden akıyor ve onun başaramayacağına dair ezici korkuyla çarpışıyor.

Bıçağımın ağzı ipi tereyağı gibi kesiyor ve Feliks koşarak içeri girerken Brooke bana doğru düşüyor.

"Ambulans çağırın," diye

bağırıyorum ona. "Ama Pakhan,

polis-"

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Lanet olası ambulansı çağır. Polisle sonra ilgileniriz."

Aramayı isteksizce yapıyor. Tereddütünü anlıyorum. EMT'lerin polisi aramak gibi bir görevi olacak. Burası bir suç mahalline dönüşecek. Benim dünyamda, polis dahil olduğunuz herhangi bir şeyi koklamaya başladığında, bu birçok komplikasyona yol açabilir. Merak uyandırır. Bir keşif diğerine yol açar. Durum çığ gibi büyüyebilir ve bir de bakmışsınız ki, sadece bir park cezası olarak başlayan şey, cinayetten yirmi yıl yemenize neden olmuş. Ama umurumda değil. Brooke'u hastaneye götürmek ve ihtiyacı olan tedaviyi almak, sonrasında temizlemek zorunda kalacağım pislikten çok daha ağır basıyor.

Brooke kollarımdayken yere yığılıyorum, Vlad'in onun güzel yüzüne tam olarak ne yaptığını gördüğümde kalbim parçalanıyor. Şişmiş ve küçük parmağına taktığı gösterişli elmas yüzüğün kesik izini görebiliyorum ve o lanet yüzüğü elinden kesip vücuduna açtığım kurşun deliklerinden birine sokacağımı biliyorum.

"Çok üzgünüm, *Zayka*," diye fısıldıyorum, onun morarmış bedenini tutuyorum ve hayatımda ilk kez dua ediyorum, Tanrı'dan onun yaşamasına izin vermesini istiyorum.

Nemli zeminde yan yatmış, kolçağına ip bağlanmış eski tahta sandalyeyi fark ediyorum. Onu ipe çekmeden önce o sandalyede ona ne yaptılar?

Düşüncesi bile tam bir ıstırap.

"Her şey yoluna girecek," diye ağlıyorum saçlarına. "Sana söz veriyorum, bunu halledeceğim."

Acil yardım ekipleri siren ve ışık sesleri arasında gelirler ve kadının ne kadar kırılmış olduğunu görünce onu hemen arabanın arkasına yüklerler.

Ambulans.

Peşinden tırmanmaya çalışıyorum ama acil yardım görevlisi elini göğsüme koyarak beni durduruyor. "Kimsin sen?"

İşini yaptığını biliyorum ama benimle kız arkadaşımın arasına girmeye çalışarak büyük bir hata yapıyor. Ve şu anda, bunun bir daha asla olmamasını sağlamak için birkaç kemik kırmaya karşı değilim. "Beni o ambulansın arkasına almazsan hayatını havaya uçuracak adam benim."

"Hepsi çok iyi ve güzel, ama bu kadın için kim olduğunuzu bilmem gerekiyor. Bunu senin yapmadığını nereden bileceğim?"

Sadece bu öneri bile kırmızı görmeme neden oluyor. Bir an için görüşüm kararıyor ve beynim kendi ekseninde sallanıyor. Kendime geldiğimde yüzüm öfkeden o kadar gerilmişti ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. "Bu kadın benim *her* şeyim."

Bu acil yardım ekibi için yeterli. Gemiye tırmanmama izin verdi. Feliks'e "Benimle hastanede buluş" dedim.

Ambulans tüm ışıkları ve sirenleriyle öğleden sonra yola çıkar. Sedyede, Brooke kendine gelmeye ve paniklemeye başlar ve uyandıkça daha da panikler.

Elini tuttum. "Ben buradayım, *Zayka*. Güvendesin."

Şişmiş gözlerinin arasından beni zar zor görebiliyor ama gördüğünde yumuşuyor ve rahatlıyor. "Acıyor," diye inliyor ve bu ses kulaklarıma saf bir ıstırap gibi geliyor.

Acil yardım görevlisi ağrı için bir şey veriyor. "Bu seni hastaneye götürene kadar rahatlatır."

Kanlı yanağından aşağı yuvarlanan tek bir damla gözyaşı midemi altüst ediyor. Elini dudaklarıma götürüyorum ve tenine bir öpücük konduruyorum. "Benim yüzümden seni incittiği için çok üzgünüm."

Parmaklarını parmaklarımin etrafında sıkıyor, ama sonra ağrı kesici ilaç etkisini gösteriyor ve beni tutuşu gevşiyor ve ilaçlı bir uykuya dalıyor.

On beş dakika sonra hastaneye vardık.

"Onu bırakmayacağım," diye homurdanıyorum daha önce hiç duymadığım bir sesle.

Doktor kim olduğumu ya da yüzümdeki şiddetli fırtınayı umursamadan, "Dışarı çıkmanız gerekiyor," diyor. Tıpkı onu koruma ihtiyacının içime yerleşmiş olması gibi, hastasının iyiliği, karşısında duran ve takım elbisesinin ceketinde bir silah taşıyan adamın yapabileceğini düşündüğü her şeyden çok daha ağır basıyor. "Dışarı," diye tekrar talep ediyor.

"Hadi Pakhan," diyor Feliks. "Bırak ona yardım etsinler."

Brooke'un çıkarları için en iyisinin bu olduğunu bildiğimden, buna boyun eğiyorum ve Feliks'in beni odadan çıkarmasına izin veriyorum.

"Duygularını her zaman kontrol altında tutun, Lev. Şimdi onların etrafındaki her şeyi mahvetmesine izin vermenin zamanı değil. Sakin kalmalısın."

Yerde volta atıyorum. Daha önce bu seviyede bir duygu hissetmeme hiç izin vermemiştim ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Öfke bedenimde ölçülemez bir vahşilikle titreşiyor. Ama bu, onu kaybedebileceğimi düşündüğümde hissettiğim şaşırtıcı korkuyla kıyaslanamaz bile. Brooke'un hayatını kaybettiğini düşünmek bile içimde yeni bir panik ve korku dalgası yaratıyor. Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor?

İçimdeki kargaşayı hisseden Feliks ellerini omuzlarıma koyuyor. "O güçlü ve kararlı. Bunu atlatacak ve bunu başardığında sen onu korumak ve ihtiyacı olan her şeyi vermek için burada olacaksın."

"Eğer ölürse-" "Bu

bir seçenek değil."

Bu kadar zayıf görünmekten nefret ediyorum. Ben her zaman korkusuz oldum. Ama Brooke benim karanlık, kan ve günah dolu dünyama çok cazip ve saf bir şey getirdi ve onu kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ona aşık olmaktan korkmuyorum. Bunu zaten yaptım, eminim. Ama onun artık var olmadığı bir dünyada yaşamaktan korkuyorum.

Tekrar adım atmaya başlıyorum, çünkü bunu yapmazsam duygularım kaçmak için başka bir yol bulacak ve bu genellikle yoluma çıkan herhangi biri için iyiye işaret değil.

Kapıların açılması ve doktorun görünmesi bir ömür gibi geliyor. "Kocasız siz misiniz?" diye sorar.

Onu düzeltmiyorum. Çünkü oraya silahla saldırmak dışında, kim olduğum hakkında yalan söylemek onu görmemin en hızlı yolu olacak.

"Evet," diyorum. "O nasıl?"

"İyileşecek. Bazı derin morluklar dışında yaraları yüzeysel ve çabuk iyileşecek. Ama gözlem için onu bir gece burada tutmak istiyorum."

Rahatlama vücuduma ılık bir suyun akması gibi geliyor. Kaslar yumuşuyor, omuzlarım gevşiyor ve çarpan kalp atışlarım hafiflemeye başlıyor.

"Hâlâ bilinci yerinde değil ama uyandığında tecavüz muayenesi yapmayı tartışacağım."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

Tecavüz kiti.

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Dünyam durur. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Kendi kendime sessiz bir yemin ettim. Eğer Vlad ona tecavüz ettiyse, o zaman bu gece ölecek. Yavaş yavaş. Ve onu bulduklarında, dili kayıp olacak ve kesik aleti boğazına o kadar derin sokulmuş olacak ki, çıkarmak için boynunu kesmeleri gerekecek.

"Onu görebilir miyim?" Doktora sordum.

"Evet, biz ona bir oda tahsis edene kadar onunla birlikte oturabilirsiniz."

Onu acil servisin kapısından geçip Brooke'un baygın yattığı odaya kadar takip ediyorum.

Yüzü şişmiş, dudağı kesilmiş ve kanlı; içimin acıyla dolduğunu hissediyorum.

Tanrım, bunun olmasına nasıl izin verdim?

Elini tutuyorum ve öfkem ve acım yüzüme ağır bir şekilde oturana ve gözlerimden yaşlar akana kadar duyguların öne çıktığını hissediyorum.

Zayka'm.

Elini öpüyorum ve dudaklarım serin teninde sıcacık oluyor.

"Bunu telafi edeceğim," diye fısıldıyorum.

Uyanıyor ve ağlamaya başlıyor ve kalbim içimde binlerce kez şiddetli bir şekilde ölüyor.

"Tecavüz testi yapmak istiyorlar." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Nefesimi zor kontrol ediyorum.

"Bana tecavüz etmedi," diyor kısık sesle.

Bugünkü ikinci dalga olan rahatlama, ona ne yapacağıma dair planlarımı azaltmıyor. Ama Brooke'un başına gelebileceklerle katlanmak zorunda kalmadığı için minnettarım.

Kesin olan bir şey var, Vlad'ın hayatına bir ateş fırtınası gibi gireceğim ve tüm dünyasını yerle bir edeceğim.

BROOKE

Yanımdan ayrılmıyor. Müthiş ağrı kesiciler ve vücudumun dinlenme ihtiyacı sayesinde bilincim gidip gelirken, o yatağımın yanındaki sandalyede oturmaya devam ediyor. Kaburgalarım ağrıdığı ve başım zonkladığı için inleyerek uyandığımda, bir hemşire ya da doktor bulmak için şimşekten daha hızlı bir şekilde sandalyeden kalkıyor ve ağrı azalana ve ben tekrar derin bir uykuya dalana kadar elimi bırakmıyor.

O akşam alacakaranlık bir gökyüzüne ve hastane pencereinden görünen dolunaya uyanıyorum. İlaçların etkisi geçiyor ama acıya katlanabiliyorum. Gözlerimi açar açmaz Lev elimi tutuyor. Yorgun görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"Sanki bir kamyon tarafından ezilmişim de durmuş, sonra da iyi bir önlem olsun diye üzerimden geçmiş gibi."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. Acı çekiyor ama bunu soğukkanlı ifadelerinden birinin arkasına saklamak için elinden geleni yapıyor. Poker suratı yerinde ama gözlerinin içindekileri saklayamıyor. Bir yarısı acı içindeyken, diğer yarısı öfke ve şiddetli bir intikam ihtiyacıyla yanıyor.

Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "İyi olacağım Lev."

"Yapacaksın. Bundan emin olacağım. Bir daha kimse sana dokunamayacak."

Ona inanıyorum.

Oturmak istiyorum ama huysuz bir çift kaburgayı üzmek istemiyorum. Bırak hareket etmeyi, nefes almak bile acıtıyor.

"Dur, sana yardım edeyim." Oturmama yardım ediyor ve arkamdaki yastıkları ayarlıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı salladım. "Daha iyi, teşekkür ederim."

Kaşları çatılır. "Onu öldüreceğim." Bundan şüphem yok. "Biliyorum."

"Senin için sorun değil mi?"

"Olmasaydım fark eder miydi?"

"Hayır."

"O zaman bu konuda ne düşündüğümün pek bir önemi yok."

"Senin ne düşündüğün önemli, Brooke. Benim için olması gerekenden daha önemli." "Öp beni," diye fısıldıyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

"Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var," diyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Dudağını patlattı."

Vlad'ın ters vuruşunu ve serçe parmağındaki yüzüğün narin deriyi yırtarken çıkardığı acı sesini hatırlıyorum.

Bir hıçkırığı yutuyorum ve zayıf bir gülümsemeye zorluyorum. "Beni yalvartmayın."

Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde koyu renk gözleri parlıyor. Yara acıyor, ama bu adam tarafından öpülmenin ne kadar iyi hissettirdiğinin yanında hiçbir şey. Öpücüğü şefkatli. Son derece nazik. Ve tek ihtiyacım olan şeyin bu adamın beni daha iyi hissettirmesi olduğunun

farkındayım.

Elleri yüzümü kavırıyor ve alnını yüzüme bastırıyor. İç geçiriyor. "Zayka..."

Bana her lakabımla seslendiğinde olduğu gibi kalbimde bir sevinç dalgası hissediyorum.

"Ona yaptıklarını ödeteceğim," diye fısıldar.

Kapının açılması Lev'i ayağa fırlatıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan belindeki silaha uzanıyor. Ama bu aşırı bir tepki. Vlad ve onun pislik orduyu işimi bitirmeye gelmiyor. Sadece bir arabanın üzerinde ultrason makinesini iten bir hemşire.

"İyi akşamlar uykucu. Seni daha iyi görmek güzel." Ellili yaşlarında, güler yüzlü ve pembe yanaklı yaşlı bir kadın. "Ultrason uzun sürmez."

"Ultrasona ne için ihtiyacım var?" Ben soruyorum.

"Endişelenecek bir şey yok. Dr. Cornerstone sadece kaç haftalık olduğunuzu görmek istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam

karışmış bir şekilde sordum. "Bu

bebeğinizin büyüklüğünü kontrol

edecek."

"Bebeğim?" Lev ve ben aynı anda söyledik.

"Evet, hamilesin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, değilim."

Sonra kaçırılmadan önceki anları ve reglimin geciktiğini nasıl fark ettiğimi hatırlıyorum.

"Yani... Emin değilim."

Hemşire iPad'ini kontrol ediyor. "Kan tahlillerine göre öylesin."

Lev ve ben birbirimize bakıyoruz. Ama tabii ki ifadesizdi ve lanet olsun ki bu göğsümdeki ani beklenti dalgasına katkıda bulunmuyordu.

"Biraz uzanman gerekecek tatlım," diyor hemşire ultrason arabasından bir şişe çıkarırken.

Yavaşça iniyorum ama morarmış bedenim protesto çığlıkları atıyor. Bir nefes çekiyorum ve Lev'in kaşlarının birbirine çarptığını ve çenesinin gerildiğini fark ediyorum.

Bir adım öne çıkıyor. "*Zayka-*"

Titrek bir nefes veriyorum. "Ben iyiyim."

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyor. İyi olmaktan çok uzağım.

Elini tuttum. "Beni almadan hemen önce, düğün öncesinden beri adet görmediğimi hatırladım."

Bunun ne anlama geldiğini anladığında kaşları birbirine yaklaşır. Onun değil de Wilson'ın bebeği olabilir.

Parmakları güven verici bir şekilde benimkilerin etrafında kenetleniyor. "Bundan sonra ne olursa olsun, bunu birlikte çözeceğiz."

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Her kelimesinde ciddi.

Hemşire ultrason makinesindeki birkaç tuşa basıyor. "Tamam tatlım, hadi bebeğinle tanışalım."

Ultrason solüsyonunu cildime sıkabilmesi için hastane önlüğümü kaldırıyorum. Soğuk ve geri çekildiğimde vücudum yine itiraz ediyor. Bu kez Lev elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Hemen rahatlıyorum ve hayatımın daha ne kadar değişeceğini merak ederek gevşiyorum.

Ve kimin bebeğini taşıdığımı.

LEV

Hamile ve birkaç dakika içinde bebeğin Wilson'dan mı yoksa benden mi olduğunu öğreneceğiz.

Huzursuzum ama duygularımı her zaman yaptığım gibi taştan bir cephenin arkasına saklıyorum.

Hayat yeniden değişmek üzeredir ve sonuçların ne olduğuna bağlı olarak, Brooke'un Wilson'a hayatlarının geri kalanı boyunca bağlı kalacağı bir yöne doğru gidebilir, ki Wilson'ın durumunda bu kısa bir süre olabilir ya da Brooke'un Zarkov varisini doğuracağı anlamına gelir.

Bebeğim benim.

Bu düşüncenin getirdiği ani mutluluk dalgasından endişelenerek kaşlarımı çatıyorum.

Bir varis gerekli olsa da, bunun bu kadar erken gerçekleşmesine hazırlıklı değildim ve onun içinde büyüdüğü düşüncesiyle o mutlu, tatlı sıcaklığın göğsüme akmasını ve vücuduma yayılmasını kesinlikle beklemiyordum.

Hemşire ultrason çubuğunu Brooke'un düz karnında gezdiriyor ve makinenin ekranında grenli bir görüntü belirliyor. Saniyeler sonra, kalp atışının sabit gümbürtüsü odayı dolduruyor.

Brooke'un gözleri büyür. "Bu...?"

"Bebeğin, evet."

Brooke'un gözlerindeki yaşları görüyorum. İşte o zaman yüzümün duygusallıktan kaskatı kesildiğini ve boğazımda soğuk bir ağrı oluştuğunu fark ediyorum.

Güm, güm, güm.

Bir ses nasıl bu kadar duygusal bir tepki uyandırabilir?

"Bebeğim iyi mi?" diye soruyor hemşireye, kocaman tavşan gözleri endişeyle açılmış.

Hemşire gülümser. "Bana oldukça rahat göründü."

Brooke'un yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve itiraf etmeliyim ki ben de bir rahatlama hissediyorum. Bebek Wilson'ın olsa bile, Brooke'un düşük yapacağı düşüncesi içimi kemiriyor.

"Kullandığım ağrı kesiciler bebeğe zarar verir miydi?" diye soruyor.

"Hayır, size verilen ilaç plasentayı geçmez, bu nedenle bebeğiniz etkilenmez."

Yine yüzü hissettiği rahatlamayı gösteriyor ve ne yalan söyleyeyim ben de aynı rahatlamayı hissediyorum.

Brooke önce bana, sonra da hemşireye belirsizlikle bakıyor. "Kaç haftalık hamileyim?"

Kafamda hesaplıyorum.

Sekiz haftadan fazla oldu ve Wilson'ın.

Sekizden az kaldı ve baba olacağım.

Hemşire ultrason çubuğunu Brooke'un karnında biraz daha gezdirdikten sonra durup klavyedeki birkaç tuşa basarak bir fotoğraf çekiyor.

İşte bu kadar.

Doğruluk anı.

Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor?

Nefesim göğsümde durdu.

"Yedi hafta iki günlük hamilesin." Nefesim

ciğerlerimi aceleyle terk ediyor.

Benimkini.

Bu kelime beynimde yankılanıyor ve Brooke'u kollarıma alıp aptalca öpmek için şiddetli bir dürtü içime hücum ediyor.

Daha fazla matematik yapıyorum. Yedi hafta üç gün önce Brooke'la bir uçakta tanıştım ve o gece yaşadığım birçok orgazm sırasında bebeğimi onun içine koydum.

Kahretsin, bu beni neden bu kadar uçuruyor?

Çünkü bunu düşündüğünden daha çok istiyorsun.

Brooke bana emin olmayan bir gülümseme veriyor. Tepkime bakarak düşüncelerimi ölçmeye çalışıyor. Ona verdiğim gülümseme gerçek. *Benim gülümsemem.* O ve karnında büyüyen bebek benim ve bundan daha mutlu olamazdım.

"Hangi cinsiyetten olduğunu söyleyebilir misin?" Brooke soruyor.

"Korkarım ki çok erken. Ancak önümüzdeki birkaç hafta içinde tekrar ultrasona girdiğinizde, cinsiyeti o zaman görebiliriz."

Bebeğin cinsiyeti umurumda değil, yeter ki sağlıklı ve güçlü olsun, annesinin tüm iyiliğine sahip olsun ve benim karanlığımdan hiçbir şey taşımasın.

Hemşire yanımdan ayrılıyor ve Brooke konuşmadan önce hemşire kapıyı arkasından kapatana kadar bekliyor.

"Çok sessizsin," diyor usulca. "Bu büyük bir haber."

"Öyle."

"Bana bu konuda ne hissettiğini söylemek ister misin? Bilmem

gerek." Sesindeki şüpheyi duyuyorum ve bundan nefret ediyorum.

"*Zayka*, eğer o yatakta kesikler ve morluklarla yatıyor olmasaydın, seni kollarıma alır ve şu anda dudaklarındaki şüpheyi öpüyor olurdu." I

yatağın kenarına oturup elini tuttum. "Bunu istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki söyleyecek kelime bulamıyorum."

Gözlerinde yeni bir yaş dalgası parıldıyor. "İstiyor musun?" "Evet."

O şaşıyor, ama ben bile bunu ne kadar istediğime şaşıyorum.

"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor.

"Var ama bu gece zamanı değil. Dinlenmen gerek." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Onu eve götürmek, kollarıma almak ve ikimiz de uykuya dalarken yumuşak nefesinin nazik ninnisini dinlemek istiyorum. Birdenbire aklımdan geçen çocuğumuzla ilgili milyonlarca düşünce hakkında konuşmak istiyorum. Korkumu alıp tüm iyiliği, ışığı ve güneş ışıyla yok ettiği için onu çılgınca öpmek istiyorum. Ama vücudunun iyileşmesi için dinlenmesi gerekiyor.

Vlad'in pençelerini Brooke'a nasıl geçirdiğini ve ona neler olabileceğini düşündüğümde, onu milyonlarca parçaya ayırmak ve yerde kan kaybından ölmesini izlemek istiyorum. Sadece aşık olduğum kadını incitmekle kalmadı, neredeyse bebeğimi de öldürüyordu. *Varisimi.*

Görüşüm kırmızının şiddetli bir tonuyla bulanıklaşıyor. Bu eylem, daha önce başlattığım hiçbir şeye benzemeyen bir misilleme gerektiriyor.

Vlad'ın günleri sayılı çünkü onun için geliyorum. Onu

yavaşça öldüreceğim.

Ve canını yakacağım.

LEV

Ben koridora çıktığımda Igor, Brooke'un hastane odasının önüne yerleştirdiğim iki korumayla konuşuyor. Yanında Brooke'un özel şoförü olması için eğittiğim eski bir askeri koruma olan Victor da var.

"Doktor ya da hemşire olmadıkça kimse oraya giremez. O zaman bile kimliklerini kontrol etmeniz gerekir, anladınız mı?" Gardiyanlara söyledim.

Başlarını sallıyorlar, yüzleri ciddi, omuzları sert. Brooke'a bir şey olmasına izin verirlerse hayatlarının hiçbir anlamı kalmayacağını biliyorlar.

"Evet, Pakhan," diyor ikisi

de. Kaba bir şekilde başımı

salladım ve uzaklaştım.

"Brooke nasıl?" Igor arkamdan geliyor, Victor da onun arkasından.

Igor şoförüm olarak çalıştığı onca yıl boyunca bana hiç kimseyle ilgili bir şey sormadı. Ama Brooke hakkında soru sorması beni şaşırtmamalı. Tanıştığı herkesi etkilemenin bir yolu var ve sessiz devin de farklı olmadığı açık.

"O iyi olacak," diyorum. "Yarın eve dönecek."

Ona bebekten bahsetmedim. Şimdilik bu Brooke ve benim aramda bir sır ve kaostan içinden çıkmanın bir yolunu bulana kadar bu şekilde kalmasını istiyorum.

Yine de Igor'un küçük çocuğumuzu arabaya taşıdığını ve araba koltuğuna oturttuğunu şimdiden görebiliyorum. Ya da iki metre boyunda olduğu ve onu tırmanacakları kendi ağaçları olarak gördükleri için her tarafına tırmanmalarına katlanıyor. Duygularını göstermeyi pek sevmez ama bebeği öğrendiği anda onun için ölmeye hazır olacağını biliyorum.

"Nereye gidiyoruz, Pakhan?" Igor sorar.

"Bana Daniil'in restoranını götür. Bir toplantı düzenleyeceğim." Vlad'in Brooke'u incittiği görüntüler yine yüzümü kızartıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Onun savaş çılgınlığına cevap verme zamanı geldi.

Onu terk etmekten nefret ediyorum ama planlamam gereken büyük bir misilleme var ve o *pizda* geldiğini görmeden önce hamlemi yapmalıyım. Bir çeşit karşılık bekliyor olacak. Bu yüzden yaptı. Benden korkmadığını göstermek istedi. Bu onun ilk hatasıydı. Yapabileceğim karanlığı bilseydi, çok korkardı.

Brooke'a olan hislerimi de hafife aldı. Bu iki numaralı hataydı.

Ve üç, hiçbir yere gitmeyeceğini sanıyor ama yanılıyor. Onu avlayacağım ve doğruca cehenneme göndereceğim.

Dışarıda, parlak bir ayın aydınlattığı tertemiz bir gece var ve uykusuzluktan kaslarımdaki yorgunluğa ve bratva görevlerimin ağırlığından kemiklerimdeki bitkinliğe rağmen, kendimi uyanık ve savaşa hazır hissediyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve cevap vermek için yürümeyi bırakıyorum.

"Seni arabada bekleyeceğiz," diyor Igor, Victor'a anahtarları atarken.

Başımı sallıyorum ve telefonumda yanan isme bakıyorum. *Brooke*. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Beni şimdiden özledin mi?" Penceresine bakarak "Beni şimdiden özledin mi?" diye soruyorum ve onun orada durduğunu görünce de ekliyorum: "Yatağında dinleniyor olmalıydın."

"Eve dönmek istiyorum," diyor sessizce. "Uykuya daldığımda seni yanımda hissetmek istiyorum."

Ben de istiyorum, Zayka.

Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Yarın eve dönmen için gerekli ayarlamaları yapacağım," diyorum. "Ama bu gece burada güvendesin."

"Söz veriyor musun?"

Hastane odasının kapısına yerleştirdiğim iki adamın yanı sıra, fuayede iki adamım ve hastanenin çevresinde devriye gezen iki adamım daha var. Vlad'ın ölümü üzerine zar atmayı bitirdiğimde, taburcu olana kadar onunla oturmak için buraya geri döneceğim. Uykuya lanet olsun.

Park yerindeki arabaya doğru yürümeye başladım.

"Lev?"

Tekrar durup ona bakıyorum. "Evet, *Zayka*?" "İyi geceler."

Telefona gülümsedim. "İyi geceler, aşkım."

Bum.

Patlama geceyi yırtıyor ve ayaklarımı yerden keserek beni geriye, çiçek tarhlarına doğru savuruyor. Sadece birkaç metre ötede, Hayalet ateşli bir patlamayla parçalara ayrılıyor ve parçaları yukarıdan aşağı yağıyor. Alevler gökyüzüne yükseliyor ve sonra hızla yere düşüyor.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum ama kafatasımda şimşek gibi çakan bir acıyla geriye doğru sarsılıyorum. Kulaklarımdaki gürültülü çınlama dış dünyanın sesini bastırıyor ve metalik kan tadı ağzımı işgal ediyor.

Sırt üstü yatarken ve hareket edemezken, Brooke'un penceresine doğru bakıyorum ve onu orada görebiliyorum. Yüzü korku ve panik içinde iki büküm olmuş, cama vurarak beni çağırıyor.

Benim aşkım.

Onun için geliyorlar. Ama ona ulaşamıyorum. Kulaklarımdaki çınlama daha da artıyor. Vücudum ıslak beton gibi ağırlaşıyor.

Ve dünyam karardı.

Brooke ve Lev'in hikâyesi Zarkov Bratva düetinin ikinci kitabı Gece Yarısı Zehri'nde devam ediyor.

YAZAR HAKKINDA

Penny Dee rock yıldızları, motorcular, hokey oyuncular, mafya kralları ve aradaki herkes hakkında çağdaş romantizm yazıyor. Hikâyeleri gerilim, his ve bolca ateş içeriyor.

Sonsuza dek sürecek mutluluğunu görücü usulü tanıştığı Avustralyalı bir yakışıklıyla buldu.

AYRICA PENNY DEE TARAFINDAN

Zarkov Bratva Duet

Brutal Lullaby

[Midnight Poison](#)

De Kysa Mafya

[Şeytanın İni](#) (De Kysa Mafyası kitap 1) .

[Şeytanın İni](#) (De Kysa Mafyası kitap 2) .

Kargaşanın Kralları Orijinal Dizi

[Kings of Mayhem](#)

[Brothers in Arms](#)

[Motorcu Bebek](#)

[Hell on Wheels](#)

[Off Limits](#)

[Boğa](#)

Kargaşa Kralları Tennessee Serisi

[Jack](#)

[Doc](#)

[Ares](#)